ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Morressy_John-03-Mlady_Kedrigern_Zrozeni_mistra.pdb

PDB Name: 03_Mlady_Kedrigern_Zrozeni_mist
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.6.2003
Modification Date: 17.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JOHN MORRESSY

MLADÝ KEDRIGERN - ZROZENÍ MISTRA

(YOUNG KEDRIGERN: THE MAKING OF A WIZARD)

Barbaře, která odvedla přitom, jak se mě po všechna
ta léta snažila udržet srdcem mladého,
heroickou práci.

Jsou dny, kdy samota je těžké víno,
jež vás opije svobodou, a jiné, kdy je
hořký tonik, a ještě jiné, kdy je jed,
který vás nutí tlouct hlavou do zdi.

- Colette

Jedna

Pozvání od starého přítele • Vážná rozmluva o budoucnosti • Osudné rozhodnutí

Jak míjely roky a Kedrigern pokračoval ve svém vzdělávání, čím dál více si uvědomoval, že se stává dvěma různými osobami. Přestože mu bylo bezmála sto let, podle vzhledu byl stále velice mladý muž, vlastně spíše pouhý chlapec. Čarodějové stárnou jinak než jiní lidé. Každodenní styk s magií na ně má omlazovací účinky. Je to nevyhnutelné vedlejší působení čarodějnické profese a rozhodně ne nepříjemné. Jenomže Kedrigernovi to pomalu začínalo komplikovat život.

Čarodějové přirozeně také stárnou. Proti plynutí času nejsou o nic imunnější než ostatní lidé. Ale pokud jde o vzhled, jsou stárnutím ovlivňováni mnohem pomaleji. Než se čaroději objeví ve vlasech první šediny, uplyne celé století - někdy i dvě. Na konci své třetí stovky má čaroděj důstojný vzhled muže středního věku. Po čtyřech stech letech už neoddiskutovatelně vypadá jako muž v letech. V pěti stech letech pak obvykle potřebuje veškerou svou moc k tomu, aby se úplně nerozsypal. Jako je tomu i ve většině jiných profesí, v době, kdy zvládne všechny potřebné techniky a dokáže nalézt odpověď na většinu otázek, ztratí zájem jakékoliv otázky klást. A někdy úplně zapomene, na co by se měl ptát.

Ale zatím ležely podobné starosti daleko v Kedrigernově budoucnosti. Díky svým vrozeným schopnostem a dobrému vedení, vlastní ochotě pracovat do úmoru a dělat všechno, co je udělat třeba, se učil rychle. Měl za sebou méně než sto let studia (nakolik to dokázal spočítat) a ve většině oblastí magie už byl skoro stejně zběhlý jako jeho mistr, Fraigus Temný, přičemž ve své specializaci, odeklínání, jej svými vědomostmi dokonce překonal. Sám už vytvořil několik protikouzel proti mocným kletbám, většinou pod tlakem okolností. Svým prvním klientům pomohl už nejméně třemi účinnými odeklínadly. A byl pevně odhodlán pokračovat ve svém studiu dál.

Ale učení nevěnoval všechen čas. Čarodějnictví je aktivní a mnohdy i nebezpečná profese. Z knih se toho člověk naučí hodně, ale některé z nejdůležitějších znalostí na jejich stránkách nenajde. Ani mu je nikdo nedoručí na objednávku, nebo za ně nemůže zaplatit běžnou mincí; musí je hledat, pátrat po nich, nalézat je na nejnečekanějších místech a platit

za ně rizikem, oběťmi a těžkou prací. Bojácní a líní se velkými čaroději nikdy nestanou. Při hledání zkušeností strávil Kedrigern celé roky putováním mrazivými pustinami severu, aby tam vyhledal jednoho starého mudrce, kterému položil jedinou otázku a jako odpověď obdržel jediné slovo. Další dlouhé roky zasvětil hledání polorozpadlé zdi na poušti, zdi, na níž byla vytesána slova moudrosti jazykem, kterým lidé nemluvili už stovky staletí. Vystoupil na ledem pokryté vrcholky hor, aby našel klášter, v němž mohl studovat svitky obsahující informace o lidech a zvířatech z dob, kdy ještě žili pospolu a hovořili stejným jazykem. Plul ke všem známým pevninám i nesmírnou mořskou plání, kde na všech horizontech neviděl nic než vodu. Tam se naučil znát taje oceánu a moudrost obřích tvorů, jež dleli v jeho hlubinách skrytí před pohledy lidí. Při cestování se nejen mnohému naučil, ale navíc ho fyzicky a psychicky zocelilo. Víc než jedenkrát stál tváří v tvář nepříjemné smrti. Cestování ho naučilo mnohému a on mu za to byl vděčný; ale rozhodně ho nenaučilo těšit se z cestování. Kedrigern putoval, kam musel putovat, aby se naučil, co bylo třeba, ale jak plynula desetiletí, činil tak se stále menším nadšením. Když se jeho první století blížilo ke konci, vítal každou novou cestu asi tak stejně radostně jako bolavý zub. Co ho sužovalo víc než těžkosti a nebezpečí, byla samota a vědomí, že je nevyhnutelná. Občasné pohostinství zoufalého klienta, pomíjivé přátelství druhů na cestách a v hospodách či řídké návštěvy vzdálených přátel byly ubohou útěchou za měsíce a roky strávené daleko od domova.
Jak se první století jeho života chýlilo ke konci, měl už jasno v hodnotách, na kterých mu záleží, a začal se v nich utvrzovat. Štěstí, například, bylo u něj vázáno na místo. Osamělost cestování mu připadala hořká, tichá samota domova sladká. Dával přednost dobré knize u vlastního krbu před hlukem a zmatky v hostinci; chlebu, sýru a tichému přemýšlení u svého stolu před hostinami v cizích síních. Dlouhému spánku ve vlastní posteli před nocí na mokré zemi. Všude špatně, doma nejlépe - to bylo jeho heslo.
Kedrigern trpěl rozčarováním a to je pro čaroděje vážná komplikace. A tak, když jednoho dopoledne seděl u řeky poblíž své jeskyně a zaslechl za sebou kroky, zapíchl rybářský prut do země a vyskočil. Uviděl postavu, která se k němu blížila; styl chůze mu připadal známý, ale obličej nebyl tím obličejem, na který si vzpomínal. Pak uslyšel drsný hlas a byl doma.
"Kedrigerne! Kedrigerne, kamaráde můj!" křičel příchozí a vzrušeně rozpřahoval náruč.
"Kameňáku! Tak rád tě zase vidím!" zvolal Kedrigern a rychle ho spěchal přivítat.
Objímali se, plácali se vzájemně po zádech, smáli se, znovu se objímali a pak vzal Kedrigern Kameňáka kolem ramen aby ho odvedl do své jeskyně, kde by se mohli pohodlně posadit a zavzpomínat si nad zbytky od minulé večeře a korbelem vychlazeného moštu na staré časy.
"Už je to tak dávno, co jsme se naposledy viděli, Kameňáku. Jak ses celou tu dobu měl? Pořád ještě pracuješ s Balatronixem?" vyptával se Kedrigern.
"Našemu příteli Balatronixovi se daří dobře, ale je špatný na nohy. Přece jen už má svoje roky. Těžká práce pro něj vůbec nepřipadá v úvahu. Je teď na částečném odpočinku a navrhuje budovy jenom pro vybrané klienty."
"Na částečném odpočinku? Ale vždyť je mu teprve-" začal Kedrigern, ale pak se zarazil. "On se nikdy nestal čarodějem, že?"
"Nestal, kamaráde. Přestal studovat, když se stal stavitelem, a musím říct, že dobrým stavitelem. Máme za sebou dlouhou a úspěšnou spolupráci. Zrovna jsme dokončili mauzoleum pro knížete Trevila Pyšného a jeho rodinu. Nádherná stavba."
"Těší mě, že máte úspěch. Nějaký čas jsem... no, jako čaroděj nebyl zrovna moc slibný. Takže ty jsi s ním spolupracoval po celou tu dobu?"
"Dělal jsem pro přítele Balatronixe všechnu těžkou fyzickou práci. Jsme dobrá dvojka."
"Vidím, že přátelství přikládáš velký význam," poznamenal Kedrigern. "A řekl bych, že to na tebe má dobrý vliv. Už vůbec nevypadáš jako... jako... jako jsi vypadal dřív," dodal poněkud rozpačitě.
Kameňák byl démon. Jelikož se v mládí polepšil, jeho démoničtí druzi jej zavrhli a vyhnali. Kdyby ho Kedrigern nezachránil, pořád ještě by byl uvězněn v balvanu, do kterého ho zakleli.
Kameňák byl odhodlaný dovést svou mravní reformu do důsledků v naději, že by ho jednoho dne mohli mezi sebe přijmout lidé. Pokud mohl Kedrigern soudit, nechybělo už mu k tomuto cíli mnoho. Co na něj učinilo největší dojem, bylo, jak se změnil jeho vnější vzhled. Kameňákovy drsné rysy se uhladily, jeho výraz už nebyl kamenný, a dokonce i hlas, přestože byl stále drsný jako štěrk, ztratil hodně ze své démonické kvality.
Kameňák se při Kedrigernových slovech rozzářil. Natočil obličej tak, aby si ho mladý čaroděj mohl prohlédnout z profilu. "Vypadám hodně lidsky, že?"
"Velice. Úžasné. Urazil jsi skutečně velký kus cesty."
"Dostalo se mi pomoci od jednoho tvého starého přítele, který se stal i mým přítelem," svěřil se mu poněkud záhadně Kameňák.
"Od koho?"
"Od Meribara, výrobce masek."
Kedrigern si na tu tajemnou postavu dobře vzpomínal. "Ano, jistě. Setkal ses s ním, když jsme byli na návštěvě u Jaquinty."
"Přesně. Tenkrát mi dal masku, která uhladila moje démonické rysy, takže jsem mohl bez potíží pracovat mezi lidmi. Potom, o devět let později, jsem dozíral na doručení kamene pro kapli, na níž Balatronix pracoval, a na cestě jsem se setkal s Meribarem. Choval se ke mně přátelsky, ale o mém vzhledu se už nezmínil. Pak, když jsem byl zase v Jaquintině domě, nás navštívil a -"
Zatímco hovořili, stoupali po schodech, a než se nadáli, stáli ve vchodu do Kedrigernovy jeskyně. Náhle se Kedrigern zastavil, ruku na klice dveří. Se zřejmým vzrušením se obrátil ke svému návštěvníkovi. "Ty jsi navštívil Jaquintu? Jak se jí vede, Kameňáku?"

"Je stále stejně ušlechtilá a vznešená a těší se výtečnému zdraví. A velice se o tebe zajímala, kamaráde. Vlastně jsem tady na její žádost."
"To je od vás obou hezké, Kameňáku, a jsem vám za vaši starostlivost vděčný. I já se těším výtečnému zdraví. Od chvíle, kdy jsem vás oba viděl naposledy, jsem se toho hodně naučil."
"O tom naše milovaná přítelkyně Jaquinta vůbec nepochybuje. Říkala, že jinak bys určitě tak krutě nezanedbával svoje staré přátele."
"Zanedbával? Ale já jsem přece-" začal Kedrigern a náhle zmlkl. Hanba mu vzala slova od úst. Od chvíle, kdy naposledy viděl Jaquintu, jež k němu byla v letech jeho těžkých začátků tak laskavá, už muselo uplynout několik desetiletí. Její rady a její příklad mu vždycky byly nedocenitelnou pomocí. A on se jí za její štědrost odvděčil tím, že na ni úplně zapomněl. Cítil se hrozně.
Po dlouhé odmlce řekl: "Je pravda, že jsem měl hodně práce, ale stejně jsem si měl najít čas a navštívit ji. A měl jsem zaskočit i za tebou a za Balatronixem popovídat si o starých zlatých časech. Možná bych potkal i Meribara a mohl bych mu poděkovat za jeho pomoc. Jenomže jsem se tolik pohroužil do učení, že jsem nic jiného nevnímal. Cestoval jsem z jednoho vzdáleného místa na druhé a žil jsem jen pro svou práci. Když jsem zrovna nepracoval, utápěl jsem se v sebelítosti a přemítání, a zatím... Byl jsem nevděčný sobec, Kameňáku."
"Ale teď to můžeš napravit. Jaquinta mě poslala, abych tě pozval na návštěvu."
"Přijdu. Všeho nechám a hned vyrazím. Zítra ráno. Ne, ještě dnes."
"To bude ráda. A já budu rád, že moji staří přátelé budou rádi. To bude nádhera."
"Určitě ano," zasmál se Kedrigern vesele. Okamžitě si začal zouvat své vysoké boty a poskakoval přitom tak nešikovně, že málem upadl. Potom se rozběhl po schodech dolů a přitom ze sebe strhával šaty, které nechával ležet na cestičce k říčce tam, kam zrovna dopadly.
"Kamaráde můj starý!" křičel za ním Kameňák poplašeně. "Neskákej do řeky! Utopíš se!"
"Neboj se, Kameňáku," zavolal čaroděj přes rameno. "Jen se vykoupu. Nikdy bych nenavštívil dům dámy, aniž bych se předtím pořádně vykoupal!"

Dvě

Příjemné překvapení • Setkání se starými přáteli

Kedrigern zabezpečil jeskyni zaklínadlem, jako to dělal vždycky, když na delší čas odcházel z domu. Neměl v ní sice žádný poklad tradičního druhu, ale knihy a vybavení jeho pracovny by mohly způsobit velké škody, kdyby se dostaly do rukou někoho nepovolaného nebo zlého.
Zaklínadlo účinkovalo rychle. V jediném okamžiku vchod zmizel a před oběma přáteli nezůstalo nic než neporušená skála.
"To je velice dobrá ochrana," pochvaloval si Kameňák. "Mnohem lepší než zámky. Balatronix vždycky zamyká na klíč, když odcházíme z pracovny, ale někdy to není nic platné. Za ty roky už nám ukradli spoustu cenných nástrojů."
"Škoda, že Balatronix nestudoval trochu déle. Mohl se naučit mnoho užitečných kouzel."
"Je dobrý stavitel," namítl Kameňák.
"O tom nepochybuji. Ale tu a tam se nějaké to menší kouzlo hodí každému."
Nyní už Kedrigern vlastnil koně. Vlastně jich měl v průběhu doby už několik; ten, kterého měl právě teď, se jmenoval Rosamunda a byl v pořadí pátý. Naneštěstí pro koně a jiná domácí zvířata se na ně pánova dlouhověkost nepřenáší. Žijí jen normální počet let a pak musejí být nahrazena jinými.
Rosamunda byla živá pětiletá šedá klisna. Co jí chybělo na rychlosti, nahradila houževnatostí. Při jejich poslední cestě vytrvala mnohem déle, než by se od obyčejného koně dalo čekat, a zachránila tak Kedrigerna od ošklivého střetu s lesními ghúly v době, kdy na tom nebyl s magií právě nejlépe.
Jedinou Rosamundinou vadou byla její zamlklá povaha. Po celou dobu, kdy byli spolu, si s Kedrigernem nevyměnila jediného slova. Nebyla nevrlá; prostě nemluvila. Pro Kedrigerna, který se rád tu a tam procvičil v řeči zvířat, to byl důvod k lehké rozmrzelosti. Ale Rosamundiny dobré vlastnosti převážily nad touto malou chybičkou, takže její mlčenlivost přijímal bez reptání.
"Víš určitě, že půjdeš raději pěšky, Kameňáku?" otázal se Kedrigern. "Myslím, že by nás Rosamunda unesla oba."
"Ach ne, ne, můj drahý příteli. Nepojedu. I když se to pomalu lepší, pořád ještě mám problémy s váhou."
"Nevypadáš, že bys měl nadváhu. Možná jsi trochu mohutnější, ale nadváhu určitě nemáš."
"Jsem těžký jako čtyři muži. Zpočátku jsem vážil tolik co dvanáct statných chlapů. Víš, zlo je velice těžké. Ale s každým dobrým činem jsem o maličko lehčí."
"Jsem rád, že děláš takové pokroky. A chápu, že máš při své váze s jízdou na koni potíže."
"Vůbec pro mne nepřipadá v úvahu. Ale pěší cestování mi nijak nevadí. Jsem vytrvalejší než kůň. Po pravdě řečeno, jízda na koni by pro mne byla nepohodlným omezením a nudil bych se při ní."
Takto ujištěn Kedrigern nasedl. Kameňák kráčel vedle něj, tu a tam vyběhl vpřed, aby prozkoumal cestu. Když dorazili do blízkosti Jaquintina domu, Kedrigern s úžasem zjistil, že okolí vůbec nepoznává. Po těchto cestách už samozřejmě putoval, ale bylo to velice dávno a všechno se od té doby změnilo. Vzpomněl si, že se zastavil v hostinci; tam, kde stával, teď byl jen obrovský balvan na podstavci, zhruba rozdělený na dvě poloviny. V lese byli také lupiči, ale varovné kouzlo mu žádné nepřátelské osoby neoznámilo a i těch přátelských potkali jen velice málo.
Na své cestě poznali jen hrstku lidí: potulného kramáře s rodinou, kteří se před nimi ustrašeně krčili, osamělého poutníka, jenž si jich okázale nevšímal, rytíře s panošem, vyptávající se na obry, obludy, draky nebo jiné potenciální příležitosti k hrdinským činům, a čtveřici mnichů, kteří kráčeli v těžkých sandálech s hlavami skloněnými a polohlasně si přitom mumlali modlitby.

Všude kolem nich byla samozřejmě lesní zvěř a ptáci, ale Kedrigern se do hovoru s nimi nepouštěl. Po pravdě řečeno, rád si inteligentně popovídal s koňmi, ocenil jadrný psí humor a chytrost koček, ale řeč divoké zvěře mu připadala stejně málo povznášející jako hospodské žvanění. Pokud se zrovna nezabývali jídlem, spánkem a pářením, nezajímalo je vůbec nic.
Když procházeli mýtinou v březovém hájku, Kameňák se náhle zastavil a tiše vykřikl. Pomalu došel k balvanu, který stál uprostřed ní, zlehka se dotkl rukou jeho povrchu a pak k němu přitiskl obličej. Kedrigerna taková něha prokazovaná kameni zprvu překvapila, ale pak si vzpomněl, že právě na tomto místě se s Kameňákem setkal poprvé.
"Tohle byl můj domov. Můj domov... velice dlouho," zamumlal Kameňák.
"A teď jsi svobodný."
"Ano. Je to skvělé být svobodný. Ale tohle byl můj domov."
Kedrigern byl hluboce dojat. Vzpomněl si na prostou chýši, kde žil s Hobem a Mag až do toho strašného dne, kdy je vyslídili lupiči. Skoro se mu zdálo, že cítí kouř a vidí podupanou zemi, zničenou zahrádku a oba neškodné vesničany, svoje pěstouny, prostřílené šípy. Do očí mu vhrkly slzy a mimovolně se odvrátil.
"Vím, jak to myslíš, Kameňáku. Doma je... doma."
Hlasy ptáků dohadujících se nad jejich hlavami a myší, které si stěžovaly na přítomnost vetřelců, ho vytrhly ze zadumání. Když tudy procházel poprvé, lesní tvorové se tomu místu vyhýbali. Nyní bylo na první pohled jasné, že se to tady životem jen hemží.
"Kameňáku, oni se vrátili. Když jsi byl kamenem, nic tady nežilo, ale teď se všichni vrátili - ptáci a zvěř, dokonce i hmyz," řekl.
"A už se mě nebojí jako předtím?"
"Vůbec ne."
"Pak opravdu dělám pokroky, jak říkáš! Děkuji ti, můj příteli."
"To nestojí za řeč, Kameňáku."
"Osvobodil jsi mne. Stal ses mým přítelem a pomohl jsi mi udělat si další přátele. Jsi velký reformátor."
Pocta z Kameňákových úst Kedrigerna potěšila, přestože se to snažil nedávat najevo. Velký reformátor, to vůbec nebylo špatné.
Kameňák vyrazil na další cestu mnohem lehčím krokem. Když došli na další mýtinu, rozběhl se k jejímu středu, udělal dokonalou hvězdu a se zaduněním zase přistál na nohy. Pak se otočil ke Kedrigernovi a oznámil: "Každou minutou se cítím lehčí."
Až na Kameňákovu návštěvu bývalého domova proběhla jejich cesta bez příhod. Kedrigern měl dost času přemýšlet nad svým sobectvím a nevděkem vůči Jaquintě, a brzy měl plnou hlavu provinilých myšlenek. Vzchopil se, až když mu lehký dotek magie prozradil, že je její dům nablízku.
Šli dál, dokud nedorazili k ukazateli se čtyřmi směrovkami, vybledlými a nečitelnými, mířícími do čtyř různých stran. Kedrigern bez zaváhání vedl Rosamundu jihozápadní cestičkou, dokud nenarazili na boční stezku mizející v lese. Na ni pak zahnul.
"Máš dobrou paměť, příteli," poznamenal Kameňák.
"Stačí, abych se nechal vést magií. Cítím ji ve vzduchu už pěkný kus cesty. Jakmile jsem uviděl ukazatel, byl jsem si jistý."
Brzy nato projeli brankou v zídce a uviděli Jaquintu stát před jejím domem. Byla v bílém, tak, jak si ji pamatoval, stejně štíhlá a půvabná jako tehdy. Připadalo mu, že se k němu vznáší nad zemí, náruč pohostinně otevřenou.
Objali se a ona ho mateřsky políbila na obě tváře. "Jsi hodný chlapec, věděla jsem, že přijedeš. Chyběl jsi mi."
"Bylo to ode mě strašně sobecké. Omlouvám se, Jaquinto. Ale připadalo mi, že čas utíká tak rychle a -"
"Neomlouvej se," řekla a položila mu ukazováček na rty. "Teď jsi tady. Věděla jsem, že postačí, abych se ti připomněla."
"Jsem rád, že jsi pro mě poslala."
"Vypadáš velice dobře. Vyrostl jsi."
Kedrigern se cítil trochu zahanbeně. Byl starý sto let, možná i víc, a ona s ním mluvila jako s malým capartem. Ale pak si uvědomil, že Jaquintě, která nesla na svých bedrech staletí s lehkostí a elegancí, musí celé lidstvo připadat jako malé děti. "Jsi okouzlující, jako vždycky," odpověděl. "Vůbec ses nezměnila."
A byla to pravda. Její vlasy byly stále černé jako leštěný eben, s jediným stříbrným pramenem, možná jen o maličko větším než minule, pleť měla hladkou a hebkou jako novorozeně. Oči měla stále stejně nevinné a moudré. Byla ženou zrozenou k tomu, aby vládla, takovou, která může jediným úsměvem pozvednout království neboje zamračením zničit, a přesto si zvolila život stranou od moci a starostí s ní spojených, prostý a tichý, bez společníků - s výjimkou občasných návštěv. A Sklittimacha, neurčité hry světel a stínů, která se přívětivě vlnila a tetelila u vchodu, když společně kráčeli k domu.
"Sklittimachus je šťastný, že tě vidí," řekla Jaquinta. "Takhle se tetelí jen před lidmi, které má rád."
"I já ho rád vidím."
Na prahu se zastavila. "Vzpomínám si, že když jsi tady byl posledně, doufal jsi, že se něco dozvíš o svých rodičích. Podařilo se ti to?"
Kedrigern pocítil chvilkový zmatek, jako by se v jeho paměti otevřely dveře do špatně osvětlené místnosti a rychle se zase zabouchly. Potřásl hlavou, několikrát zamrkal a pocit zmizel. "Byli to čaroděj a princezna," řekl. "To vím určitě. Zvláštní je, že si teď nedokážu přesně vybavit, kde nebo jak... Musel jsem někde narazit na nějakou zmínku... nebo mi to někdo řekl... Tak či tak, našel jsem, co jsem hledal, a jsem spokojený. Opravdu jsi mi velice pomohla."
"Nebyla jsem jediná, kdo ti tenkrát pomohl."

"Vzpomínám si na Enselise. A Meribara. Jsem si jist, že mi také pomohl, i když vlastně nevím jak."
Usmála se. "Drahý chlapče, pokud jde o Meribara, nikdo si není jistý ničím. Chtěl by ses s nimi znovu setkat a poděkovat jim?"
"Nesmírně rád."
"Tak pojď honem dovnitř."
Jaquinta pokynula Sklittimachovi. Přízrak se pohnul, dveře se pomalu otevřely a Kedrigern, který vykročil směrem k nim, se náhle zarazil a překvapeně vykřikl. Uvnitř na něj čekal čaroděj Enselis, statný, tajemný Meribar, výrobce masek, Fraigus Temný a Balatronix - všichni až na posledního se vesele usmívali.
Kedrigern žasl. Věděl, že mezi čaroději se narozeninové večírky netěší velké oblibě; potíže s jejich pořádáním jsou nepřekonatelné. Sestavit bezpečný a pro všechny přijatelný seznam hostů, rozeslat pozvánky a počkat si na odpovědi by trvalo nejméně dva roky, pravděpodobně déle. Při takových věcech si člověk musel dávat velice dobrý pozor: stačilo, aby přehlédl jedinou čarodějnici nebo vílu, a mohl si být jist, že bude proměněn v něco nepříjemného. Dokonce i v případě, že pozval všechny správné lidi a ani jediného nesprávného, se nedalo odhadnout dopředu, co se stane, až se sejdou na jednom místě a rozproudí se zábava. Mistři čarodějnického umění nemívají právě hroší kůži. Jediná neopatrná poznámka nebo kousavá odpověď, a zaklínadla létají vzduchem stejně hustě jako šípy při obléhání hradu.
Jaquinta jej ale uklidnila. Vzala ho za ruku, dovedla ho dovnitř a řekla: "Není to večírek nebo něco podobného. Jen takové malé přátelské setkání. Naprosto neplánované, věř mi. Tak nějak se stalo, že jsme se tady všichni ocitli ve stejnou dobu, a tak jsme se rozhodli oslavit tvoje narozeniny. Je to tvoje první století, takže jsme si řekli, že by bylo hezké ti popřát."
"Ale já nevím... já ani nevím, kdy jsem se přesně narodil."
Jaquinta nad tím s úsměvem mávla rukou. "Drahý chlapče, to neví žádný z nás. Ale snažíme se to odhadnout co nejpřesněji. Lépe dříve nebo později než vůbec.
A když už jsme se tady všichni sešli, dohodněme se, že máš sté narozeniny právě teď, a oslavme to. Určitě máš co slavit. O svých rodičích ses dozvěděl, co jsi chtěl, a také jsi úspěšně dokončil svoje tovaryšské období."
"Opravdu?"
"Ano, chlapče, už je to tak," přikývl Fraigus. "Navzdory tvé zavrženíhodné lenosti, naprostém nedostatku úcty k stáří a skutečnosti, že ses s drzostí sobě vlastní odvažoval dělat kouzla, na která jsi správně neměl ani pomyslet, jsi pokročil natolik, že už můžeš pracovat samostatně. Teď už nejsi můj učeň a nejsi ani tovaryš. Po důkladné úvaze přede všemi přítomnými slavnostně prohlašuji, že jsi čaroděj."
"A my to potvrzujeme," prohlásil Enselis, rozhlížeje se po ostatních.
Meribar, Kameňák a Jaquinta se k němu připojili a Balatronix přikývl na souhlas.
"Takže můžeme zasednout k večeři," prohlásila Jaquinta. "Sklittimachus připravil svoje nejvybranější speciality. Skvělé jídlo, prvotřídní víno a přátelé, jaké si jen lze přát. Nuže, bavme se!"
A bavili se až do pozdní noci. Domem se rozléhala hudba z neviditelného zdroje, tichá, konejšivá, podtrhující panující náladu, aniž by rušila hovor. Vzduch sám byl voňavý a osvěžující, konverzace inteligentní a jiskřivá. Když se to vezme kolem a kolem, byl to jeden z nejpříjemnějších večerů Kedrigernova života. Ve svém starém pokoji se pak pomalu pohroužil do spánku, přemítaje o dlouhé a podivné cestě, jež ho dovedla až sem, a o přátelích, kteří ho na ní doprovázeli. Každý z nich měl svoje zvláštnosti, ale všichni to byli skutečně dobří přátelé.

Tři

Iniciace • Pomoc přítelovu příteli • Čarodějův příběh

Oslavy i příjemná atmosféra pokračovaly i další den a pak, třetího dne ráno, se všichni Jaquintini hosté sešli v jejím největším pokoji k poradě. Jak se ukázalo, předmětem jejich porady byl Kedrigern.
Jaquinta byla jako hostitelka mluvčí celé skupiny. Když se všichni ostatní pohodlně rozsadili do půlkruhu tváří ke Kedrigernovi - všichni kromě Sklittimacha, který se objevoval nečekaně na nejrůznějších místech v různých směsicích světla a stínu a stejně náhle zase mizel - otočila se a řekla s úsměvem tak uklidňujícím, jaký jen svedla: "A teď, můj drahý Kedrigerne, přišel čas promluvit si o budoucnosti."
"Ano?" zeptal se překvapeně.
"Ano. Jak jsem už říkal, nejsi už můj učeň ani tovaryš, jsi teď čaroděj," prohlásil Fraigus. Způsob, jakým to řekl, svědčil o tom, že to myslí vážně. "Učil ses rychle a zvládl jsi zaklínadla a odeklínadla hodná čaroděje. Viděl jsem to na vlastní oči a jsem hotov to dosvědčit. Vlastně ani pořádně nevím, jak jsi některé z těch věcí dokázal, ale dokázal jsi to a udělal jsi to opravdu dobře."
"Děkuji ti, Fraige. Bez tvé pomoci bych to nesvedl nikdy."
"To je docela dobře možné. Podstatné ale je, že jsi to svedl. A kdybys to neprovedl správně, nebyl bych dnes tady. Byla by ze mne hromada popela," dodal Fraigus.
"A já bych byl nejspíš pořád ještě pavoukem," přidal se Enselis. "Ne-li něčím horším. Ale ty ses vypořádal se všemi nebezpečenstvími, našel jsi Yulimanovu tabulku a provedl jsi odeklínadlo, které mě navrátilo do původní podoby. Nikdy ti to nezapomenu."
"To by udělal každý slušný čaroděj," namítl Kedrigern, který tonul v rozpacích. "Chci říct, díky tobě jsem pochopil důležitou pravdu. My čarodějové bychom si měli pomáhat navzájem. Nemám pravdu?"
"Měli bychom si pomáhat, ale bohužel vždycky neděláme to, co bychom dělat měli. Ty jsi to ale udělal," prohlásila Jaquinta. "A velice mě těší, že považuješ za samozřejmost pomáhat druhým. Rozhodli jsme se totiž, že tvůj první počin oficiálně uznaného čaroděje bude záležitost velkého významu, o které jsme se nedávno dozvěděli: vyřešíš problém

Faralmora."
"Co je to Faralmore? Nikdy jsem o něčem takovém neslyšel."
"O někom. Faralmore není věc. Je to čaroděj," opravil ho Meribar.
"Ano, je to velký čaroděj," přisvědčil vážně Fraigus.
"Na vrcholu svých sil byl možná nejlepší ze všech a kromě toho je to správný chlap," dodal Enselis. "Jeho pomoc nešťastným poddaným krále Jindřicha Mrtvého je více než dostatečným důkazem jeho charakterových kvalit."
"Ano. Tím, že odpověděl na Tři neodpověditelné otázky, zabránil nevýslovnému utrpení," dodala Jaquinta.
"A otázky, které doplnil ke Třem nevyřknutelným odpovědím, ukončily tisíciletý útisk. Byl to velký čaroděj," povzdechl si Meribar.
"Byl vzorem pro nás pro všechny i potom, co přestal provozovat praxi a stáhl se do soukromí. Způsob, jakým se vypořádal s namyšlenými měšťany Přezkolesa je mistrovskou ukázkou moci držené na uzdě shovívavostí. Mohl by sloužit jako příklad pro všechny čaroděje," prohlásil Enselis.
"Přiznám se, že o tomhle jeho činu jsem jaktěživ neslyšel," ozval se Fraigus zamračeně.
"Ani já ne," řekla Jaquinta a Meribar pomalu zavrtěl svou majestátní hlavou v gestu vyjadřujícím zápor.
"Pak vám o něm budu vyprávět, když dovolíte. Jsem si jist, že to bude poučné pro nás pro všechny, zvláště pak pro našeho mladého kolegu," prohlásil Enselis.
Všichni jeho druhové ho začali pobízet, aby už začal vyprávět. Enselis si přitiskl prsty k čelu a okamžik takto setrval se zavřenýma očima, aby si soustředil myšlenky a roztřídil vzpomínky, potom pomalu kývl hlavou, na všechny se usmál a dal se do vyprávění příběhu, v němž hlavní roli hráli

ČARODĚJ, MĚŠŤANÉ A POKROK

Čaroděj Faralmore (začal Enselis) dlel ve zřícenině starého mlýna nedaleko rušného města Přezkoles nad Knoflíkovým potokem. Žil tam už dvě dlouhá staletí a malý kousek třetího a za tu dobu viděl, jak město vyrůstá z pouhé hrstky lidí, kteří tehdy žili v několika ubohých chatrčích u blátivé cestičky, v živé obchodní centrum na křižovatce dvou hlavních kupeckých cest. Ne všechny změny, kterých byl svědkem, ho těšily, ale byl čaroděj, a proto byl shovívavý.
Jednoho rána ho z práce vytrhlo hlasité bušení na dveře. Neměl sluhy a ani o žádné nestál, hlavně proto, že ho nikdy nikdo nenavštěvoval a on nestál o to, aby s tím někdo začínal. Faralmore žil samotářsky a všechen svůj čas zasvětil bádání. Vyrušování nesnášel.
Nyní s povzdechem odložil knihu. Nejjednodušší by samozřejmě bylo bušení ignorovat, jenomže se ozývalo stále naléhavěji a neodbytněji. Druhá nejjednodušší věc byla otevřít dveře a poslat nezvaného návštěvníka ke všem čertům, a právě to se Faralmore rozhodl udělat. Koneckonců, říkal si cestou ke dveřím, trocha cvičení mi jen prospěje.
Když dveře otevřel, zjistil, že na prahu stojí delegace z města: šest důstojných, okázale oděných gentlemanů s vážnými výrazy v hladce oholených tvářích. Všichni se pyšnili nejrůznějšími pečetěmi, řetězy, medailony a klíči, stejně jako jinými symboly vlastní důležitosti. Úplně vpředu stál lord primátor, a když Faralmore otevřel, uklonil se tak lehce, že mu všechna ta dekorace ani nezacinkala, a pak čaroděje oslovil.
"Jsme představitelé města a přišli jsme sem v nanejvýš důležité záležitosti. Můžeme dál?" zeptal se.
Faralmore si je prohlédl. Vyhlíželi úctyhodně - ale pro čaroděje je to vždycky varovné znamení. Na druhé straně neměli pochodně, klacky ani vidle a nezdálo se, že by byli bojovně naladění. Nikdo z nich nekřičel ani se nezmiňoval o hranici. Dalo by se říct, že vypadali naprosto nezajímavě. Čaroděj si povzdechl a kývnutím je pozval dovnitř.
Zavedl je do své pracovny. Když vešli do prostorné, dobře osvětlené a přepychově zařízené síně, nedokázali potlačit výkřiky údivu.
Dvě stěny úplně zakrývaly police knihoven mizející někde v šeru pod vysokým stropem. Třetí zabíral obrovský krb a podél čtvrté stál dlouhý stůl. Jeho deska mizela pod otevřenými knihami, pergameny, svitky a předměty nepodobnými všemu, co návštěvnici doposud spatřili nebo si vůbec dokázali představit.
"Tvůj dům je o tolik větší zevnitř než zvenčí!" zvolal jeden z mužů, oči vypoulené úžasem.
"Moje práce vyžaduje prostor."
"A je o tolik krásnější!" dodal jiný.
"Zvenčí je to starý polozbořený mlýn - ale uvnitř je to... docela pěkné," řekl lord primátor.
"To je od vás hezké, že to říkáte. Tak co je to za nanejvýš důležitou záležitost?" zeptal se Faralmore.
Zavládlo všeobecné odkašlávání a výměna rozpačitých pohledů spojená se šoupáním nohou v kvalitní obuvi. Návštěvníci se významně dívali jeden na druhého, ale nikdo se neměl k tomu, aby promluvil.
Po dvou minutách rozpačitého ticha Faralmore řekl: "Bylo od vás hezké, že jste zaskočili na návštěvu, ale jelikož už stejně nemáte co říct-"
"Nacházím se v poněkud ožehavé pozici," vyhrkl primátor. "Naprosto chápu, jak může člověk přilnout k domu, jako je tento, zvlášť když v něm žije takovou dobu. Jak dlouho už tady vlastně bydlíš? Celé století?"
"Dvě a kousek třetího k tomu. Jak jsi správně poznamenal, je to dům, ke kterému člověk přilne. Silně."
"Ehm, samozřejmě. My to chápeme, skutečně."
Ostatní návštěvníci začali horlivě přikyvovat. Jejich tiché mumlání vyjadřující vzájemnou shodu se neslo místností jako vrkání holubiček. "A věř mi, kdyby existovalo jiné řešení, určitě bychom k němu přistoupili."
Faralmore pozvedl obočí, ale neřekl nic. Lord primátor pokračoval: "Bohužel to ale vypadá, že žádné jiné východisko nemáme. Královští zeměměřiči zpracovali projekt, starší města se poradili s plánovači a konzultanty a všichni se shodli na tom, že další růst města je nezbytný. Takže jak sám vidíš, nemáme vlastně na výběr. Tento mlýn je třeba strhnout."
"Bohužel stojí v cestě dalšímu rozšiřování města," dodal jeden z mužů a soustrastně se usmál.

"Budeš samozřejmě plně kompenzován v rozsahu, jaký nám rozpočet dovolí," ujistil rychle lord primátor čaroděje.
"Pomůžeme ti najít nový domov," prohlásil další z mužů.
"Hezký vzdušný a světlý pokojíček ve městě. Alespoň si budeš mít s kým popovídat... spoustu sousedů..."
"Zábavu. Budeš mít kam chodit."
"Uděláš si hromadu nových přátel."
"Zapojíš se do života naší komunity."
Odmlčeli se a tázavě na něj hleděli. Všichni se usmívali jako lidé, kteří přinesou štědrý dárek někomu, kdo to nečekal.
"Vypadá to, že už jsem se do života vaší komunity zapojil," odpověděl Faralmore.
Návštěvníci začali mrkat jeden na druhého, zdvořile se pochechtávali a zářili přitom blahovůlí smíšenou s výrazem ulehčení. Faralmore se k jejich úsměvům nepřipojil. "Co míníte udělat s mým majetkem?" zeptal se.
"Mlýn přijde zbořit," odpověděl lord primátor. "To zaprvé. Jakmile bude pryč, rozšíříme řeku, aby po ní mohly plout větší čluny, a pak vykácíme les."
"Ano, ano!" nadšeně přizvukovali ostatní a šťastně si přitom mnuli ruce. "Zbavíme se všech těch hloupých stromů."
"A rozšíříme cesty."
"A pak postavíme nový mlýn."
"A domky pro dělníky."
"A obchody."
"A školy."
"A obchodní centrum města se rozšíří."
"A až s tím budeme hotovi, začneme stavět za lesem. Je tam ideální místo na tržiště a hostinec."
Všichni se tvářili tak nadšeně, že jim Faralmore nedokázal odpovědět hned. "Nechci odejít ze svého mlýna. Nechci vzdušný a světlý pokojíček ve městě. A docela určitě nechci, aby se rozšiřovaly cesty, kácely lesy a cokoliv se provádělo s řekou. Nic takového není třeba."
Všichni se na něj užasle podívali. "Není třeba?! Vždyť my tady mluvíme o Rozvoji! O Pokroku!" prohlásil lord primátor stejným tónem, jako by vyslovoval jméno Boží.
"Ne. Mluvíte o zboření velice pohodlného starého domu, kácení stromů, jež rostly po celá staletí, a ničení řeky, která je v naprostém pořádku."
"Ano, jistě. To je Pokrok," opáčil lord primátor.
"Mně to připadá spíš jako vandalství," řekl Faralmore.
"To je nestoudnost!" zvolal jeden z mužů.
"I tak by se to dalo nazvat," přikývl Faralmore.
"Nemá smysl se přít, příteli. Město musí růst. Krajinu je třeba přetvářet," prohlásil jiný muž a rozhlížel se přitom kolem, jako by pro svá slova hledal podporu. Ostatní vážně přikyvovali.
"Proč?" zeptal se Faralmore.
"Lidé potřebují pracovní příležitosti," odpověděl lord primátor, jehož obličej získal brunátný odstín.
"Nevšiml jsem si, že by se kolem potloukal někdo, kdo nemá co dělat."
"Samozřejmě, že ne. Dokud lidem nenabídneme pracovní příležitosti, nikdo nám sem nepřijde. To dá rozum."
"Aha, chápu. Musíte vytvořit pracovní příležitosti pro lidi, kteří sem nepřijdou, dokud ty pracovní příležitosti nevytvoříte. A cesty pro lidi, kteří sem nepřijdou, dokud nepostavíte cesty. A domy... Jistě, chápu," řekl Faralmore a pomalu pokyvoval hlavou.
"Přesně. A jakmile tady budou, město bude přeplněné, takže ho budeme muset celé strhnout a postavit znovu dvakrát větší!" zvolal jeden z mužů a všichni se nadšeně usmívali.
A usmíval se i Faralmore. Myslel na starou zaprášenou knihu kouzel, kterou měl v uzamčené zásuvce. Už celá desetiletí neměl příležitost ji otevřít a těšil se, že v ní brzy znovu zalistuje.
V průběhu příštích týdnů obdržel několik úředně vyhlížejících dopisů a ignoroval je. Jednoho dne se před mlýnem objevila parta dělníků. Uviděli něco, co je vystrašilo natolik, že s křikem utekli a zůstaly po nich jen jejich nástroje. Později se nedokázali shodnout, co přesně vlastně viděli, zato si byli naprosto jisti, že už to nikdy vidět nechtějí. Rota vojáků, která dorazila o týden později, se chovala víceméně stejně, až na to, že v běhu neodhazovali krumpáče a lopaty, ale kopí a píky. Pak už Faralmora nikdo neobtěžoval, jen tu a tam nějaký ten úřední dopis, které ignoroval. Nakonec přestaly přicházet i ty dopisy.
Mlýn nezbořili, řeku nerozšířili a stromy dál rostly tak, jak rostly po celá staletí. Uplynulo čtrnáct let a na trůn usedl nový král. Ten se rozhodl, že své sídlo přestěhuje na druhý konec království, kde bude mít blíž svoje oblíbené honitby. Ruch ve Faralmorově městě ustal. Místní usedlíci se začali houfně stěhovat na druhou stranu království, za pracovními příležitostmi. V několika letech zbylo z kypícího města jen několik ubohých chatrčí u blátivé cestičky na břehu klidně plynoucí říčky. Ti, kteří tady zůstali, se shodli, že tak krásné místo nenajdete nikde v okruhu deseti mil od nového sídelního města.

"To je opravdu inspirativní příběh," řekl Meribar a pozvedl své velké ruce ve zdvořilém potlesku.
"Mělo by z něj plynout nějaké naučení," poznamenala Jaquinta.
"Ale vždyť plyne. A ne jen tak ledajaké." Enselis si odkašlal, napil se vody a zadeklamoval:

"Na plánovače si pozor dejte
a jejich slibů se vystříhejte.
Oni nejsou zlí, krutí či proradní,

jen jejich úsudek je často nevalný,
neboť nikdy nepochopí pravdu prostou:
některé věci je lépe nechat, tak jak jsou."

Čtyři

Faralmorův problém • Kedrigernovo poslání Balatronixovo neštěstí • Znovu na cestě

"To byl výborný příběh a skvělé naučení, Enselisi. Ale co to má společného se mnou?" zeptal se Kedrigern.
"Faralmore potřebuje tvou pomoc."
"Mně nepřipadá jako člověk, který by potřeboval něčí pomoc. Se svým problémem se vypořádal velice odborně... nikdo nedošel úrazu, les, řeka i starý mlýn byly zachráněny, všechno zůstalo v nejlepším pořádku... Vlastně byl skvělý! Jak bych mohl pomoci tak zkušenému čaroději?"
"Můžeš mu pomoci získat zpět jeho moc."
"Jak?"
"To už je na tobě. Teď jsi plně kvalifikovaný čaroděj, schopný rozhodovat se v podobných věcech sám. Máme k tobě plnou důvěru," odpověděl Enselis.
"Je to jen a jen ve tvých rukou, mládenče," dodal Fraigus.
Meribar přikývl. "Spoléháme na tebe."
Sklittimachus zazářil v duze jasných barev a místností se rozeznělo glissando harfových tónů, vítězoslavných, melancholických a dojímavě sladkobolných současně.
Kedrigern poplašené těkal pohledem z jednoho ze svých přátel na druhého. "Ale... počkejte přece... jak o ni přišel? Co se mu vlastně stalo?"
"Nemáme tušení. Právě proto je to tak vzrušující úkol," odpověděl Enselis.
"Copak nevíte vůbec nic?"
"Faralmore je velice uzavřený muž. Nikdo toho o něm mnoho neví. Všechno, co ti můžeme říct, je, že nás jeden společný známý informoval, že ho našli ležet v bezvědomí na cestě poblíž města Žal. Neměl skoro žádnou magickou moc. Zůstalo mu jí stěží dost na to, aby přežíval ze dne na den, a nedokázal vysvětlit, co se mu přihodilo."
Kedrigernovi se sevřelo hrdlo. Za takových podmínek mohl být jeho první úkol plně kvalifikovaného čaroděje také posledním. Jak může pomocí kolegovi čaroději, když nikdo neví, co mu vlastně chybí?
"Kdy si s ním můžu promluvit?" zeptal se.
"Podle toho, co víme, se Faralmore chová, jako by ho někdo silně udeřil do hlavy, a vůbec nemluví. Pečuje o něj jedna laskavá čarodějnice, která k němu nepouští žádné návštěvy," odpověděl Enselis.
Jaquinta odtáhla Kedrigerna stranou a konejšivě mu položila ruku na rameno. Pak řekla: "Jednu věc přece jenom víme. Všeobecně se soudilo, že Faralmorova moc je soustředěna v prstenu, který nosil na levé ruce. To však byla lest. Faralmore byl velice opatrný čaroděj. Jeho nejbližší přátelé věděli, že kdykoliv se vydal na cesty, předisponoval svou moc do nějakého obyčejného předmětu denní potřeby. Mohl to být klobouk, kápě, tkanička do boty, opasek... něco, po čem zloději obvykle nejdou a protivníci nepodezřívají. Takže i kdyby mu někdo prsten ukradl nebo jej zničil, o moc by ho nepřipravil. Jenomže když ho našli, nechyběl mu jen prsten, ale i boty a opasek.
Jelikož v blízkosti místa, kde ležel, nedocházelo k žádným významným projevům magie, předpokládáme, že Faralmora někdo okradl a přitom si odnesl i předmět ukrývající jeho moc. Jenomže jaký to byl předmět, kdo ho ukradl a kam ho odnesl, to neví nikdo - jen Faralmore."
"A ten - nebo ta - kdo to ukradl - ať už to bylo cokoliv - s největší pravděpodobností vůbec netuší, že to obsahuje čarodějovu magickou moc."
"To je opravdu možné."
"Možná, že už to dokonce zahodil."
"To se docela dobře mohlo stát."
"Vlastně když o tom tak uvažuju, mohl to ztratit i sám Faralmore."
"Nepravděpodobné, ale nikoliv nemožné."
"A Faralmore není schopen s kýmkoliv komunikovat," řekl Kedrigern.
"Nedokáže ze sebe vypravit jediného slova."
"A vy chcete, abych našel ten blíže neurčený předmět, který mu ukradl neznámo kdo za neobjasněných okolností, a vrátil mu ho."
"Tak rychle, jak je to jenom možné," dodala Jaquinta a stiskla mu ruku.
Chvíli o tom přemýšlel a pak řekl: "To je velice těžký úkol na to, aby jej bylo možné svěřit někomu, kdo se zrovna stal plně kvalifikovaným čarodějem." Neznělo to ani potěšeně, ani sebejistě.
"Považuj to za intelektuální výzvu. Pomysli na to, jak fascinující lidi přitom potkáš, jaká nádherná místa navštívíš. A ten pocit, až úkol úspěšně dokončíš!" opáčil Enselis a dramaticky se uklonil.
"A co všechny ty potíže a zklamání, když selžu?"
"Na to nemysli! Čaroděj si nikdy nesmí připustit, že by mohl neuspět. Musíš se do toho vrhnout s nadšením, odvahou a naprostou sebedůvěrou."
Kedrigern vstal a nejistě se rozhlédl kolem sebe. "Nejspíš ano... chci říct, přátelé čarodějové... Jenomže já vůbec nevím, kudy se dostanu k Žalu. Takže než se to -"
Přerušil ho srdečný křik a povzbudivý jásot. Dokonce i Kameňák a Balatronix, kteří po celou dobu porady seděli tiše, se připojili k ostatním. Když se konečně všichni zase uklidnili, Jaquinta řekla: "To není vůbec žádný problém! Balatronix a

Kameňák ráno odcházejí a jejich cesta cestu do Žalu protíná. Takže můžeš jít se svými přáteli a oni ti pak ukážou, kudy dál."
Balatronix se pomalu přišoural ke Kedrigernovi. "Nejspíš ti nebudu vůbec k ničemu. Ale alespoň se vynasnažím, abych tě příliš nezdržoval," dodal s povzdechem. "Víš, nemůžu už jet příliš rychle - moje kosti jsou křehké, zrak slabý a mám snad všechny nemoci, které věk naklade na bedra starce."
"Vždycky ti rád pomůžu, příteli," řekl Kameňák.
"Já vím, Kameňáku." Balatronix si znovu povzdechl. "Mrzí mě, že jsem takové břemeno. Kdybych jen byl jako Kedrigern. Je na chlup stejně starý jako já a přitom je zdravý jako rybička. Vypadá jako klučina."
Kedrigern se ho pokusil ukonejšit. "Jenom tak vypadám, kamaráde. Doopravdy jsem sto let starý, ať už na to vypadám nebo ne."
"Vypadat tak by mi úplně stačilo."
"Vždycky to není jen výhoda. Takhle například nemám žádný respekt."
Balatronix se zachechtal. "Samozřejmě, že máš. Jsi přece čaroděj."
"Když vypadáš jako něčí vnuk, těžko o tom lidi přesvědčíš. Čekají, že budu mít sněhobílé vlasy, vousy až po pás, zapadlá pichlavá očka ve tváři zbrázděné stoletými vráskami, hlas jako-"
"Já mám sněhobílé vlasy a vrásky, a stejně si mě nikdo neváží," zabručel Balatronix.
"Ale příteli, váží si tě jako velkého stavitele. Mistra stavitele. Ctihodného stavitele. Slovutného kmeta, který -" začal Kameňák, ale Balatronix mu vztekle skočil do řeči.
"Já nechci být žádný slovutný kmet! Jsou mezi námi lidé, kteří jsou pětkrát starší než já, a přitom vypadám jako jejich pradědeček! To není spravedlivé!"
"Promiňte, že se mezi vás pletu, ale nemohl jsem vás přeslechnout," ozval se hluboký, znělý hlas. Otočili se a uviděli Meribara, na jeho jindy zcela netečném obličeji pohrával úsměv. "Dovolte, abych vám nabídl svou pomoc."
Balatronix se na statného muže podíval s neskrývanou nedůvěrou. "Jak bys mi mohl pomoci?"
Meribar sáhl bez jediného slova do vzduchu a najednou v ruce držel masku. Byla to tvář pohledného mladíka s červenými tvářemi, hladkými rysy a úsměvem, kterým si okamžitě musí získat každého, kdo na něj pohlédne. Byl to obličej milence, po jakém touží každá žena, přítele, jakého hledá každý muž, syna, v jakého doufají všichni rodiče.
Meribar se podíval na Kedrigerna a řekl: "Ani na tebe jsem nezapomněl." Sáhl do vzduchu druhou rukou a okamžitě v ní měl další masku, tentokrát muže ve středních letech. Vlasy měl protkané stříbrem, na čele známky prožitých dobrodružství. V jeho lehkém úsměvu se odrážela shovívavost zkušených a moudrých. Byl to obličej muže, který se postavil světu a ovládl ho, jehož rady jsou vděčně přijímány a respektovány.
Meribar obě masky pozvedl a řekl: "Daruji vám je. Vezměte si je, jestli chcete."
"Nemusíte se ničeho bát. Fungují skvěle," ujistil je Kameňák.
Balatronix natáhl ruku, ale zase ji stáhl, než se jeho prsty masky mladíka vůbec dotkly.
"V tom je nějaký háček."
"Jako ve všem. Jediný háček v tomhle je, že dostaneš, co jsi chtěl."
"Budu se cítit jako mladík?"
"Budeš vypadat jako mladík. Tohle jsi chtěl, nebo ne?" Výrobce masek se obrátil ke Kedrigernovi a zeptal se: "A co ty, přijmeš můj dar?"
Kedrigern pomalu zavrtěl hlavou. "Cením si tvé nabídky, Meribare, ale raději bych takový obličej získal přirozeným způsobem."
"Bude to trvat dlouho."
"Ano, ale bude to obličej, jaký si zasloužím."
"Ani já nechci tvou masku. Vypadal bych jako šašek s hlavou mladíka na těle starce."
Meribar roztáhl prsty a masky zmizely. "Pak jsem vám oběma dal větší dar než masky, které mohu stvořit. Přeji vám šťastnou cestu," řekl a uklonil se.
Zatímco se zmateně dívali jeden na druhého, Enselis se přidal k Meribarovu přání. "Lituji, že ti nemůžu půjčit svoje tříapůlmílové boty," řekl Kedrigernovi. "Použil jsem je k cestě sem a bez nich bych se domů nedostal."
"To je v pořádku, Enselisi. Pocestuji s přáteli."
"Ale stejně bych ti rád něco dal. Narozeninový dárek, památku na starého přítele, něco, co ti ulehčí cestu... to se přece patří. Určitě musí být něco takového..."
"Ale Enselisi, já přece nic nepotřebuji."
"Ne, ne, trvám na tom. Ale mám jenom tohle." Enselis sáhl do kapsy a vytáhl hřeben. "Určitě si na něj vzpomínáš."
"To tedy ano." Kedrigern se rozzářil. Pak se obrátil k Balatronixovi a řekl: "Vypadá to, že potřebuješ učesat. Tu máš, půjč si tenhle hřeben. Je velice užitečný."
Balatronix se kysele podíval na hřeben, který mu Kedrigern podával. "K čemu je to dobré? Já už se ani pořádně učesat neumím. To už se člověku stává, když každý, koho zná, zůstane mladý, zatímco on zestárne."
"Udělej to alespoň kvůli Jaquintě. Potěší ji, když uvidí, že na sebe trochu dbáš."
Balatronix si od něj s bručením hřeben přece jen vzal. "Česej se zleva doprava," poradil mu Kedrigern. "Tak ti to sluší nejvíce."
Balatronix poslechl, aniž přestal bručet. Sotva si ale hřebenem dvakrát zajel do vlasů, na tváři se mu rozhostil spokojený úsměv. V očích se mu zablýsklo. "Nic tak člověku nespraví náladu, jako když se pořádně učeše," pochvaloval si. Ještě několikrát si hřebenem přejel ve vlasech, pak ho vrátil Kedrigernovi a vzal Kameňáka kolem ramen. "A nic se nevyrovná dobrým přátelům a hezkým vzpomínkám. Řeknu ti, Kedrigerne, chlapče, je to skvělé ohlédnout se a vidět za sebou dlouhý a šťastný život plný dobře odvedené práce, věrných přátel a zdraví. Až budeš

starý jako já, taky na to přijdeš... ale co to žvaním? Ty jsi přece starý jako já. Jsi jako dobré víno, které se s každým dalším dnem stává lepším a lepším. Nebo starý kvalitní sýr, který časem vyzrává a získává na chuti."
Balatronix spokojeně odešel a přitom se usmíval na všechny kolem. Kedrigern se obrátil k Enselisovi. "Báječný hřeben. Víš určitě, že se ho chceš vzdát?"
"Samozřejmě. Doufal jsem, že se ti cestou bude k něčemu hodit. A teď vidím, že jsem se nespletl."

Pět

Stížnosti • Nabídka • Odmítnutí nabídky • Více stížností • Užitečná informace o tom, co se ďáblům líbí a co ne

Po poslední večeři a dalším loučení a přání šťastné cesty vyrazil Kedrigern s Kameňákem a Balatronixem na cestu. Ačkoliv počasí bylo hezké, první dva dny putováni nepotkali nikoho. Teprve třetího dne potkali vůz, ve kterém jel kupec, jeho žena a devět dětí na svatbu.
Po následující dva dny hrál Balatronix ke Kameňákovu údivu a Kedrigernovu pobaveni milujícího dědečka všem capartům. Houpal je na kolenou, povídal jim pohádky, dělal na ně obličeje, až se smíchy za bříška popadali, a před spaním jim zpíval ukolébavky. Kdykoliv zastavili, nosil je na zádech a byl ochoten si s nimi hrát v kteroukoliv denní či noční hodinu.
Když se později jejich cesty rozdělily, Balatronix dlouho stál uprostřed cesty, mával jim a volal za nimi přání šťastné cesty, dokud mu nezmizeli z dohledu a doslechu. Se slzami v očích se pak obrátil ke svým společníkům a řekl: "Je to nádherné, jak děti lnou k nám starým lidem. Vy mladí něco takového neoceníte. Je to jedno z dobrodiní stáří."
Kameňák neodpověděl, zaražený tím, jak je jeho starý přítel najednou naměkko. Kedrigern zavřel oči a v duchu poděkoval Enselisovi.
Když tři přátelé procházeli částí lesa známou jako Truchlivý hvozd, mraky nad jejich hlavami začaly houstnout a zatahovat oblohu. Brzy bylo nebe zlověstně temné. Teplota poklesla. Zvedl se studený vítr. Všude kolem se stromy kolébaly ve větru a otíraly se o sebe se zvuky podobnými sténání a kvílení. Suché větve padaly s ostrým praskáním na zem. Kameňák kráčel nevzrušeně dál: ani déšť ani sníh, ani kombinace obého zhoršená o noční tmu a zuřivý vítr, ani značný pokles teploty, padající stromy nebo zemětřesení mu nepůsobily nejmenší starost.
Kedrigern si přitáhl plášť na ramenou těsněji a tiše si při chůzi mumlal. Tak tohle je to cestování, říkal si. Jenom vystrčíš hlavu ze svého domu, a co tě čeká? Odporné počasí, mizerná krajina - a slušné jídlo nebo přístřeší na míle kolem žádné. Kdyby Faralmore zůstal doma jako rozumný čaroděj, tohle všechno by vůbec nebylo nutné.
Truchlivý hvozd měl mezi pocestnými zlověstnou pověst. Řeči, které o něm zaslechl, byly krajně zneklidňující. Obvykle si podobných povídaček příliš nevšímal, ale z toho místa rozhodně neměl dobrý pocit. Což ho roztrpčilo ještě víc.
Balatronix, který jel vedle něj, se zeptal: "Mohl bych si ještě půjčit ten tvůj hřeben?"
Kedrigern mu ho bezmyšlenkovitě podal. Když uviděl, že se jím Balatronix češe zprava doleva, křikl na něj, ale už bylo pozdě. Balatronix mu hřeben vrazil do ruky a začal si ukřivděným hlasem stěžovat.
"To není spravedlivé. Jsi stejné starý jako já, a přitom vypadáš jako chlapec. A ti ostatní... mojí tetě Jaquintě musí být -"
"Není tvoje teta," skočil mu do řeči Kedrigern.
"No dobře, tak tedy moje pra pra prateta, nebo co vlastně - každopádně je stovky let stará. Ten čaroděj a tlouštík s maskami jsou nejspíš ještě starší. A ten přízrak, co ani nemá pořádný tvar a poletuje jí po domě - kdo ví, jak ten je vlastně starý."
"Možná je mladý tím, co je... ať už je cokoliv," poznamenal Kedrigern poněkud nejasně.
"Stejně je to nespravedlivé," bručel Balatronix.
"Život není spravedlivý," odsekl Kedrigern.
Nějakou dobu jeli vedle sebe v tichu, jež na Kedrigernovy podrážděné nervy působilo jako balzám. Pak ucítil první kapky deště a přetáhl si kapuci pláště přes hlavu.
Balatronix začal znovu. "A teď ještě ke všemu leje."
"Je to velice chladivý a osvěžující deštík, co říkáte, kamarádi?" přidal se Kameňák.
"Mohl jsem vědět, že se to stane. Vždycky je to něco. Když už není příliš horko, je zase zima, nebo prší, nebo je tma. Nikdy to není tak akorát," stěžoval si Balatronix.
"Zkus se ještě jednou učesat. Třeba tě to rozveselí."
"Přeskočilo ti?" Balatronixův hlas stoupl o oktávu. "Copak se někdo může rozveselit tím, že se učeše? Jak tě taková pitomost vůbec napadla?"
"Byl to jen návrh," zabručel Kedrigern rozpačitě, aniž se na něj podíval.
"A pitomější jsem neslyšel, to mi tedy věř. Leje jako z konve, meluzína kvílí, a ty mi poradíš, abych se učesal. Máš snad pocit, že jenom proto, že jsem ubohý stařec, musím být padlý na hlavu?"
"No dobře, tak se tedy nečesej. Určitě to brzy skončí. Vždyť to není nic strašného. Jenom mrholí."
"Tobě se to řekne, ty máš svou magii. Nejsi stařec, kterého všechno bolí, sotva vidí a z deště vždycky chytne rýmu, kašel nebo něco ještě horšího."
"Nebyl bys teď ubohý stařec, kdybys v mládí více studoval."
"To je ono. Jen mi to vyčti. Samozřejmě, že je to jenom moje vina, že jsem tak sešlý věkem."
"Přesně tak. Je to jen a jen tvoje vina."
"Předpokládám, že tě to těší. To se ti to naparuje před ubožákem, co?"
"Ale, zapomeň na to," odsekl Kedrigern, kterému už začínala docházet trpělivost.
"Velice rád bych na to zapomněl. Strašně rád bych zapomněl na minulých osmdesát let a byl zase mladíkem. Dal bych

cokoliv, kdybych mohl být zase mladý!"
"Takové věci ne -!" zvolal Kedrigern, ale než stačil dokončit větu, z temné oblohy sjel do země kousek před nimi oslnivě modrý blesk. Teď si vzpomněl, co se o Truchlivém hvozdu vlastně povídalo, ale paměť se mu vrátila příliš pozdě.
Koně zaržáli a vzepjali se. Balatronix málem spadl. Kameňák skokem zmizel za stromem. Kedrigern zahlédl nově příchozího a hned mu bylo jasné, že je na čase připravit se na potíže.
Na cestě před nimi stál vysoký muž elegantně oděný do tmavého pláště s kapuci, jednou rukou se opíral o hůl a druhou měl nonšalantně opřenou v bok. "Slyšel jsem, co jsi povídal, příteli," řekl hlasem sladkým a uhlazeným jako kalužmedu. "Vlastně jsem to nemohl neslyšet. Ne že bych vás špehoval - to si, prosím, nemyslete - prostě jsem byl náhodou nablízku, když jsi to vyslovil. Možná bych ti mohl pomoci," dodal.
"A kterýpak ty jsi?" zeptal se Balatronix, protože to byl on, koho neznámý oslovil.
"Dobrodinec, jehož nade všechno těší, když někomu může splnit přání. Například tobě. Říkal jsi, že bys byl rád o osmdesát let mladší."
"To bych byl. To bych, věru, byl."
"Opatrně, Balatronixi," varoval ho Kedrigern. "Ten chlápek to s tebou nemyslí dobře."
"Starej se o sebe," odsekli Balatronix i cizinec současně, jako kdyby šlo o dobře secvičený duet. Pak se na sebe navzájem usmáli jako dva spiklenci a Balatronix se zeptal: "To bys dokázal?"
"Je to ta nejjednodušší věc na světě, drahý příteli."
"A zadarmo?"
"Běda, to ne. Rád bych, ale můj zaměstnavatel mi v tomto bodě nedává na vybranou. Musíme pokrýt alespoň náklady, to zajisté chápeš. A režii. Mzdy. Takové věci. Ovšem ujišťuji tě, že cena je zcela zanedbatelná."
"Kolik?"
"Peníze mého zaměstnavatele nezajímají. Nikdy by od nikoho nevzal ani měďák. Ne, postačí nám úplná maličkost."
"Chce tvou duši, Balatronixi. Řekni mu, ať táhne k čertu," naléhal Kedrigern.
"Tak taková je cena? Opravdu chceš mou -" Balatronix se odmlčel, polkl tak hlasitě, že to všichni slyšeli, a teprve pak dořekl: "- duši?"
"Přesně tak. Nic víc nežádám. Žádné další splátky, žádné skryté vícenáklady, jenom tvou duši. A na oplátku nedostaneš pouze osmdesát let, nedostaneš ani osmdesát jedna let, ale rovných třiaosmdesát. Přesně tak, příteli, plných třiaosmdesát let, na den přesně. Je to naše speciální nabídka. Platí jen pro tento týden. Už nikdy se nebude opakovat. Podrobnosti můžeme projednat hned, na místě."
Balatronix promluvil jako někdo, kdo se právě probral z transu: "To znamená, že jsi -"
"Ne, ne, ne. Já vím, co si myslíš, ale já nepatřím k užšímu vedení. Samozřejmě jsem ale plně akreditovaný zástupce zmocněný jednat jménem svého zaměstnavatele ve všech záležitostech časospirituální směny. Rád ti ukážu svoje pověřovací listiny."
"Ty chceš mou duši," konstatoval Balatronix slabým hlasem.
"To je obvyklá cena. Vychází z mnohasetleté tradice. A dostaneš za ni velice slušnou protihodnotu. Osmdesát tři let nenajdeš jen tak na ulici. Někteří z našich nejlepších klientů se spokojili se čtyřiadvaceti roky, a ještě byli rádi, že pořídili tak dobře."
"Ty chceš mou duši!" zopakoval Balatronix silněji a mnohem vztekleji.
"Samozřejmě, že ano! Nebo si myslíš, že vyměním osmdesát tři roky života za tvůj starý plášť nebo za tvého koně nebo za tu směšnou čapku, co máš na hlavě, nebo za tvůj měšec plný měďáků?"
"Ne! Nepřijímám! Nemám zájem!" zařval Balatronix a pozvedl obě ruce v obranném gestu před sebe.
"Chceš smlouvat, co? Jsi moc lakomý na to, abys zaplatil obvyklou cenu, že je to tak?"
"Rozhodně ne!"
"Tak se bojíš?"
"Ani za mák. Ale slyšel jsem toho o tobě dost. S tebou a s tvými špinavými triky nechci mít nic společného."
"Ó, jen si ho poslechněte, jemnostpána. Ztělesněná ctnost," zvolal cizinec rozzlobeně a mrštil holí o zem. "Už mám plné zuby kšeftování s takovými, jako jsi ty. Jste jeden jako druhý. Nejdřív kňouráte a škemráte -"
"Nikdy jsem neškemral!"
"No ale kňoural jsi. To nemůžeš popřít. Poslouchal jsem tě dost dlouho." Cizinec pozoruhodně dobře napodobil Balatronixův hlas: ",Dal bych cokoliv za osmdesát let života, jen když to nebude nic, co má nějakou cenu.' To jsou ty vaše způsoby. Škudlilové podělaní. Podvodníci." Hlasitě luskl prsty, až mu z nich vyšlehl plamen. "Beru svou nabídku zpět. Nedal bych ti jediný týden."
"A já bych ho od tebe nepřijal."
Muž v černém zvedl svou hůl a ukázal jí na Balatronixe. "Neprovokuj mě, starochu! S takovými, jako jsi ty, jsem hotov raz dva!"
Vtom se na cestě objevil Kameňák. Zamával pěstí a zařval: "Takhle urážlivé s mým kamarádem mluvit nesmíš!"
Cizinec se obrátil tváří k němu. Plné dvě minuty si Kameňáka mlčky prohlížel a pak ukázal holí na jeho hruď. Posměšně se uklonil a hlasem překypujícím opovržením řekl: "To jsem si mohl myslet. Vy dva jste se tak dlouho hledali, až jste se našli. Vím o tobě všechno. Odpadlíku. Vyvrheli. Renegáte."
"Zvolil jsem si cestu dobra."
"Dobra? Ty?" Cizinec se rozesmál. "Ubohý poblouznělý prosťáčku, to se ti nikdy nepodaří. Když jsi jedním z nás, jsi jedním z nás navždy."
"Ne."

Cizinec se znovu zasmál. "Říkáš ne, ale v hloubi srdce víš, že mluvím pravdu."
"Omlouvám se, že se mezi vás pletu. Ale ty přece nemůžeš mluvit pravdu," poznamenal Kedrigern zdvořile.
Cizinec se na něj podíval ještě opovržlivěji než na jeho společníky. "Neříkej mi, co můžu a co ne. Já si můžu dělat, co chci. Mohu se vykrucovat, vyjadřovat se nepřesně, protiřečit si, přikrašlovat skutečnost, vytáčet se, zamlžovat, křivě přísahat nebo lhát jako politik. Mohu říkat nepravdy, polopravdy a cokoliv jiného než pravdu, a když se mi náhodou zachce - i když nechápu, proč by zrovna tohle měl někdo chtít - mohu mluvit i pravdu."
"Pracuješ přece pro Otce lži, ne? Jak můžeš pracovat pro Otce lži, a přitom mluvit pravdu?"
"Jsem pokrytec. My jsme všichni pokrytci. V tom je naše velká síla," odpověděl cizinec.
"Já v tom žádnou sílu nevidím. Předvedl jsi pár triků vhodných tak leda pro vesnický jarmark, hodně jsi toho nažvanil, ale sílu jsi nepředvedl žádnou. Nevěřím, že vůbec nějakou máš. Jsem si jist, že by náš kamarád Kameňák dokázal -"
"Kameňák? Ty tomu zbabělému, v dětství zanedbanému, zběhlému démonovi říkáš Kameňák?" vytřeštil oči cizinec.
"Ano. Je to příhodné jméno. A jak se vlastně jmenuješ ty? Fru Fru? Růželín? Neboje to něco ještě hloupějšího?"
Vypadalo to, jako by cizinec náhle vyrostl. Jeho oči ukryté v hloubi kápě - teď se zdálo, že má tři - rudě zazářily jako uhlíky rozdmýchané poryvem větru.
"Ty se ptáš na moje jméno? No dobře, tak já ti ho povím. Možná nedostanu vaše duše, ale alespoň se pomstím. Proměním vaše těla v prach," zavrčel a pak dodal hlasem zlověstným jako vzdálený hrom: "Mé jméno je -"
Zatímco to cizinec říkal, Kedrigern oběma rukama naznačil, jako by ve vzduchu něco chytal a vrhal to proti němu. Náhle se oslnivě zableskloa ozval se řev připomínající explozi v hluboké jeskyni. Všichni tři spolupoutníci byli na okamžik oslepeni a ohlušeni. Když se trochu vzpamatovali, mezi barevnými hvězdičkami, které jim stále ještě tančily před očima, zahlédli něco, co vypadalo jako půlka zářícího vajíčka. Rychle to bledlo, až to zbělelo, zešedlo jako popel, a pak se to úplně rozpadlo. Ze země kolem se kouřilo a slyšeli tiché syčení, jak v drobném mrholení rychle chladla.
Balatronix se obrátil ke Kedrigernovi. "Co jsi to udělal?"
"Kameňák mi kdysi řekl, že když démon vysloví svoje jméno nahlas, přihodí se strašné věci. Tak jsem se postaral, aby se všechny staly tomu chlápkovi."
"Kamaráde, on nebyl jen démon, on byl ďábel," řekl Kameňák. Hlas se mu přitom lehce chvěl.
"No, pak muselo být to, co se mu stalo, skutečně strašné. Pojedeme dál?"
Balatronix mlčky zíral na kouřící kruh země. Řídké vlasy měl slepené deštěm. Kedrigern mu podal hřeben. "Než vyrazíme, Balatronixi, měl by ses učesat. Zleva doprava, prosím," řekl.
"Nabídl mi osmdesát tři roky," řekl Balatronix, jakoby k nikomu konkrétnímu. "Samozřejmě, že jsem to nemínil přijmout. Prožil jsem skvělý život a jsem docela spokojený s tím, že je ze mě laskavý stařeček. Ale stejně by mě něco zajímalo. Proč právě osmdesát tři?"
"Nemuselo to být osmdesát tři," odpověděl Kameňák. "Mohl klidně říct sedmdesát devět nebo devadesát sedm, nebo třeba 10006721. Prostě jakékoliv prvočíslo."
"Co je to prvočíslo?"
"Prvočíslo je celé číslo, které se dá dělit pouze jedničkou a samo sebou," poučil ho Kameňák hlasem dítěte odpovídajícího u tabule na učitelovu otázku. "Učili nás to ve škole," dodal.
Balatronix a Kedrigern chvíli mlčeli a s pomocí prstů v duchu prováděli příslušné propočty. Nakonec čaroděj řekl: "To je přece matematika. Co ta má společného s ďábly?"
"Obyvatelé světa pod světem mají hrátky s čísly v oblibě. Pořád se ještě nedokázali smířit s tím, že Faustus dostal čtyřiadvacet let. Bylo to proti pravidlům. Měli mu nabídnout dvacet tři, nebo dvacet devět, když by to bylo málo, ale někdo se přepočítal."
Kameňák se vydal na průzkum a oba přátelé setrvali v zamyšleném mlčení. Když se o chvíli později vrátil, Kedrigern se ho zeptal: "To, co jsi nám řekl, Kameňáku, je sice velice zajímavé, ale pořád mám dojem, že jsi nám to moc neosvětlil."
"Ďáblové už jsou takoví," pokrčil Kameňák rameny.
Kedrigern zamyšleně přikývl. "Asi ano."
"Také mají rádi pokřivené linie. Líbí se jim nepravidelné geometrické obrazce s lichým počtem stran."
"Vsadím se, že mají rádi i zrcadla," řekl Kedrigern.
"Zrcadly jsou doslova posedlí. Zvlášť v oblibě mají pokřivená zrcadla. A ze všeho nejraději se mstí."
"Pověz mi, Kameňáku," vmísil se do hovoru Balatronix. "Doopravdy najdou na to svoje prodloužení života hodně zájemců?"
"Určitě. Zvlášť mezi vzdělanějšími vrstvami obyvatelstva."
"Skutečně? Člověk by myslel, že takoví si to dvakrát rozmyslí," podivil se Balatronix a Kedrigern souhlasně přikývl.
Kameňák se usmál a zavrtěl hlavou. "Možná by měli, ale většinou to neudělají. Myslí si totiž, že ďábla na poslední chvíli nějak přelstí. Očekávají, že shrábnou zisk a vyváznou bez placení."
"A daří se jim to?"
"Ne. Ale jejich dušičky jsou tak malé a scvrklé, že nakonec ani nestojí za tu námahu."
"Přesto v tom pořád pokračují."
"Ano," přisvědčil Kameňák a smutně pokýval hlavou. "Zdá se, že ďáblové se nikdy nepoučí. A lidé také ne."

Šest

Nebezpečí číhající na pocestné • Zboží pro Šéfa

Kedrigern se se svými přáteli rozloučil oboustrannou výměnou přání šťastné cesty a slibů, že se při nejbližší příležitosti zase navštíví. Loučení je vždycky smutné, ale smutek tohoto byl poněkud zmírněn nedávnými událostmi. Balatronix už

měl zase lepší náladu, a jelikož kouzelný hřeben zůstal bezpečně v Kedrigernově vlastnictví, dalo se předpokládat, že mu zůstane. Kameňák už byl také ve své kůži - lehkost, se kterou se Kedrigern zbavil ďábla, mu značně zvedla náladu.
Třetího dne svého osamoceného putování, právě když v dálce zahlédl Nahnutou věž Žalu, uslyšel Kedrigern ženský hlas volající o pomoc. Byl to křik plný děsu a zoufalství a ozýval se z lesa u cesty. Kedrigern bez váhání pobídl Rosamundu směrem, z něhož přicházel.
Na malé mýtince na konci úzké stezky uviděl ženu zmítající se v rukou surovce, který vypadal, že je schopen všeho. Jakmile uviděl Kedrigerna, vytáhl nůž a zvolal: "Už ani krok, nebo jí ho vrazím do srdce. Zůstaň, kde jsi."
"Udělejte, co vám říká, milostivý pane, prosím vás! Nechoďte blíž!" prosila žena.
"Jak chcete," zamumlal Kedrigern a pozvedl ruce, aby se připravil na patřičné zaklínadlo.
Jak tak spěchal pomoci nevinné oběti, úplně zapomněl na základní bezpečnostní opatření. Proto ho nic neochránilo před nečekanou ránou, která ho srazila z koně. Dopadl na zem se zaduněním, jaké by vydal pytel mouky, a zůstal ležet bez hnutí.
Lotr i jeho oběť se k němu okamžitě rozběhli. Žena do něj strčila špičkou boty. Pak se podívali na pytel s pískem, který se houpal těsně nad Rosamundiným sedlem, a zasmáli se.
"Pokaždé to zabere," prohlásil muž. "Tak se podívejme, co jsme získali tentokrát."
Poklekl vedle Kedrigerna, aby mu sebral měšec a z ramen mu stáhl plášť, a pak si šli společně prohlédnout jeho sedlový vak.
"Je tu spousta jídla," poznamenala žena.
"Taky hezká přikrývka."
"Dobrý kůň."
"A dobré sedlo."
"Pojďme, Jacku."
"Kam ten spěch? Ještě si vezmeme jeho šaty. A jeho boty. Za ty bychom mohli něco utržit."
"To by trvalo moc dlouho. Ječela jsem dost hlasitě. Mohl by přijít někdo jiný."
Muž zaváhal. Hrabivost a strach z trestu zjevně sváděly v jeho nitru boj. Když se z dálky ozvalo: "Haló! Hej vy tam!" okamžitě se rozhodl. Vyskočil do sedla, ženě pomohl za sebe a rychle vyrazili úzkou stezkou hlouběji do lesa.
Krátce po jejich odjezdu se na cestičce objevila stařena v černém. Jakmile uviděla Kedrigerna, tiše vykřikla a rozběhla se k němu. Když ho důkladně prohledala a nic cenného nenašla, povzdechla si a se spoustou sténání, hekání a praskání prastarých kloubů poklekla vedle něj. Pak vzala jeho hlavu do náručí, něžně ho popleskala po tváři a zamumlala: "Ty můj ubožáčku, tak tě taky dostali, že? Je to hanba, jak ti lupiči tyjí z nevinných poutníků. Alespoň že ti nechali šaty. Hezké šaty. Grungeon tě v nich moc rád uvidí."
Kedrigern otevřel oči, zamrkal a zasténal. Pak se nechápavě zadíval na stařenu. "Ty jsi moje matka?"
"Díky bohu ne, chlapče nešťastný. Jsem jenom laskavá stařenka. Oloupili tě Pískař Jack a Ječivá Jenny. Tady je to jejich rajón. Jak ti říkají?"
Kedrigern na ni dál tupě zíral. "Já nevím."
"Ach, jemine. To musela být rána."
"To tedy byla."
"Jestli dokážeš vstát, odvedu tě do Grungeonovy hospody. Grungeon má laskavé srdce a vždycky se postará o pocestné v nesnázích, to tedy ano. Najde ti práci."
"Já musím... něco udělat."
"Samozřejmě, že ano, chlapče můj nešťastný. Je to nemilosrdný svět. Všichni musíme něco dělat, abychom si vydělali na živobytí."
"Ale já... musím někam jít... něco najít... někdo určitě potřebuje mou pomoc."
"Grungeon už ti někoho takového najde. Můžeš se na něj spolehnout. Má něco jako pracovní úřad a neúčtuje si za to ani měďák. Je to ztělesněná dobrota, ten Grungeon. Tak co, můžeš vstát? Opři se o mě, jestli ti to pomůže - ne tak rychle! Hezky pomaloučku," řekla stařena a se spoustou hekání a sténání od obou z nich se snažila pomoct Kedrigernovi na nohy. Kedrigern vrávoral a hrozně ho bolela hlava, ale jít mohl. Nezdálo se, že by měl něco zlomeného, i když potlučený byl pořádně. Se stařeninou pomocí se vrátil na cestu a pak oba zamířili k Žalu.
Po hodině bolestivé chůze přerušené třemi krátkými odpočinky dorazili ke třem stavením. To vlevo se opíralo o strom a to vpravo zase zjevně podepírala hromada odpadků. Prostřední stavení se naklánělo chvíli doprava a pak zase doleva, podle toho, kam zrovna vanul vítr.
Jedna z chatrčí byla stáj, druhá vepřín a třetí hospoda. Pro cizince nebylo snadné je rozlišit. Všechny tři byly stejně špinavé a na spadnutí, všechny páchly přibližně stejně.
Stařena si je nejistě prohlédla. Pak se zastavila a zavětřila. Konečně vyrazila přes blátivý dvorek k chatrči vlevo, která páchla trochu méně než obě zbývající. Ukázalo se, že je to vepřín. "Minule jsem se spletla stejně," zabručela a rezignovaně si povzdechla. Pak vzala Kedrigerna za ruku a odvedla ho k prostřednímu stavení.
"Mistře Grungeone!" zakrákala. Z nitra hospody jí odpověděl hluboký hlas cosi neurčitého. "Přivedla jsem nešťastného pocestného, který potřebuje tvou pomoc, mistře Grungeone," vysvětlila stařena. "Patří k těm pánům, kterým obvykle pomáháš. Ubožáček si ani nepamatuje svoje jméno."
Hostinský se vynořil ze stínu. Vztyčil se nad stařenou a jejím chráněncem. "Je to pravda? Ty si nepamatuješ svoje jméno?" zeptal se Kedrigerna.
"Ne, pane."
"Oloupili tě na cestě, že?"
"Nevzpomínám si, pane."

"Byli to Pískař Jack a Ječivá Jenny, mistře Grungeone. Dostal přitom pořádnou ránu do hlavy. Vůbec nic si nepamatuje," zašeptala stařena spiklenecky. Oba se usmáli.
"Tak to má štěstí, že mu nechali šaty. Ti dva obvykle člověka oškubou úplně."
Stařena se zachechtala. "Překvapila jsem je. Zavolala jsem na ně a oni vzali nohy na ramena. Už mu ale stačili vzít peníze a koně."
Grungeon přistoupil ke Kedrigernovi a pozorně si ho prohlédl. Šaty měl zválené a potřebovaly pořádně vykartáčovat, ale byly pořádně ušité, stejně jako jeho boty. "Mluví jako lepší člověk. Je zdvořilý. Má dobré šaty. Myslím, že Šéf o něj bude mít zájem."
"Šéf se rád postará o práci pro ubohého chlapce, který upadl do neštěstí. A tobě zaplatí za to, že jsi ho našel. To máme štěstí, že jich na cestě do Žalu nacházíme tolik, že?" řekla stařena a znovu se kdákavě rozesmála.
Grungeon se k ní připojil. "Svůj podíl dostaneš, až mi Šéf zaplatí," řekl pak.
Stařena se obrátila a kolébavě zamířila ke kuchyni. "Dám si něco k jídlu jako závdavek."
"Tak nesněz všechen guláš," zavolal za ní Grungeon.
"Tvého guláše bych se nikdy ani nedotkla, Grungeone," odsekla stařena a oba se zasmáli.
Hostinský se pak otočil ke Kedrigernovi. "Nemá smysl, abys tady jen tak postával bez užitku. Vezmi si tenhle hadr a pusť se do utírání stolů. Až přijde Šéf, zavolám tě."
"Ano, pane. Nevíte náhodou, jak se jmenuju?"
"Když si bude Šéf myslet, že potřebuješ jméno, nějaké ti dá. Zatím prostě přiběhneš, když na tebe zavolám."
"Ano, pane," odpověděl Kedrigern. Pak vzal mastný hadr, na který mu Grungeon ukázal, a pustil se do práce.

Sedm

Šéf Mosstrooper • Nové jméno, nové zaměstnání a noví známí

Několik dní po Kedrigernově příchodu se v Grungeonově hospodě objevil hubený muž oblečený od klobouku na hlavě až po zablácené boty v černém. Když vešel dovnitř, Kedrigern se rychle hrnul k němu a spěšně utíral špínu z lavice a stolu. Pak se uctivě uklonil.
Nově příchozí se rozhlédl po místnosti. Dotkl se stolní desky a zjistil, že je slizká. "Grungeonova hospoda je ještě odpornější, než když jsem tady byl posledně," poznamenal.
"Ano, pane. Děkuji vám, pane."
"Řekni Grungeonovi, že za ním přišel Šéf Mosstrooper v obchodní záležitosti."
"Hned, pane," řekl Kedrigern.
Odešel, hladce se proplétaje mezi lavicemi, sloupy a obrácenými židlemi na stolech. Mosstrooper ho přitom pozoroval a usmíval se. Má dobré držení těla, pomyslel si. Mrštný hoch. Rozhodně nadějný.
Mladík přinesl dva korbele piva, jeden postavil na stůl před Mosstroopera a druhý na místo proti němu, pak se uklidil na svoje stanoviště u sloupu. Z šera dveří do kuchyně vyšel Grungeon a cestou si utíral ruce do zástěry. Posadil se na lavici proti návštěvníkovi a pozdravil ho pozvednutím korbele.
Grungeon byl statný muž s rukama jako chlupaté kmeny stromů. Jak tam tak seděl proti štíhlému návštěvníkovi, vypadal ještě větší. Měl kulatý, červený obličej, mastné černé vlasy a střapatý černý vous ulepený zbytky jídla. Jeho zástěra vypadala, jako by s ní byl zvyklý vytírat podlahu a čistit komín. On sám na tom nebyl o nic lépe. Když se usmál, předvedl několik křivých, zahnědlých zubů.
"Tentokrát mám pro tebe skutečně dobrého," řekl a kývl hlavou k mladíkovi.
"Toho mladého chlapce? Co o něm víš?"
"Někoho tak zdvořilého jsem ještě neviděl. Je to skutečný gentleman. Dělá, co se mu řekne, a na nic se neptá."
Mosstrooper se zamračil. "Ten minulý nebyl vůbec k ničemu. Pitomec a nemotora. Chytili ho hned napoprvé."
"To přece není moje vina, že? Já je jen dodávám, necvičím je."
Mosstrooper se napil piva a okamžitě ho zase vyprskl na podlahu. Otřásl se. Pivo chutnalo hrozně. "Co do toho dáváš, Grungeone?" zeptal se.
"Raději to nechtěj vědět," odpověděl hostinský s úšklebkem.
Mosstrooper se otřásl ještě jednou. "K tomu mládenci. Je chytrý? O pitomce nestojím, ale o chytráky taky ne."
"Je dost chytrý na to, aby udělal, co se mu řekne, a držel jazyk za zuby," odpověděl Grungeon. Pak se předklonil a ztišil hlas. "Ale je na něm něco zvláštního. Vypadá chytře a mluví jako vzdělaný muž, a přitom toho neví o nic víc než malé dítě. Ten chlapec má dobrou hlavu, jenže nic v ní."
Mosstrooper pokrčil rameny. "Možná je to aristokrat. Ti takoví bývají."
"Možná ho Pískař Jack praštil příliš silně."
"Ne. Jack zná svoje řemeslo."
Mosstrooper chvíli mlčky uvažoval a pak řekl: "Možná je ten mládenec studius. Nebo filozof. Ovšem na filozofa je trochu mladý."
"Nevím, co je zač, Šéfe. Zvláštním způsobem se dívá na lidi. Jako by hledal něco, co my dva nemůžeme vidět."
"To může být užitečné nadání. A jestli ne... nu, naučí se, co vidět má a co nemá, pokud ví, co je pro něj dobré. Kde jsi k němu vlastně přišel?"
"Stará Goodová ho našla ležet v lese. Pískař Jack a Ječivá Jenny s ním zrovna skončili," odpověděl hostinský.
"Odkud je?"
"On neví. Neví ani, jak se jmenuje."
Muž v černém se zamyšleně poškrábal ve vousech. Pak se poťouchle usmál. "Tak to měl štěstí, že se ho ta dobrá stařena ujala."

Grungeon se zašklebil. "Stará Goodová ví, jak mám měkké srdce a že se vždycky rád postarám o ubožáka v nesnázích. Najdu jim poctivou práci u mého dobrého přítele Šéfa."
"Vezmu ho za obvyklých podmínek," řekl Mosstrooper. "Dva stříbrňáky dostaneš hned a jeden ti přidám, když se ukáže, že se hodí pro můj podnik."
Grungeon se zamračil a zavrtěl hlavou. "To je málo, Šéfe. Tenhle je něco extra. Jenom se podívej na ten jeho nevinný obličej. Vydělá ti jmění, uvidíš. Za toho chci víc."
Mosstrooper se lokty opřel o umaštěnou desku stolu a dlouhými prsty zaťukal o sebe. Po dlouhé odmlce řekl: "Máme dohodu, Grungeone."
"Tak chci novou," odsekl Grungeon.
"To nepřichází v úvahu," odpověděl Mosstrooper.
Hostinský vstal a sklonil se nad ním. Obličej mu ještě zbrunátněl. V ramenou a přes prsa byl dvakrát širší než Šéf a ruce měl jako lopaty. Zaťal je v pěsti. Pak zavrčel: "Řekl jsem, že chci uzavřít novou dohodu. Tři stříbrňáky hned a dva další na konci roku."
Mosstrooper ani nevzhlédl. "Pak nemohu sloužit, Grungeone. Ale můžeš si o tom promluvit se Škrtičem a Rdousilem. Myslím, že moje společníky už znáš. Rádi k tobě zaskočí na kus řeči."
Grungeon zbledl. Klesl na lavici jako loutka s přestřiženými šňůrkami. Oči měl najednou vytřeštěné strachem. "Dobře, Šéfe. Žádnou novou dohodu nepotřebujeme. Ta, kterou máme, stačí. Jen drž ty dva dál ode mě."
"No, jestli jsi spokojený..."
"Jsem dokonale spokojený. Šťastný jako blecha. Opravdu."
Mosstrooper položil na stůl dva stříbrňáky. "Pak je obchod uzavřen. Řekni tomu mládenci, aby se sbalil. Počkám tady."
Grungeon popadl mince a vyskočil. "Hned ti ho pošlu," řekl a odspěchal.
Mosstrooper se znechuceným zabručením odehnal mouchy, které kroužily kolem stolu, a odstrčil korbel s pivem. Rozhlédl se po výčepu. Bylo to temné, špinavé místo, které páchlo zrovna tak zle, jak vypadalo. Ten mladík by mu měl být vděčný, že ho odsud vezme, poskytne mu příležitost seznámit se se zajímavými lidmi a vyučit se řemeslu. Jestli nebude, tím hůř pro něj.
Chlapec přistoupil ke stolu. Jeho obličej postrádal jakýkoliv výraz, ale jeho slova zněla zdvořile. "Jsem připraven s vámi odejít, pane, pokud se vám to hodí."
"Dobře. Kde máš svoje věci?"
"Žádné nemám, pane."
"To brzy napravíme," ujistil ho Mosstrooper. Usmál se, až ve stínu široké obruby jeho klobouku zazářily dlouhé bílé zuby. "Jsem Šéf Mosstrooper. Odvedu tě někam, kde se budeš moci umýt a dostaneš pěkné nové šaty. Vyučíš se zajímavému řemeslu, a až budeš připravený, vyrazíš do města a později i po celém království. Budeš se stýkat s bohatými a významnými lidmi. V měšci budeš mít vždycky dost peněz a budeš nosit pěkné šaty. Bude se ti to líbit."
"Děkuji vám, pane, určitě bude."
"Potěšení je na mé straně, chlapče. Jak se vlastně jmenuješ?"
"Nevím, pane."
"Je to, jak jsem říkal, Šéfe," ozval se Grungeon. "Nemá jméno. Já mu říkám Svist, protože se umí tak rychle pohybovat, když na něj zařvu."
"Chceš, abych ti říkal Svist?" zeptal se Mosstrooper.
"Pokud si to přejete, pane."
"Tak se budeš jmenovat Svist. Alespoň dokud ti nevymyslím lepší jméno," prohlásil Mosstrooper. "Tak pojď, Sviste. Jdeme domů."
Kedrigern vyrazil za Mosstrooperem a měl co dělat, aby s dloubaném udržel krok. Prošli po pěšince vedoucí ke Grungeonově hospodě a dostali se na hlavní cestu, která vedla do města. Stráže u brány je pustily dovnitř a oni se ponořili do spletitých uliček Žalu.
Všude kolem vládl ruch, shon a zmatek. Prošli tržištěm kolem krámků s vystaveným zbožím na náměstí lemované honosnými domy. Elegantní pánové a dámy, žebráci, kupci, vojáci, pouliční prodavači, kněží a děti vířili kolem jako bubliny v řece protékající peřejemi. Kedrigernovi se zdálo, že ještě nikdy neviděl tolik lidí pohromadě na jednom místě. Měl pocit, že se sem sešli všichni lidé z celého světa, aby na sebe pokřikovali, klábosili a spěchali - s výjimkou těch, kteří postávali ve vchodech domů, vykláněli se z oken, váleli se ve strouze nebo se mezi sebou vztekle hádali.
Mosstrooper ho pozoroval s mírným pobavením. "Už jsi někdy viděl takový shon, Sviste?" zeptal se, když čekali na blátivé křižovatce, až přejede několik dvoukolových kár.
"Nemohu si vzpomenout, pane."
"A to je jen začátek. Teď ses dostal do velkého světa, mladíku, a každý tvůj den bude plný dobrodružství."
"Děkuji vám, pane," odpověděl Kedrigern.
Kráčeli jednou křivolakou a svažující se ulicí za druhou, stále hlouběji do staré části města, kde byly domy těsněji u sebe a uličky temnější. Lidé tady nebyli tak nápadní: jen stíny v oknech, stíny ve vchodech, postavy spěšně mizející za rohem. Ale jejich přítomnost byla stále patrná.
Dorazili do špinavé úzké uličky, která neměla žádné jméno. Točila se a kroutila, až skončila u brány vedoucí do dlouhého temného průchodu. Na jeho konci byly masivní dubové dveře. Mosstrooper se před nimi zastavil a vytáhl kruh s klíči.
"Tyto dveře za sebou vždycky zamykáme, Sviste," řekl. "Na to nikdy nezapomeň. O nezvané hosty nestojíme."
"Ne, pane, nezapomenu," slíbil Kedrigern.
Když za nimi Mosstrooper dveře zavřel a zamkl, měli před sebou další průchod. Vyšli po starém rozvrzaném schodišti a

vzápětí po jiném, podobném, zase sešli dolů.
Tam ústila temná, vlhká chodba. Všude kolem nich kapala voda a při každém kroku jim šplouchala pod nohama. Chodbou se dostali do vnitřního dvora, který byl snad ještě špinavější než ulice a průchody, a po třech slizkých kamenných schodech sešli na široké odpočívadlo.
Na odpočívadle stál žebřík. Kedrigern vzhlédl, ale jeho konec neviděl. Ztrácel se v temnotě.
"Nahoru, chlapče," pobídl ho Mosstrooper.
Kedrigern začal stoupat po žebříku. Když se Mosstrooper pustil za ním, žebřík se pod jejich společnou váhou nebezpečně rozhoupal. Brzy dorazili na dřevěnou plošinu, kde je čekaly další dveře. I ty byly zamčené. Mosstrooper je odemkl, zase je zamkl, když jimi prošli, a oznámil: "Jsme tady, Sviste. Konečně doma."
‚Domov' byla velká půdní místnost s vysokým stropem. Světlo do ní proudilo řadou malých okének umístěných vysoko na dvou protějších zdech. Na jedné straně místnosti byly dveře, kterými přišli. Jiné, menší dveře byly zasazeny na konci zdi a u protější stěny stál velký krb, ve kterém vesele plápolal oheň. V krbu visel na háku kotel a místností se linula příjemná vůně polévky. Na stoličce před krbem seděl drobný černovlasý chlapec a míchal obsah kotle.
"Než přikročíme k dalšímu, Sviste, chtěl bych, aby ses na něco podíval. Vylez si tam na tu truhlu a vyhlédni z okna," řekl Mosstrooper.
Okno bylo velice špinavé, ale když ho Kedrigern trochu otřel rukávem, viděl pod sebou město, jeho hradby a za nimi zelené pole táhnoucí se až k modrým dálkám na obzoru. Střechy domů a věžičky, třídy a uličky se pod ním krčily jako nějaké hračky. Lidé, kteří se tam dole pohybovali, vypadali jako mravenci spěchající sem a tam za svými mravenčími záležitostmi.

"Vzrušující, že ano?" řekl Mosstrooper. "Brzy budeš chodit ven každý den, potkávat lidi a poznávat nové věci. Čeká tě zajímavý život - pokud se naučíš hrát v něm svou roli a dělat vždycky přesně to, co ti řeknu."
"Jaká je ta moje role, pane?" otázal se Kedrigern.
"Všechno má svůj čas. Teď si dáme po misce horké polévky, abychom oslavili tvůj příchod. Jsi rád, ne?" Aniž by čekal na odpověď, zařval: "Hej, Stíne, nalož svému novému kolegovi polévku a mně dej taky - plnou misku. Ty si můžeš taky trochu dát, Stíne." Otočil se ke Kedrigernovi a dodal: "Nežijeme si tu špatně, Sviste. Vždycky je co jíst a oheň nikdy nevyhasíná."
"Ano, pane. Mockrát vám děkuji, pane."
V místnosti vládla špína a nepořádek. Kabátce, staré boty a ponožky stejně jako hromady prostěradel se válely všude po zemi. U stěn stálo půl tuctu masivních beden opatřených solidními zámky. Židle a stoličky zůstaly tak, jak od nich někdo vstal. Uprostřed stál dlouhý jídelní stůl.
Chlapec, kterému Šéf říkal Stín, přinesl polévku. Postavil misky na stůl, všichni tři usedli a pustili se do jídla. Stín polévku hltal, jako by už týden nejedl a Kedrigern se tak velké chuti k jídlu u tak malého chlapce upřímně podivil.
"Stín je také čerstvý přírůstek do naší rodiny. Je s námi teprve tři týdny. Naučit se pravidla mu trvá trochu déle, takže ještě není připraven vyrazit do světa. Teď tady dělá kuchaře. Doufám, že ty se budeš učit rychle, Sviste," řekl Mosstrooper, když dojedli.
"Vynasnažím se, pane," odpověděl Kedrigern.
"Ano, věřím, že se vynasnažíš. Dokonce bys mohl pomoci Stínovi. Všiml jsem si, jak hbitě se pohybuješ mezi stoly a lavicemi v Grungeonově hospodě. V našem řemesle je velice důležité vyhýbat se překážkám co nejrychleji. Myslíš, že bys ho to mohl naučit?"
"Udělám všechno, co si budete přát, pane."
Mosstrooper si zamnul ruce. "Dobře, dobře. Věděl jsem, že s tebou bude radost pracovat. Vyzkouším si tě. Jenom to tady musíme trochu přestavět."
Odstrčil stůl ke stěně, přemístil několik židlí a stoliček a pak přitáhl dvě z beden doprostřed místnosti. "Tak," řekl. "Teď je všechno připraveno pro malé cvičení. Nechci po tobě nic jiného, Sviste, než abys přeběhl odsud na druhý konec místnosti. Přitom se budeš proplétat mezi bednami, stolem a židlemi, ale ničeho se nesmíš dotknout. Pochopil jsi?" zeptal se Mosstrooper.
"Ano, pane."
"Ty, Stíne, ho velice pečlivě pozoruj."
"Budu, Šéfe. Opravdu, budu," sliboval Stín.
Hbitost a dobrá koordinace pohybů je pro čaroděje velice důležitá. Na Mosstrooperův signál Kedrigern vyrazil, hladce proklouzl mezi stoličkami, vyhnul se rohu stolu a truhlám. Když se zase vrátil na místo, odkud vyběhl, dýchal jen o poznání rychleji. Mosstrooper mu hlasitě zatleskal.
"Skvělé! Opravdu skvělé, chlapče! Dokonalé!" volal. "Co tomu říkáš, Stíne?"
"Je báječný, skutečně báječný!"
"Co kdybys to zkusil dokázat stejně dobře?"
"Zkusím. Slibuju, že se budu snažit. Opravdu."
"Hodný chlapec," pochválil ho Mosstrooper. "Tak do toho."
Stín se očividně snažil, ale nebyl tak rychlý jako Kedrigern a ani zdaleka tak šikovný. Neustále narážel do stolu, klopýtal přes židle a nedokázal přeskočit ani tu nejmenší truhlu. Pokaždé, když neuspěl, horlivě sliboval, že se polepší, ale na Mosstroopera tím velký dojem neudělal. Nechával Stína běhat znovu a znovu, až mu asi po čtyřicátém pokusu řekl: "Bojím se, že se příliš cpeš, Stíne. Proto jsi tak pomalý. Dnes půjdeš spát bez večeře."
Chlapec k němu prosebně vzhlédl a zaúpěl.
Mosstrooper se k němu sklonil a řekl: "Nestěžuješ si, že ne, Stíne? Víš přece, že my tady si nestěžujeme. Rozkazy

plníme s úsměvem na tváři."
Stín se zachvěl. "Ale ne, Šéfe, já si nestěžuju! Já si nikdy nestěžuju," ujišťoval ho rychle. "Já se polepším, opravdu se polepším."
"Samozřejmě, že se polepšíš," řekl Mosstrooper, "Teď ohřej vodu. Svist se umyje a pak dostane hezké nové šaty."

Osm

Šéfovi společníci • Znepokojující rozhovor • Změna plánů • Rozhodnutí

Toho večera, když se pořádně namočil a důkladně vydrhl, byl Kedrigern poprvé od chvíle, kdy opustil Jaquintin dům, zase čistý. Mosstrooper mu mezitím vybíral nové šaty a přehrabal přitom celou truhlu. Konečně před něj položil úplný oděv od čisťounkého lněného spodního prádla až po elegantní, hedvábím obšitý plášť. Pýchou přitom jen zářil.
"Budeš vypadat jako nějaký princ, Sviste," řekl. "Lidé se při pohledu na tebe budou zastavovat a říkat: ‚To je ale pohledný mladík! Určitě mu v žilách koluje královská krev! S tím se musím co nejdříve seznámit!' A přesně tohle potřebujeme, aby říkali. Protože v okamžiku, kdy je budou zaměstnávat podobné myšlenky..." Sám pro sebe se zasmál.
"Bude mít úspěch. Co říkáš, Stíne?"
"Určitě bude, Šéfe!" zvolal chlapec.
Zrovna dojedli večeři a teď seděli všichni tři u dlouhého stolu. Kedrigern se Šéfem si pochutnali na misce polévky a krajíci chleba s několika plátky studené osmažené slaniny. Šéf měl dobrou náladu, a proto Stínovi povolil malý kousek chlebové kůrky.
Vtom někdo zabušil na dveře. Bylo to hlasité zabušení a přitom nějakým zvláštním způsobem kradmé. Takové to zabušení, které obvykle nevěstí nic dobrého. Stín sebou trhl a v obličeji se mu objevil vyděšený výraz. Ozvalo se ještě sedm úderů a pak následovala odmlka, při níž Stínův strach jen vzrostl. Zpoza dveří se tlumeným, chraptivým hlasem ozvalo: "Škrtič a Rdousil," a ve třech tichých ťuknutích a zahvízdáních, které následovaly, bylo cosi zlověstného.
"Běž otevřít, Stíne," vyzval chlapce Mosstrooper.
"Prosím vás, Šéfe, nenuťte mě k tomu. Já se těch dvou bojím," začal bědovat Stín.
"Nezneužívej mou shovívavost přespříliš, Stíne," varoval ho Mosstrooper. Pak si odhrnul plášť a ruku významně položil na jílec dýky. "Otevři ty dveře ty, Sviste."
Kedrigern vstal a šel ke dveřím. Když je otevřel, do místnosti vklouzli dva muži. Kedrigernovi připomínali pavouky, které viděl v Grungeonově hospodě. Byli od hlavy až k patě v šedém. Ruce a nohy měli dlouhé a pohybovali se rychle a tiše, oči jim svítily zpod kremp šedých klobouků velice nepříjemným způsobem. Prsty měli dlouhé a štíhlé a neustále se jim svíraly a rozevíraly, jako by se nemohly dočkat, až něco sevřou.
"Nějaké potíže?" zeptal se Mosstrooper.
"Vůbec žádné," odpověděl jeden. "Je to radost, jednat s gentlemanem," dodal druhý. Podívali se po sobě a tiše se zasmáli. V jejich smíchu nebylo ani za mák veselosti.
"Kdo je to?" zeptal se jeden z nich ostře a ukázal dlouhým prstem se špičatým nehtem na Kedrigerna. "Co tady dělá?"
"To je Svist. Nový přírůstek. Velice slibný."
"Nemám rád nové přírůstky. Vyptávají se," zavrčel druhý muž.
"Svist se nevyptává a dělá, co se mu řekne," odpověděl Mosstrooper. "Sviste, tohle jsou Škrtič a Rdousil. Jsou to moji společníci."
"Velice mě těší, že vás poznávám," řekl Kedrigern, ale ti dva už se dívali jinam.
"Stíne, utři stůl. Pak běžte oba dva na kutě," řekl Mosstrooper. "My tady musíme něco probrat."
Otevřel jednu z truhel a vytáhl z ní hnědou láhev a tři sklenky. Pak se se svými společníky posadil ke stolu. Pili a smáli se, tiše a přidušeně, jakoby nějakým odporným soukromým vtipům, zatímco Stín a Kedrigern se v opačném koutě místnosti choulili pod přikrývkami.
Kedrigern se uprostřed noci probudil a viděl, že Škrtič, Rdousil a Mosstrooper pořád ještě sedí u stolu. Jediná svíce, která teď hořela, osvětlovala jejich obličeje. Muži se líně houpali na židlích a jejich hlasy zněly hlasitěji než předtím, proto se mu podařilo zaslechnout většinu z toho, co říkali.
Uslyšel svoje jméno a Mosstrooper na něj ukázal prstem. Kedrigern rychle zavřel oči a předstíral, že spí, ale pozorně přitom naslouchal.
"Ten nový kluk je přesně takový, jakého už dávno hledám. Bude nám velice užitečný," řekl Mosstrooper.
"Kluk, který tvrdí, že nezná ani svoje jméno a odkud je? To se mi vůbec nelíbí," zabručel Škrtič.
"Ani mně ne. Možná, že je chytřejší než si myslíš," přidal se k němu Rdousil.
Mosstrooper se nad tím chvíli zamyslel. "V téhle branži není nikdo chytřejší, než já. To už bys mohl vědět."
"Mně se nelíbí ani ten kluk, co mu říkáš Stín. Učí se podezřele pomalu," prohlásil Škrtič.
"Naučí se," namítl Mosstrooper. "A zatím nám docela dobře vaří."
Rdousil se zasmál, ale byl to velice zlověstný smích.
"Vaří? My neprovozujeme hospodu, Šéfe. Pošli ho vydělávat prachy, nebo se ho zbav."
"Nechám Svista, aby na něm pár dní zapracoval. Jestli ani potom nebude připravený pracovat, můžeš se ho zbavit sám."
"Seznámíme ho s doktorem Harangou," řekl Škrtič.
"Určitě si toho dobrého doktora zamiluje," přisadil si Rdousil.
"Jo, to se můžeš vsadit." Škrtič se zachechtal a Rdousil se k němu přidal.
Mosstrooper se také zasmál a pak řekl: "Vy dva jste ti největší darebáci, jaké jsem kdy potkal."
"Děkujeme, Šéfe," řekl Škrtič a pozvedl sklenku v posměšném přípitku. "Snažíme se, jak nejlépe umíme, abychom byli co nejhorší."

"A opravdu nás těší, že naši snahu někdo umí ocenit," dodal Rdousil.
Oba muži se na sebe podívali a znovu se rozchechtali. Znělo to dušeně a nepříjemně. Kedrigernovi jejich smích něčím připomínal šramocení drobných nožek v temných koutech.
"Se Svistem si nemusíte dělat hlavu," pokračoval Mosstrooper. "Musím se jenom rozhodnout, pro co se hodí nejlépe. Nejdřív jsem si říkal, že ho představím jako prince nějakého malého bohatého království na severu - vypadá jako severan, nemyslíte? Musel uprchnout před strýcem uzurpátorem. Potřebuje armádu, aby dobyl zpátky svůj trůn, a samozřejmě se velice štědře odvděčí všem, kdo mu pomohou v nouzi."
"Žalem projíždí spousta severanů, Šéfe," namítl Rdousil.
"Právě proto jsem tento plán zavrhl. Použijeme ho později, až budeme dál na jihu. Můj druhý nápad byl udělat z něj syna bohatého kupce uneseného piráty, který byl zachráněn a teď se snaží vrátit ke své rodině."
"Takhle moc peněz nevybereme, Šéfe. Každý ví, že všichni kupci jsou lakomci."
"Tenhle bude výjimka. Napsal jsem dopis, který slibuje odměnu tisíc korun každému, kdo najde kupcova syna a pomůže ho navrátit do lůna rodiny. My budeme hledat někoho, kdo nám za polovinu odměny uhradí náklady na cestu."
"Dopisy nemám rád," řekl Rdousil.
"Tenhle patří k mým nejpovedenějším. Dokonce jsem na něj přidal pár slz."
"Odkdy umíš plakat, Šéfe?" zeptal se Škrtič.
"Neříkal jsem, že jsou to moje slzy. To Stín," odpověděl Šéf a všichni se zase zasmáli.
"My máme lepší návrh, Šéfe. Vystačíme si při něm sami a vynese nám to víc než tisíc korun," řekl Rdousil.
"O kolik víc?"
"Třikrát víc," řekl Rdousil.
"Za jedinou noc," dodal Škrtič.
Šéf se nad tím okamžik zamyslel a pak řekl: "To vypadá slibně. Velice slibně. Vyžádá si to krveprolití? Víte, že prolévání krve nemám rád."
"Vyjadřuj se přesně, Šéfe. Nemáš rád prolévání krve vlastníma rukama," řekl Rdousil. "Ale nemáš nic proti tomu, když se o to postaráme my."
"Je to tvoje jediná slabost, ale my ji velkoryse přehlížíme," dodal Škrtič.
"Žádné krveprolévání, pokud to nemusí být. Ovšem pokud to musí být, jsme tady od toho, abychom to zařídili. To se rozumí samo sebou," řekl Rdousil.
"Bude to tentokrát nutné?" zeptal se Šéf.
Oba muži v šedém se na sebe podívali a pokrčili rameny. "Možná. U takových věcí jeden nikdy neví."
Šéf se na chvíli odmlčel. Konečně řekl: "Budeme muset ze Žalu odjet co nejdříve. Ti dva by nás zdržovali." Kývl hlavou do kouta, kde spali Stín a Kedrigern.
"Doktor Haranga se o ně postará. Dodáme mu je zítra v noci," řekl Škrtič.
"A tentokrát ho zkasírujeme," dodal Rdousil. "Byli jsme k tomu starému švindlíři příliš shovívaví."
Poté všichni tři ztišili hlasy a dali hlavy dohromady. Kedrigern už nezachytil ani slovo. To, co slyšel doposud, ho zneklidňovalo, ale nevěděl proč. Pokaždé, když se pokusil soustředit, zastřela jeho mysl mlha a nechala ho ve zmatku; věděl, že by měl něco velice důležitého udělat, ale neměl ani tušení, co by to mělo být. Přestože se snažil zůstat vzhůru a promyslet si, co slyšel, brzy usnul.
Příštího rána ho Mosstrooper probudil brzy. "Sviste, mám pro tebe speciální úkol," řekl. "Zůstaneš tady se Stínem. Dohlédneš na něj, aby se neulejval od práce. Až se vrátím, musí se to tady čistotou jen lesknout. Všechno musí být uklizeno, jako bychom to tady chtěli prodat."
"Ano, pane. Vynasnažím se, pane."
Mosstrooper vybral z hromady dřeva u krbu jeden klacek. Byl dlouhý jako Kedrigernova paže a asi dvakrát silnější než jeho palec. Podal mu ho.
"Když to bude nutné, použij ho. Je to pro Stínovo dobro," řekl.
"Ano, pane."
Mosstrooper se sehnul a podíval se Kedrigernovi do obličeje. Usmíval se, ale oči měl chladné a pronikavé. "Pokud všechno nezařídíš k mé plné spokojenosti, použiju ten klacek na tebe."
Když se za Mosstrooperem zavřely dveře, uslyšel Kedrigern zařinčení klíče v zámku. Obrátil se ke Stínovi.
"Mám tě zbít, když nebudeš chtít pracovat. Šéf mi to přikázal," řekl.
"Teď máme příležitost uprchnout. Než se zešeří, budeme pryč z města a daleko odsud!"
"To nejde, Stíne. Škrtič a Rdousil nás večer mají odvést k doktoru Harangovi."
Stín silně zbledl. Oči mu hrůzou vylezly z důlků. "Jak to víš?" vydechl.
"V noci jsem zaslechl, jak se na tom domlouvali." V krátkosti Stínovi vylíčil, co slyšel.
Stín seděl u stolu a tvářil se velice vážně. Po chvíli řekl: "To znamená, že uprchnout musíme. Když to neuděláme, je s námi konec. Škrtič a Rdousil jsou vrazi a doktor Haranga je ještě horší než oni. Nikdo, koho k němu odvedli, se ještě nevrátil."
"Ale Šéf slíbil, že mě vyučí řemeslu," namítl Kedrigern.
"Co je to s tebou, Sviste? Copak jsi ještě nepochopil, o co tady jde?" zeptal se Stín. Zoufale rozhodil ruce. "Já tomu nevěřím. Jsi skoro dospělý a mluvíš docela chytře, ale nevíš vůbec nic!"
Kedrigern se zarazil. Chvíli hleděl do prázdna, pak si zabořil hlavu do dlaní a zasténal: "Pomoz mi, Stíne. Řekni mi, co bych měl vědět."
"Šéf je zloděj a podvodník. Chtěl tě přimět, abys předstíral, že jsi princ, ztracený dědic nebo něco takového, a pak z lidí

vylákat peníze. Proto ti dal ty pěkné šaty, které máš na sobě. Až by tady v Žalu podvedl dost lidí, přesunul by se do jiného města a tam by to zopakoval. Tak by to pokračovalo, dokud by tě nechytili. On by utekl. Vždycky uteče. Tebe by pak strčili do žaláře nebo možná pověsili a Mosstrooper by si místo tebe našel někoho jiného," řekl Stín.
Kedrigern chvíli mlčky přemýšlel. Nakonec řekl: "Možná bych se měl pokusit vrátit se do Grungeonovy hospody."
"Na to zapomeň! Ti dva jsou spolčeni. Grungeon by tě vrátil Mosstrooperovi a ten by tě zase předal Škrtiči a Rdousilovi, kteří by tě odvedli k doktorovi. Nebo by tě možná zabili rovnou, pokud by zrovna měli špatnou náladu. Tvojí jedinou nadějí je, že spolu utečeme. Už jsem všechno připravil, ale sám to nedokážu. Kdybychom spolupracovali, možná by se nám to podařilo."
"Tak tedy utečeme," odpověděl Kedrigern. "Ale já nevím jak."
"Já vím. Z téhle místnosti vede sedm východů," řekl Stín. "Normální dveře, troje padací dveře, dva odsouvací panely ve zdi a ještě jeden jiný. Zjistil jsem to, když jsem tady byl sám."
"Utečeme hned?"
"Nejprve se musíme postarat, abychom je zpomalili. Mosstrooper šest ze sedmi východů zná. Ale já jsem našel jeden, o kterém neví. Takže musíme zatarasit všechny ostatní. Tak získáme spoustu času navíc."
"Opravdu si myslíš, že nás bude pronásledovat?"
"Když ne on, Škrtič a Rdousil určitě. To mi věř."
"Věřím ti, Stíne. Od této chvíle ti budu věřit ve všem."

Devět
Útěk a pronásledování

Horečně pracovali na zatarasení padacích dveří a odsouvacích panelů. Když je zneprůchodnili, Stín shromáždil všechny potraviny, které našli, a sbalil je do dvou ranců. Pak ukázal na větší z nich. "Ten je tvůj. Jsou v něm tvoje nové parádní šaty a zásoby na čtyři dny."
Kedrigern si ranec vzal. Byl objemný, ale unést se dal. "Co teď?"
Stín chvíli prohmatával vnitřní stěny krbu, až se ozvalo tiché cvaknutí. "Teď mi pomoz to odsunout."
Opřeli se rameny do sazemi zčernalé zadní stěny mohutného krbu a ze všech sil zatlačili. Zeď trochu povolila, ale byla příliš těžká na to, aby ji odsunuli dostatečně. Čepy, na kterých se otáčela, byly zarezivělé a vzpíraly se jejich společnému úsilí. S vynaložením velké námahy odsunuli stěnu ještě o kousek. Škvírou, která tak vznikla, však sotva prostrčili ruku.
Zkoušeli to stále znovu a znovu, až se konečně zeď odsunula ještě o kousíček. Pořád to však nestačilo.
"Takhle se nám to nepodaří nikdy, Sviste. Zkusíme použít lavici jako dobývací beran," navrhl Stín.
Lavice byla těžká, ale společnými silami ji zvedli a vyrazili s ní proti zadní stěně krbu. To pomohlo. Zeď se se skřípáním a sténáním odsunula.
Chlapci vrátili lavici na místo a vzali si svoje rance. Stín prostrčil Kedrigerna otvorem a nasoukal se za ním. Oba se pak opřeli o tajné dveře a zase je zavřeli.
"Nikdy nezjistí, jak se otevírají," řekl Stín. "A i kdyby... pomoz mi s tím."
S Kedrigernovou pomocí zvedl těžkou železnou tyč, která stála u dveří, a společně ji zasadili do příslušných ok. Teď by dveře odolaly útoku vojska. Potom se vydali na cestu pavučinami a prachem dolů po schodech. Utíkali tak rychle, jak to ve světle Stínovy svíčky bylo možné.
"Kam jdeme?" zeptal se Kedrigern.
"To já nevím. Sám jsem ty dveře otevřít nedokázal, takže jsem to tady nemohl prozkoumat. Ale ta chodba určitě musí vést ven."
Nakonec vyšli dveřmi v kamenné zdi na konci průchodu, u paty dlouhého žebříku. Sotva za sebou dveře zavřeli, uviděli na konci průchodu světlo, které se k nim pomalu přibližovalo.
"Rychle, schovej se!" zašeptal Stín. "Tam za ten spadlý trám!" Popadl Kedrigerna za ruku a odtáhl ho do úkrytu.
Kroky se blížily, už šplouchaly ve vodě na podlaze průchodu. Světlo, které ten, kdo je vydával, nesl, vrhalo kolem tušově černé stíny.
"Mám tohle místo rád. Je skvělé. Temné, vlhké a chladné," řekl hlas, který oba uprchlíci znali.
Byl to Škrtič. Křečovitě zavřeli oči a zatajili dech. Snažili se nevydávat žádný zvuk, ale Stínovo srdce bušilo tak hlasitě, že to určitě muselo být slyšet po celém městě.
Rdousilův hlas odpověděl: "Ano, nádherné místečko. Tak útulné. Ale trochu mi vadí to lezení po žebříku. Unavuje mě to."
"Můj ubohý bratříčku. Musíš si odpočinout, než se pustíme nahoru," řekl Škrtič. "Pojď, na chvíli se posadíme tady na ten trám. Mosstrooper může počkat."
Kedrigern se krčil za trámem a poulil oči do tmy. Zdálo se, že ho blízkost dvou vrahů úplně ochromila. Stín měl pocit, že každou chvíli umře strachy.
"Jasně - on a ti spratci, které přivedl. Myslím, že bychom se jich měli zbavit rovnou. Proč čekat na večer?" zeptal se Rdousil.
"Dobrý nápad. Už se nemůžu dočkat, až bude ten nový kluk pryč. Nevěřím nikomu, kolem koho je tolik nejasných věcí."
Rdousil se tiše zachechtal svým nepříjemným smíchem. "Ty přece nevěříš vůbec nikomu, můj drahý Škrtiči."
"Jenom tobě, můj milý Rdousile," odpověděl Škrtič a také se zasmál.
Chvíli seděli mlčky. Pak Rdousil vstal a prohlásil: "Už jsem si odpočinul a jsem připravený k práci. Vylezeme nahoru?"
"Jistě. A víš ty co? Úplnou náhodou s sebou mám dva pytle a klubko provazu."

Oba se znovu mrazivě zachechtali a pak začali vystupovat po žebříku. Kedrigern se Stínem slyšeli, jak se jejich smích vzdaluje. Pak shora uslyšeli bušení na dveře. Stín vyskočil z úkrytu.
"Rychle, žebřík!" zvolal.
Popadli žebřík a odtáhli ho od stěny. Shora se ozvaly výkřiky překvapení a vzteku. Chlapci se rozběhli průchodem a žebřík tlačili před sebou, dokud se šplouchnutím nedopadl do vody na zemi.
Pak běželi dál až ke dveřím na konci průchodu. Stín je odemkl, a když vyběhli ven, zase je za sebou zamkl. Konečně se zastavili, aby popadli dech.
Stín se náhle rozesmál a Kedrigern se k němu připojil. Zpočátku se smál rozpačitě, jako by se k tomu musel nutit, ale brzy se uvolnil. Stín mu ukázal dlaň, na které ležel svazek klíčů.
"Škrtič a Rdousil jsou uvězněni před zamknutými dveřmi a Mosstrooper žebřík sám nezvedne," řekl.
"A ty máš všechny klíče!"
Smáli se tak, že ani nemohli mluvit, a Stín jen nadšeně kýval hlavou. Potom vyšli na ven a vydali se po cestě, kterou Mosstrooper přivedl Kedrigerna. Každé dveře, kterými prošli, za sebou pečlivě uzamkli a klíč pokaždé zalomili v zámku. Jakmile se dostali na ulici, zamířili přímo k řece. Stín hodil zbytek klíčů do vody a znovu propukli v smích, zatímco těžký svazek klesl pod hladinu a zabořil se do bahna na dně.
"Kam půjdeme teď?" zeptal se Kedrigern.
"Ke Královské bráně. Tamtudy přicházejí a odcházejí všichni vesničané. Možná nás některý z nich sveze," řekl Stín.
Když dorazili ke Královské bráně, slunce už se přehouplo přes nejvyšší polední bod. Brzy se začaly objevovat první selské vozy. Vesničané rozprodali svoje zboží a chtěli se dostat domů co nejrychleji.
Stín chodil od vozu k vozu a pečlivě zkoumal je i jejich osazenstvo. Nakonec dorazil k jednomu velkému naloženému prázdnými koši. Zevnitř se ozývalo hlasité chrápání. U jednoho z kol seděla na houni žena a houpala v náručí malé miminko. Dvě větší děti spaly vedle ní.
Stín chytil Kedrigerna za rukáv a zašeptal mu: "Požádám tamtu ženu. Ona nám pomůže."
"Jak to víš?"
"Vyznám se v tom. Jenom přikyvuj na všechno, co povím," odpověděl Stín. Pak přistoupil k ženě s děťátkem a pokorně sejí zeptal: "Prosím, paní, můžeme se s vámi kousek svézt na voze? Spěcháme za naším tatínkem. Cesta je daleká a už jsme moc unavení."
Žena si je pozorně prohlédla. Tvářila se zamyšleně a spíš přísně. Stín byl snědý a měl černé vlasy. Kedrigern byl zase růžolící a světlovlasý a vypadal, že je o dobrých deset let starší. "Vy jste bratři?" zeptala se.
"Ano, paní. On je po mamince, zatímco já se podobám spíš tátovi," odpověděl Stín.
Žena přikývla a usmála se. "Přesně jako u nás. Dva z našich chlapců a jedna holčička jsou po Benovi a ostatní po mně. A náš nejstarší, Jon, který zůstal v Zoufalé Rokli, ten se podobá jenom sám sobě."
"Vy jste ze Zoufalé Rokle, paní?" otázal se Stín. "Tamtudy musíme projít, abychom se setkali s tatínkem."
"No tak to můžete jet s námi. Vůz máme prázdný a dva chlapci ho příliš nezatíží. Jen si na něj vylezte a udělejte si pohodlí."
"Děkujeme vám! Moc vám děkujeme, paní!" zvolali oba.
Oba se natáhli vedle dvojčat. Po chvíli se žena zvedla a vylezla si na vůz. Slyšeli, jak někoho budí, pak zaslechli mužský rozespalý hlas.
"Máme štěstí, že jsme potkali tak hodné lidi," poznamenal Kedrigern.
"Když jsem žebral, naučil jsem se jednu věc: lidé, kteří mají hodně dětí, bývají vždycky laskaví."
"Stíne, kde je Zoufalá Rokle?"
"Nevím a je mi to jedno," odpověděl Stín. "Není to tady a to je to jediné, na čem doopravdy záleží. Mosstrooperovi bude trvat celý den, než se dozví, že jsme pryč z města."
"Myslíš, že nás bude pronásledovat?"
"Ano. Celou kořist má někde ukrytou a klíče jsou na kroužku, který jsem mu vzal."
"Ale vždyť jsi je hodil do řeky?"
"To Šéf neví. Bude chtít ty klíče. A Škrtič s Rdousilem taky."
"Co budeme dělat, Stíne?"
"Utíkat, jak nejrychleji dovedeme."

Deset

Noví přátelé • Staří známí

Stín i Kedrigern byli na pokraji sil. Jakmile byl vůz bezpečně za bránou, usnuli a spali tvrdě až do dalšího dne, kdy jimi někdo ohleduplně zatřásl.
Okamžitě se probudili se zděšeným křikem, protože si mysleli, že už je chytili Škrtič a Rdousil. Ale bylo to jen jedno z dvojčat.
"Jsme doma. Maminka nás poslala, abychom vám vyřídili, že k nám můžete zajít na trochu polévky," řekla dívka.
"Mockrát děkujeme," odpověděl Stín.
"A dnes v noci se můžete vyspat u nás ve stodole."
"To bude skvělé. Ještě jednou děkujeme," řekl Stín.
Dívka se na ně chvíli bez dalšího slova dívala, pak se otočila a odběhla do domu.
"Co tomu říkáš, Sviste?" zeptal se Stín. "Opravdová večeře u hodných lidí a bezpečné místo na přespání k tomu."
"Ale vždyť my už jídlo máme, Stíne."
"Když jsi na útěku, je moudré najíst se tak často, jak jen to jde."

"Ty už jsi někdy utíkal?"
"Já utíkám, co pamatuju."
"Před čím?"
"Prostě utíkám. Nejspíš jsem kdysi měl nějaký domov, ale něco se stalo. Pak jsem byl na různých místech. Některá byla dobrá a jiná špatná. To poslední bylo velice špatné. Tak či tak, pořád jsem odněkud utíkal. A potom mě našel Šéf a slíbil mi, že mi dá domov, hezké šaty a naučí mě, jak zbohatnout. Nakonec se ale ukázalo, že jenom chce, abych pro něj kradl."
"Tak to si musíš myslet, že je tohle velice hezké."
"Hezké? Je to prostě skvělé!"
Večeře byla prostá, ale vydatná. Potom, když se všichni usadili a začali si vyprávět příběhy, se z toho vyvinul skutečně nádherný večer. Stín se také zapojil a vyprávěl poutavý příběh o třech žebrácích, medvědovi, ohnuté lžíci, kusu biskupského chlebíčku a moudré stařeně. Když přišla řada na Kedrigerna, chlapec se zachmuřil.
"Já žádné příběhy neznám, pane," řekl sedlákovi.
"Tak zazpívej nějakou písničku," navrhl mu sedlák.
"Myslím, že neznám ani žádnou písničku."
"Tak nám zatanči," pobídla ho sedlákova žena.
"Je mi to líto, paní, ale já neumím ani tančit."
Sedlák se zamračil. "To je nějaké divné," řekl.
Stín vyskočil a položil Kedrigernovi ruku na rameno. "Můj bratr měl úraz," řekl. "Skoro všechno zapomněl."
"Ach, ubohý chlapec!" zvolala sedlákova žena a sevřela Kedrigerna do náručí. "Klidně u nás můžeš zůstat, dokud ti nebude lépe."
"Ne, paní, to nemůžeme!" polekal se Stín. "Musíme se vrátit k tatínkovi. Má o nás starost. Přivádí doktora z daleké země, aby mému bratrovi pomohl. Hned ráno musíme vyrazit na cestu. Co nejdříve."
Sedlák a jeho žena se zatvářili ustaraně. Několik dětí se rozplakalo a dvojčata oba chlapce přemlouvala, aby ještě zůstali. Stín ale nakonec všechny přesvědčil, že bude nejlépe, když ráno odejdou s prvními paprsky slunce.
Později, když se oba uvelebili na suché voňavé slámě ve stodole, zeptal se Kedrigern: "Opravdu jsem měl úraz, Stíne?"
"To já nevím. Jak bych to mohl vědět?" opáčil Stín.
"Tak proč jsi těm hodným lidem říkal, že jsem ho měl?"
"No... myslím, že jsi musel mít nějaký úraz. Docela určitě to tak vypadá."
"A teď jdeme za mým tátou? Vím, že mám někoho najít. Je to můj táta, koho mám najít?"
Stín se odvrátil. "Doufám, že ano, Sviste. Opravdu v to doufám."
"Dobře. Tak to jsi těm hodným lidem vlastně nelhal, že? Nelhal jsi jim, Stíne?"
Stín neodpověděl. Ležel bez hnutí a předstíral, že už spí. Zjistil, že Svist dokáže člověka přivést velice snadno do rozpaků.
Příštího rána odešli časně. Jídlo, které odnesli Mosstrooperovi, jim vydrželo čtyři dny a pak začali žebrat.
Většina vesničanů, se kterými se cestou setkali, k nim byla štědrá. Nechali je jídlo si odpracovat a často jim poskytli i nocleh. Jedna mladá žena jim dala čerstvě upečený bochník chleba a čtyři vařená vejce a stáří manželé je zase podarovali kusem sýra velkým jako mužská pěst a dvěma košilemi, které kdysi patřily jejich vnukům. Košile byly Stínovi příliš velké a Kedrigernovi zase příliš malé, ale byly skoro nové, neroztrhané. Jindy zase nasbírali u cesty borůvky a vyměnili je v sousedním statku za polovinu vařené slepice. Dny byly teplé a cesty prašné a po deseti dnech měli oba nohy samý puchýř. Věděli však, že odpočinek si nemohou dovolit. Museli se dostat tak daleko, jak jen to bylo možné, od města a Mosstroopera, a zejména od Škrtiče a Rdousila.
"Musíme se pokusit někoho přemluvit, aby nás svezl," rozhodl Stín.
"Ale vždyť jsi říkal, že bychom měli cestovat co nejnenápadněji," namítl Kedrigern.
"Já vím. Jenomže jsme oba unavení. Boty už máme děravé a bolí nás nohy. Každý den urazíme menší kus cesty. Musíme využít první příležitosti."
"Když to říkáš ty, Stíne," řekl Kedrigern. Toho rána jel po cestě kočár. Uslyšeli ho dlouho dopředu.
"To je naše příležitost," řekl Stín.
"Já ho zastavím," nabídl se Kedrigern. Postavil se doprostřed cesty a začal na kočár mávat, aby zastavil. Byl to velký černý kočár a táhli ho čtyři velcí černí koně. Ujížděl plnou rychlostí, až se kolem zvedala oblaka prachu. Kedrigern mával rukama a vůz se stále řítil proti němu. Začal mávat ještě více a přitom poskakovat. Kočár mířil přímo na něj. V posledním okamžiku, když už se ho koně skoro dotýkali, jej Stín popadl za ruku a strhl ho stranou. "Sviste, co je to s tebou? Copak jsi neviděl, že by tě ten kočár klidně přejel?" zvolal.
Kedrigern vstal, oprášil se a potřásl hlavou. "Takové věci by neměl dělat. Vždyť jsem na něj přece mával, aby zastavil," řekl.
Stín si povzdechl. "Možná to nebyl zase tak dobrý nápad."
"Když myslíš, Stíne," pokrčil rameny Kedrigern. "Co budeme dělat teď?"
Stín se dlouze zamyslel. Nakonec řekl: "Nedaleko odsud je les, který se jmenuje Truchlivý. Někteří lidé věří, že tam žijí démoni a ďáblové, ale já budu raději riskovat setkání s nimi než se Škrtičem a Rdousilem. Jsi pro? Půjdeš se mnou, Sviste... jsi v pořádku?"
Kedrigern si oběma rukama zakrýval oči. Pomalu potřásal hlavou, a když ruce zase spustil dolů, měl v obličeji napjatý výraz. "Já ten les znám, Stíne. Určitě jsem tam už byl."
"Možná jsi bydlel někde poblíž. Možná tam máš přátele, kteří nás ukryjí!"
"To já nevím," odpověděl Kedrigern. "Vzpomínáni si na to jméno, ale vůbec nevím proč."

"Jak jinak bys mohl vědět o Truchlivém hvozdu? Určitě je tady někde tvůj domov!" Stínův hlas překypoval vzrušením. "Půjdeme tam!"
Kedrigern pokrčil rameny. "Když to říkáš ty, Stíne."
Za soumraku uviděli okraj nechvalně známého lesa v dálce před sebou. Přespali v houští a na další cestu vyrazili brzy za úsvitu. Jídlo už neměli, a tak vzali zavděk borůvkami a planými jablky. Najedli se dosyta, nacpali si jablka za košili do zásoby a vyrazili k temnému lesu.
Už z dálky bylo vidět, že je to pochmurné místo. Jakmile se dostali dovnitř, zjistili, že les je ještě pochmurnější, než vypadal. Stín nepřestával mluvit, aby si dodal odvahy, ale jak postupovali hlouběji, začala mu docházet řeč. Kedrigern sotva promluvil. Vypadal neklidně a pořád se kolem sebe rozhlížel, jako by pátral po orientačních bodech a žádné nenacházel.
Rozdělat oheň pro zahřátí si netroufali a k vaření ho nepotřebovali, protože už jim stejně zbývalo jen několik borůvek a dvě planá jablka. Naštěstí byla noc teplá a o Truchlivém hvozdu se všeobecně soudilo, že v něm žádná dravá zvěř nežije. Našli si mýtinu zalitou měsíčním světlem a stulili se na jejím okraji ho hustého mechu u paty velkého dubu. Pak usnuli hlubokým spánkem vyčerpaných.
Uprostřed noci Kedrigerna probudil Stínův výkřik. Chtěl vstát, ale někdo ho kopl tak silně, až mu vyrazil dech. Vzápětí ho Rdousil popadl za krk a odtáhl ho doprostřed mýtiny, kde jím surově mrštil o zem a zůstal nad ním stát s nožem v ruce. Škrtič jednal stejným způsobem se Stínem a přitom se radostně pochechtával.
"Tak vy jste si mysleli, že nám upláchnete, co?" řekl Rdousil a znovu Kedrigerna kopl. "Mysleli jste si, že vás nenajdeme. Jenomže jste se zmýlili."
"Co s námi uděláte?"
"Máte schůzku s doktorem a už jste se opozdili. To ho vždycky hrozně rozzlobí," zašklebil se Rdousil.
"Já bych tam raději nešel, pane," řekl Kedrigern.
Rdousil ho znovu kopl. "Ale půjdeš. Když se budeš vzpouzet, vyříznu ti srdce rovnou."
"Raději se uklidni, bráško," zavolal na něj Škrtič. "Za poškozené zboží nám doktor nezaplatí."
"Stejně nám platí jenom sliby. To nemůžu tomu klukovi aspoň nějakou ubalit?"
"Ani jednu. Je ve skvělém stavu. Pokud ho doručíme v pořádku, doktor nám za něj dobře zaplatí - a dnes v noci nám zaplatí penězi!"
"A co když ne?"
"Pak je podřízneme všechny tři najednou."
Rdousil něco zabručel a potom řekl: "Nerad si odepírám zábavu. Po všech těch potížích, co nám ti dva způsobili, bych dal duši za-"
Zablesklo se a mýtina se zalila jasným světlem, jež proměnilo noc v den. Když se vzpamatovali z oslnění, uviděli všichni tři - Stín se stále choulil na zemi stočený do klubíčka a s rukama přitisknutýma k obličeji - drobného, vybraně oděného gentlemana v dlouhém černém plášti s kapuci, který se líně opíral o hůl. Kedrigernovi se zatočila hlava. Věděl, že už někoho takového viděl, jen většího a impozantnějšího na pohled.
"Kdo jsi?" zavrčel Rdousil na přízrak.
"A co tady děláš?" dodal rychle Škrtič.
Rdousil napřáhl nůž ve výhružném gestu. "Nepleť se do věcí, po kterých ti nic není, skrčku. Zrovna mám náladu někoho podříznout a klidně bys to mohl být ty."
Muž v černém plášti pozvedl jednu ruku v konejšivém gestu. "Pánové, pánové, prosím. Jsem tady, abych vám dal to, po čem nejvíce toužíte." Úlisný hlas zjitřil Kedrigernovu paměť a on si přitiskl pěsti ke spánkům ve snaze se rozpomenout.
"Jak víš, po čem nejvíce toužíme?" zeptal se Škrtič.
"Tvůj společník vyjádřil svou ochotu zaplatit mou obvyklou cenu a za to-"
"Co je to za žvásty?" zvolal Rdousil. "Tady nejsme na trhu, ty hlupáku. Jsme uprostřed lesa, a ať už prodáváš cokoliv, zaplaceno za to ode mě určitě nedostaneš."
"Na druhé straně, jestli máš něco, co bychom chtěli, rádi ti od toho pomůžeme," dodal Škrtič a oba bratři se rozchechtali.
"Obchoduji jen na základě směny a o ceně zásadně nesmlouvám."
"Tak se tedy dohodneme na směně. Ty nám dáš všechno, co máš, a my tě výměnou za to necháme žít," navrhl Rdousil.
"Mluvit se mnou takovým tónem není příliš moudré," opáčil muž v černém. Nezdálo se, že by byl rozčilený, a mluvil stále stejně tichým hlasem. To rozzuřilo oba zabijáky.
"Že ne? Tak poslouchej, ty ubohý skrčku. My mluvíme, s kým chceme a jak chceme. A taky si bereme co chceme od toho, kdo to má, a ty se o tom brzy přesvědčíš na vlastní kůži," prohlásil Škrtič a vykročil směrem k cizinci.
I Rdousil vyrazil. "A když s ním skončíme, rozsekáme ho na kusy."
"Pošetilí kloučci," zasmál se muž v černém a pozvedl svou hůl.
Z jejího konce vytryskly dvě stuhy modrého světla. Ty zavířily kolem obou zabijáků a obtočily je tak, že stáli uprostřed jakýchsi zářících kokonů. Bratři se zmítali, kopali kolem sebe a sekali noži, ale marně; světlo je obklopovalo jako neproniknutelná bariéra, která se vzápětí začala smrskávat. Když z nich zůstaly jen dva vířící sloupy modrého ohně, ozval se z každého z nich hrůzný výkřik děsu a bolesti. Přímo před Kedrigernovým vyděšeným pohledem vyšlehly plameny vysoko do korun stromů, pak vsákly do země a kolem zavládla tma a hrobové ticho.

Jedenáct

Žák pro Kameňáka • Učeň pro Balatronixe • Nový začátek pro Kedrigerna

Kedrigern se posadil. Zamrkal a promnul si oči. Díky šoku z magie, které byl přítomen, byl už zase sám sebou. Při výšlehu pekelného ohně se mu vrátila paměť. Všechny události uplynulých týdnů od chvíle, kdy se rozloučil se svými druhy přes volání o pomoc cestou do Žalu až po útěk před Šéfem Mosstrooperem a jeho zabijáky, do sebe náhle zapadly. Teď chápal vše. Vstal a přistoupil k ležícímu Stínoví.
"Už je to v pořádku, Stíne. Jsou pryč a nevrátí se," řekl, zatímco pomáhal chlapci na nohy.
"Sviste, co se stalo? Co jim ten malý chlápek udělal?" zeptal se Stín a vystrašeně se rozhlédl kolem. Když uviděl Kedrigernův obličej, polekaně sebou trhl. "A co je s tebou? Co ti to udělal?"
"Neublížil mi, Stíne. Už jsem zase ve své kůži. Nejsem Svist. Jmenuji se Kedrigern."
"Vypadáš jinak. Změnil ses."
Kedrigern zvedl ruku a dotkl se svého obličeje. Jeho prsty nenahmataly dlouhý bílý plnovous ani ochablou kůži a cítil se stále stejně silný jako vždycky; ale věděl, že byl vystaven zlé magii a jaké to může mít účinky. "Zbělely mi vlasy, Stíne?"
"Ne. Vypadáš jako... jako muž. Už nejsi mladý."
Kedrigern si ulehčeně povzdechl a pak se usmál. "Vrátily se mi všechny moje vzpomínky."
"Takže musíš znát cestu! Pojďme. Už je skoro ráno. Světla na cestuje dost. Odejděme z tohoto místa," naléhal Stín a tahal Kedrigerna za halenu.
"Nejprve musíme poděkovat našemu osvoboditeli." Kedrigern se obrátil k mužíkovi v černém. Pokynul mu na pozdrav a pak řekl: "Za to, že jsi nás zbavil těch dvou hrdlořezů, jsme tvými dlužníky."
Mužík se prkenně uklonil. "Rádo se stalo. Vždycky rád přiložím ruku k dílu tam, kde je to třeba. Ale nespěchejte tak - popovídáme si."
"To je od tebe hezké, že nám to nabízíš, ale my-" začal Kedrigern.
Mužík ho nenechal domluvit. "Rád bych vám učinil nabídku. Řekněte mi, vy oba, po čem toužíte ze všeho nejvíce. Jakkoliv to může být nesplnitelné, chci to slyšet."
Kedrigern si povzdechl. "Tak ty s tím nepřestaneš? Myslel jsem, že ses polepšil."
"Polepšit se? Můj drahý pane, tvoje slova naznačují, že by snad moje minulost mohla nebýt bez poskvrny. Divný způsob, jak mluvit s někým, kdo ti právě tak dobře posloužil."
"Myslel jsem, že ses poučil. Proč bys jinak vykonal ten dobrý skutek?"
"Dobrý skutek? Jaký dobrý skutek?" Drobný mužík náhle znejistěl a jeho hlas se znatelně chvěl. "Drahý pane, z takových věcí bys mě obviňovat neměl. Já tady nejsem od toho, abych dělal nějaké dobré skutky."
"Zachránil jsi nás před těmi dvěma hrdlořezy a poslal jsi je tam, kde - jak předpokládám - budou pykat za své hříchy. Jestli tohle není dobrý skutek, tak už nevím. Vlastně jsou to dva velice dobré skutky. Když jsme se spolu setkali posledně, choval ses úplně jinak."
"Posledně? S někým si mě musíš plést, můj milý pane. Nepamatuji se, že bychom se už setkali."
"Tady v lese, není tomu ani měsíc. Byl jsem tady se dvěma přáteli. Rozzuřil ses, vyslovil jsi svoje jméno, ale já jsem kolem tebe vytvořil ochrannou sféru, takže jsi svou kletbou zasáhl jen sám sebe."
Muž v černém přistoupil blíž. Podíval se na Kedrigerna, pozorně si prohlédl jeho obličej a pak zase couvl. Když znovu promluvil, byl jeho hlas tichý a zasněný, jako když člověk přemítá nahlas. "Jestli mluvíš pravdu, pak musíš být čaroděj. Ale já jsem se s čarodějem nesetkal už řadu let. Vzpomínám si jen na odpadlíka z řad démonů, starce a... mladíka. Ano, mladíka... jistá podobnost tady opravdu je. Jenomže ty, pane, nejsi žádný mladík."
"Pokud je člověk vystaven bez ochrany temným silám, stárne rychle," odpověděl Kedrigern.
"Ano, to ano. Tak to vskutku je. A vědí to jen čarodějové."
Výraz mužíka v černém se náhle změnil, z očí mu teď sršely blesky hněvu. "Tak to jsi byl ty! Ty jsi ten mladík! A podívej se, co se mnou ta tvoje magie udělala!" ječel vztekle. "Scvrkl jsem se na dobrou polovinu původní velikosti a v jednom kuse mě bolí nohy!"
Kedrigern pokrčil rameny. "Způsobil sis to sám. Řekni mi, který ďábel se špetkou rozumu v hlavě by nahlas vyslovil svoje jméno? Ale všiml jsem si, že když jsi nám pomohl, vyrostl jsi o dobré tři palce a nepřipadá mi, že by tě něco bolelo."
Mužík se zarazil. "Opravdu?"
"Ó ano, pane!" horlivě ho spěchal ujistit Stín. "Pohybuješ se s lehkostí tanečníka."
"To dokázal dobrý skutek," prohlásil Kedrigern.
Muž v černém udělal jeden nebo dva opatrné krůčky, pak několik rychlejších a nakonec se rozběhl napříč mýtinou. Když se zase zastavil před Kedrigernem, lapal po dechu, ale usmíval se.
"Máš pravdu," řekl. "Moje nohy se o hodně zlepšily. Už mě vůbec nebolí, mám je jen trošku ztuhlé. To že způsobil jediný dobrý skutek?"
"Dva," opravil ho Kedrigern a ukázal mu správný počet na prstech. "Za prvé, vykonal jsi spravedlnost nad těmi darebáky a za druhé, zachránil jsi dva nevinné před nepříjemným osudem."
"Tohle jsem rozhodně neplánoval."
"Ale udělal jsi to. Dobré skutky hovoří samy za sebe."
Po dlouhé, zamyšlené odmlce muž v černém řekl: "Nemyslím, že by se to líbilo našim úřadům."
"V tom případě ti doporučuji, abys dál pokračoval cestou, po které ses právě vydal, až k šťastnému cíli. Polepši se."
Mužík se znovu dlouze zamyslel. "Vypadá to, že polepšení má více výhod, než mi řekli," usoudil. "Ta bolest v mých nohou rozhodně zmizela."
"Ujišťuju tě, že výhod je nepočítané. Viděl jsi přece mého společníka Kameňáka, toho, kterého jsi nazval odpadlíkem. Mně připadal docela šťastný, tobě ne?"

"Musím přiznat, že ano."
Kedrigern ho poplácal po rameni. "Jen se poslouchej, co říkáš! O své svobodné vůli jsi čestně připustil pravdu. Podle mě ses polepšil víc, než si myslíš."
Mužík v černém ucouvl. "Ale kam mám teď jít? Co budu dělat? Jsem specialista. Vždycky jsem se živil lstí a zradou. Nic jiného neumím."
"V tom ti můžu pomoci. To, co jsi udělal s tou svou holí a modrým plamenem, vypadalo skutečně impozantně."
"Vážně se ti to líbilo?"
"Hotové umělecké dílo. Jistě, musíš si dávat pozor, abys tím neublížil lidem, ale při práci s kamenem by to bylo velice užitečné. Ti dva pánové, kteří tady byli minule se mnou, Balatronix a Kameňák, tě rádi zaměstnají. Dám ti pro ně skvělé doporučení."
"Co dělají?"
"Navrhují a staví domy. Paláce, hrady a katedrály."
"Vzhledem k mé minulosti by pro mě katedrály mohly být tak trochu problém."
"Ne, pokud ses skutečně polepšil," namítl Kedrigern.
"Přijímají tví přátelé i kameníky?" zeptal se Stín a obličej mu plál vzrušením. "Myslíš, že by mě vzali do učení? Vždycky jsem chtěl být kameníkem. Je to jedna z věcí, o kterých jsem vždycky snil. Budu pilně pracovat, slibuji! Jsem silný, věř mi. Byl bych tak šťastný! Udělal bys to pro mě, Kedrigerne?"
"Dobrý kameník by se mým přátelům určitě hodil. A jsem si jistý, že když ti dám doporučení, přijmou tě. Balatronix je někdy trochu potrhlý, ale Kameňák je ten nejpřátelštější tvor, s jakým jsem se kdy setkal."
"Potrhlost mi nevadí," řekl muž v černém. "Strávil jsem celý život mezi ďábly. Snesu se s každým. A přátelství... Nikdy jsem neměl přítele. Tam dole se nepřátelíme. To pro ďábly není."
"Jestli ses opravdu polepšil, rád se s tebou skamarádím," řekl Stín.
"Děkuji. Oběma vám děkuji," odpověděl mužík. Pak se rychle otočil, popotáhl a rukávem si utřel slzu z oka.
"Tak jsme dohodnuti," řekl Kedrigern a napřáhl k nim ruce. "Teď musíme najít hospodu a... ne, nejdříve musíme vymyslet, čím zaplatíme hostinskému, a pak-"
"S tím si nedělej starosti," zasmál se Stín a ukázal mu měšec, který vypadal plný až k prasknutí. "Klíče nebyly to jediné, co jsem z Šéfova domu odnesl. Neřekl jsem ti o tom, protože... Nepřipadalo mi... Neudělal jsem nic špatného, že ne... Kedrigerne?"
"Myslím, že to klidně můžeš považovat za splátku na mzdu za všechnu svou práci, Stíne." Kedrigern se obrátil ke svému druhému společníkovi. "Co si o tom myslíš ty?"
Muž v černém si zamyšleně zamnul bradu a pak potřásl hlavou. "Skláním se před tvým úsudkem, dobrý muži. Pochop, že se necítím být v pozici vynášet morální soudy nad jinými."
"To je prozíravé. Vskutku, tvoje polepšení je na dobré cestě," řekl Kedrigern. "Mimochodem, jak ti máme říkat? Tvoje pravé jméno dost dobře používat nemůžeme."
"Ne," přisvědčil mužík a lehce se zachvěl. "Kromě toho už žádné pravé jméno nemám. Odvrhl jsem ho spolu se svým starým způsobem života. Nevadilo by vám říkat mi... Lehkonožka?"
Kedrigern a Stín si vyměnili pohledy a pak prohlásili jednohlasně: "Tak tedy Lehkonožka!"
Kedrigern vzal nože, které odhodili Škrtič s Rdousilem, a zastrčil si je za opasek. Jejich čepele byly ještě teplé a střenky trochu ožehlé, ale jako zbraně byly stále použitelné. "Možná mi ještě k něčemu budou," řekl s mrknutím. "A tohle taky," dodal a zvedl ranec se svým parádním oblekem.
"Co je v tom ranci?" zeptal se Lehkonožka.
"Moje mzda," odpověděl Kedrigern. "A teď už pojďme."
"Až dorazíme do hospody, rozdělíme si Šéfův měšec na tři rovné díly," řekl Stín. "Bude to tak nejspravedlivější."
"Jsi velice štědrý, Stíne. Každému z vás napíšu doporučující dopis a nakreslím vám mapu, podle které najdete cestu do domu mých přátel. Přitom můžu napsat i ostatní dopisy. A pak-"
"Ty s námi nepůjdeš?" zeptal se Stín.
"Ne hned. Teď, když se mi vrátily vzpomínky, musím jít zpátky do Žalu a udělat to, kvůli čemu jsem se tam vypravil."

Dvanáct

Zpátky po známé cestě • Nové zaměstnání pro staré známé

Kedrigern měl v plánu pokračovat ve své výpravě v bodě, ve kterém ji přerušil. Od Stína přijal jen tolik peněz, aby si mohl koupit koně a pokrýt náklady na týdenní cestu. Věřil, že jeho dva noví přátelé potřebují zlaťáky víc než on.
O několik dní později, oblečený do šatů, které mu dal Šéf, znovu dojel na dohled Nahnuté věže Žalu. Zpomalil svého koně a čekal, až se ozve volání o pomoc, o kterém si byl jist, že je uslyší; a nezmýlil se.
Ze své minulé zkušenosti si vzal ponaučení a učinil předběžná bezpečnostní opatření, která tenkrát opomněl. Nejprve se postaral o všeobecné ochranné zaklínadlo a teprve pak se se svým koněm vydal cestičkou do hloubi lesa. Přitom se nemohl ubránit tomu, aby se už dopředu neusmíval.
Když dorazil na známou mýtinu, uviděl hezkou mladou dámu zmítající se v objetí špinavého ničemy, který mával nebezpečně vyhlížející dýkou. "Už ani krok!" zvolal muž. "Zůstaň, kde jsi, nebo ta dáma zemře!"
"Raději o dva kroky ustupte, pane. On to myslí vážně," zakřičela jeho oběť.
"To si piš, že myslím. Dva kroky zpátky, to by mělo stačit. A pak kousek doleva, pokud by ti to nevadilo," dodal muž.
Kedrigern se vůbec nezastavil, křiku a proseb obou si vůbec nevšímal. Když dojel blíž, seskočil z koně, zamumlal příslušnou frázi a ukázal na banditu, který okamžitě schlípl jako prázdná rukavice. Z ruky mu vyklouzla dýka. Sotva dopadla na zem, žena po ní skočila a výhružně jí zamávala směrem ke Kedrigernovi.

"Já znám takové, jako jsi ty," zavrčela. "Předstíráš, že mi jdeš na pomoc, ale ve skutečnosti se mnou máš vlastní špinavé plány. Tvoje jemné způsoby a hezké šaty mě neošálí. Couvni, nebo tě k tomu přinutím. No tak, couvni!"
"Jsi velice pohotová, Jenny. Ale podruhé už se pytlem s pískem praštit nenechám. Jednou to docela stačilo. Dej tu dýku pryč, prosím tě."
"Nikdy!"
Kedrigern znovu pokynul rukou. Jenny vykřikla bolestí a odhodila dýku. Tam, kde dopadla na zem, se z trávy zvedl pramínek kouře. Žena se chytla za popálenou ruku a zaječela: "Jdi pryč! Nech nás na pokoji, ty ďáble!" V příštím okamžiku propukla v pláč. "Jsme jen dva nevinní milenci."
"Já nejsem ďábel, Jenny, a ty nejsi nevinná. Chci svého koně, svoje peníze a nějaké informace."
"Dej mu ty prachy, Jenny! Řekni mu, co chce!" zaječel Jack ze své nedůstojné pozice na zemi.
"Přestaň kňučet, ty zbabělý červe," zavrčela Jenny na svého společníka. Pak se obrátila ke Kedrigernovi a řekla: "Neznáme tě, nic ti nedlužíme a vůbec nevíme, co od nás chceš, tak raději zmiz, nebo zavoláme naše přátele a oni ti podříznou hrdlo. Jsou někde poblíž a čekají na moje znamení."
"Na doslech tady není živá duše, Jenny. Buď moudrá a udělej, co ti říkám. Nemám náladu marnit s tebou čas."
Kedrigern pozvedl ruce a odhozená dýka se vznesla do vzduchu. Pomalu doletěla až k ležícímu Jackovi a zastavila se palec nad jeho hrudí.
"Dej mu ty peníze! Dej mu našeho koně! Dej mu všechno, co chce! Řekni mu, nač se zeptá! Udělej všechno, co ti řekne!" ječel Jack.
Jenny vytáhla ze živůtku měšec a hodila ho na zem. "Vezmi si naše úspory, ty špinavý zloději," řekla. Pak se znovu rozplakala a pokračovala: "Jsme jenom dva ubozí mladí milenci, kteří se snaží uniknout před mými krutými poručníky. Všichni se proti nám spikli, a teď se už nikdy nebudeme moci vrátit a být spolu šťastní až do smrti, začít nový život plný klidu a blaženosti. Už nebudeme mít malý domek obrostlý popínavou růží. Nebudeme mít baculatá děťátka, maličkou zahrádku a kočku. Jak můžete být tak krutý, pane? Vypadáte jako laskavý člověk. Smilujte se nad dvěma mladými zamilovanými lidmi. Vraťte nám naše peníze a dopřejte nám, abychom započali nový, šťastnější život."
Několikrát popotáhla a pak si utřela oči cípem sukně.
"Jsi úžasná, Jenny," řekl Kedrigern. "Není v tobě pravdy, ani co by se za nehet vešlo."
Dívka vřískla a plivla na něj. Kedrigern se zasmál a zatleskal jí. Začala ho častovat jmény, kletbami a doporučeními, jaké Kedrigern slýchal jen zřídka i od lidí, kteří se takovými věcmi živili. Po několika minutách ukázal na její ústa, něco zamumlal a rázem zavládlo ticho. Jennyina ústa se stále otevírala, ale nevycházely z nich žádné zvuky, přestože výraz v jejím obličeji byl sám o sobě dostatečně výmluvný. Kedrigern se otočil k Jackovi a zeptal se ho: "Nechtěl bys raději mluvit ty?"
Jack chtěl. Jakmile Kedrigern zabránil Jenny, aby svému milovanému rozbila hlavu kamenem, zaplavil ho Jack přívalem informací. Kedrigern fascinovaně poslouchal líčení spolupráce mezi obyvateli předměstí Žalu a jejich spojenci ve městě.
Když Jack a Jenny oběť oloupili a svlékli, koně prodali do stájí na druhé straně Žalu, zatímco šaty a ostatní cennosti postoupili nejrůznějším překupníkům. Omráčenou oběť bez jediného měďáku přenechali Staré Goodové nebo některé z jejích mrchožravých kolegyň, které ji pak oloupily o to, co ještě zbylo, a až potom ji předaly Grungeonovi.
Hostinský znal tucty způsobů, jak na oběti vydělat. Pokud byla vážně zraněná, ale zdála se být dobrou investicí, ubytoval ji u sebe za neuvěřitelně vysokou cenu až do uzdravení. Jestliže se ubožák chtěl dostat zpět ke svým penězům a neměl předsudky ohledně metody, předal ho Grungeon k zácviku Šéfovi. Když byla oběť fyzicky v pořádku, ale obchodně nevyužitelná, dostal ji doktor Haranga. Jinak zmizela v kuchyni a nikdy už ji nikdo neviděl s výjimkou těch, kteří si poručili guláš.
Šéf Mosstrooper, kterému pomáhali Škrtič a Rdousil, byl hlavní postavou žalského zločinného kartelu. Od chvíle, kdy sem před šesti lety přijel, organizoval většinu krádeží, únosů, vydírání, žhářství, padělatelství peněz, podvodů všech představitelných druhů a občas i vražd, jejichž provedení ovšem přenechával svým společníkům. Říkalo se, že se chce časem specializovat na podvody a nechat všechny špinavější transakce na Škrtiči a Rdousilovi, ale jistě to nevěděl nikdo. Pokud šlo o Šéfa, nebylo jisté vůbec nic.
Ještě méně se toho vědělo o doktoru Harangovi, ale jestli byla pravda jen desetina toho, co říkal Jack, byla to ještě morbidnější postava než Šéf Mosstrooper. Někteří o něm tvrdili, že se věnuje vivisekci a pitvání mrtvol, jiní byli přesvědčení, že je alchymista, a skoro všichni se shodli, že je studentem všech temných umění a mistrem v mnoha z nich. Jak se zdálo neměl žádný přímý vztah k záležitosti, která Kedrigerna zajímala bezprostředně; ale takový mistr zla se lehce mohl angažovat v jakékoliv špinavosti.
Když Jack skončil se svou katalogizací místní zločinnosti, soustředil se Kedrigern na detaily. "Chci vědět všechno o jedné z vašich obětí, o starci, který měl na levé ruce cenný prsten. Oloupili jste ho asi před třemi měsíci."
"Vzpomínám si na něj, vznešený pane. Dobře si na něj vzpomínám. Byl to velice ctihodný starý gentleman. Kdyby šlo o mě, vůbec bych ho neobtěžoval - mám přece úctu k šedinám. Ale Jenny, ta na tom trvala, takže proti mé vůli a naléhání-"
"Přejdi k věci, Jacku."
"Ano, vaše vznešenosti, hned. To já jen aby vaše vznešenost sama nahlédla, že jsem neměl v úmyslu tomu dobrému starci ublížit."
"Nemusíš mě oslovovat ‚vaše vznešenost'."
"Jak si přejete, mistře."
"Jsem si jistý, že jsi nevinný jako miminko v kolébce, Jacku. Pověz mi, co jste udělali s majetkem toho starého muže," řekl Kedrigern.

"Koně a postroj dostal Slack Handlíř. Hadrář Rupert se postaral o jeho šaty a boty. Boty byly sešlapané, ale měl pěkný plášť - až na ty skvrny od jídla dole vpředu. Rupert si vzal i jeho opasek, přezku a všechno. Měšec jsme si nechali. Byl z dobré měkké kůže, prakticky nový."
"Je to tenhle?" zeptal se Kedrigern a ukázal mu měšec, který dostal od Jenny.
"Ten a žádný jiný, mistře."
"Nenazývej mě ani ‚mistře'."
"Nebudu..." Jack se zakoktal, jak nemohl najít správný výraz, a nakonec vyhrkl: "...vládče."
"Už žádné tituly, Jacku. Prosím. Řekni mi, dostal Slack, ten handlíř, mého koně a Rupert můj plášť?"
"Ano, vaše ctihodnosti."
"Tu kobylku jsem si oblíbil. Doufám, že se o ni Slack dobře stará."
"Jako o vlastní dítě, vaše ctihodnosti! Své koně krmí nejlepším senem, pravidelně je trénuje a prodává je jen gentlemanům. Slack je skutečný milovník koní, vaše ctihodnosti."
"To v jeho zájmu doufám, Jacku," odpověděl Kedrigern.
Měšec nevykazoval ani stopu magie. Kedrigern to ani nečekal, protože měšec byl jednou z věcí, které se kradou nejčastěji, ale nechtěl opomenout žádnou možnost.
"A co prsten toho bělovlasého gentlemana?"
"Ten si vzal Šéf. Ne že by nám za něj zaplatil cenu, která by se dala nazývat poctivou, ale se Šéfem se nikdo nepře."
"Je Šéf skutečně tak strašný?"
"On ani ne, to ti druzí dva. Škrtiče a Rdousila se bojí všichni."
"Teď už se jich nikdo bát nemusí, Jacku."
Jack zalapal po dechu a vzhlédl v zbožné úctě. "To vy...? Škrtič a Rdousil jsou...?"
Kedrigern udělal neurčité gesto, které mohlo znamenat cokoliv nebo vůbec nic. Byl si jistý, že si to Jack vyloží správným způsobem. Soudě podle toho, jak zbledl, se nemýlil.
"Co ostatní kořist, které jste se zmocnili, Jacku?"
"Měl šál, ale to byl jen starý hadr. Úplně rozedraný. Rupert by nám za něj nedal ani stéblo slámy. Očistili jsme jím jeho boty a pak jsme ho vyhodili."
"Někde poblíž?"
"Řekl bych, že tam u těch bříz."
Kedrigern luskl prsty a pokynul Jackovi, aby vstal. "Najdi ten šál, Jacku. A vůbec nemysli na to, že bys mohl uprchnout. To bych se doopravdy rozzlobil."
Jack se roztřeseně zvedl a řekl: "Já ho najdu. Věřte mi. Najdu ho a přinesu vám ho. Jako byste ho už měl." Spěšně se odbelhal a Kedrigern se obrátil k Jenny, která už byla celá rudá vztekem z toho, jak neustále chrlila neslyšné kletby na něj i na Jacka. "Ty jsi chytré děvče, Jenny," řekl. "Ale nenaložila jsi se svou chytrostí dobře. Potřebuješ převychovat."
Zahrozila mu pěstí a kopla na něj bláto. Kedrigern pokračoval: "Asi hodinu cesty odsud je ženský klášter."
Dívka vytřeštila oči a zbledla. Její ústa rázem znehybněla. Pak zavrtěla hlavou, nevěřícně a zděšeně zároveň.
"Vychovávají tam mladé dámy, aby zaujaly ve společnosti místo, kde jsou ostatním k užitku, slouží veřejnosti a obecně konají dobro. Myslím, že dohlédnout na tebe pro ně bude vítaným zpestřením života."
Jenny najednou vypadala, jako by se měla každou chvíli rozplakat. Kedrigern si sáhl pod halenu a vytáhl odtamtud složený a zapečetěný pergament.
"Už jsem napsal dopis, ve kterém vysvětluji tvůj nečekaný příchod do kláštera. Doručíš ho k bráně spolu s částkou postačující na úhradu nákladů spojených s tvou výchovou. O zbytek se postarají řádové sestry. Abych se ujistil, že tě nevyženou předčasně, nebudeš moci promluvit, dokud se nenaučíš mluvit tak, abys tím neurážela ostatní. Je mi líto, že to musím udělat. Se svým hlasovým rozsahem bys byla cenným příspěvkem do sboru. Ale nic není ztraceno. Teď mi, prosím, podej ruku."
Dívka napřáhla dlaň a bylo vidět, že přitom svádí těžký duševní boj. Kedrigern jí dal dopis a pět zlaťáků, pak jí kolem nich sevřel prsty. Jenny se v očích objevily slzy, ale jestli byly příznakem jejího zoufalství, lítosti nebo vzteku, Kedrigern nevěděl. "Teď můžeš jít, Jenny. Tvoje nohy tě donesou k bráně kláštera bez ohledu na to, kam zamíříš, a dokud se tam nedostaneš, nebudeš moci otevřít ruku. Řekl bych, že tam dorazíš akorát včas na večeři.
Sotva Jenny odešla strnule po stezce vedoucí k hlavní cestě, sváděje při každém kroku boj sama se sebou, přiběhl ke Kedrigernovi Jack a nad hlavou mával špinavým hadrem: "Mám ho! Našel jsem jeho šál; ležel tam, kam jsem ho odhodil." Podal nevábný předmět Kedrigernovi, o krok couvl a neohrabaně se uklonil. "Bylo mi ctí posloužit. Teď půjdu, pokud by vám to nevadilo."
Kedrigern si šál pozorně prohlédl. Byl obalený bahnem, pokrytý skvrnami, vybledlý a na koncích roztřepený, obnošený a plný děr, ale přímo prosáklý magií. Vzal ho oběma rukama, něžně ho pohladil a usmál se. "Ještě ne, Jacku. Ještě toho musíš hodně udělat," řekl. "Prozatím sis vedl docela dobře a já tě ještě nepustím."
Jack posmutněl, ale jen na chvíli. Hned se zase vzchopil a řekl: "Ano, pane. Jak si přejete."
"Takto má být, Jacku. Teď mě dobře poslouchej. Chci, abys šel rovnou do Grungeonovy hospody a řekl Grungeonovi, že se Šéf Mosstrooper chce jít zítra udat královu smírčímu soudci."
"Opravdu to chce udělat?" žasl Jack.
"Na to se spolehni. Šéf se chce vydat do rukou zákona a říct jim všechno, co ví o všech svých komplicích. Takže jedinou Grungeonovou nadějí je jít tam první a povědět jim toho víc."
Jackův výraz byl uměleckým ztvárněním zoufalství. "Ale jestli jim Grungeon prozradí, co jsem dělal, pověsí mě. To přece není spravedlivé, když jsem vám tak ochotně pomáhal."
"Neboj se. Když uděláš všechno, co ti řeknu - přesně co ti řeknu, na to nezapomeň - bude z tebe hrdina. A budeš moci

odčinit všechny svoje zločiny."
"Být hrdinou je určitě hezké, ale jak je mám odčinit? S odčiňováním nemám žádné zkušenosti," odpověděl Jack s upřímným výrazem zoufalství ve tváři.
"Naučíš se to. Od Grungeona jdi přímo do Žalu. Tam vyhledej Šéfa Mosstroopera. Zajdi za ním zítra, až budou hodiny na Nahnuté věži odbíjet třetí."
"Ale já nevím, kde je! Má tucet skrýší a nikomu nevěří! Vůbec ho nedokážu-"
Kedrigern přešel všechny jeho námitky netrpělivým mávnutím ruky. "Počkej na mě o půl třetí u mostu a já ti řeknu, kde ho najdeš. Šéfovi pak řekni, že se Grungeon dozvěděl o nešťastném konci Škrtiče a Rdousila, a rozhodl se obrátit se na soudce, kterému na znamení pokání řekne všechno, co ví. Jedinou Šéfovou nadějí je dostat se k soudci dřív a povědět mu toho víc."
Jack užasle zalapal po dechu. "To je brilantní! Ale co bude se mnou?"
Kedrigern mu otcovsky položil ruku na rameno a řekl: "Ty, Jacku, doprovodíš Šéfa k soudci. Budeš oslavován jako statečný muž, který přesvědčil hlavního zločince Žalu a jeho pravou ruku, aby se vydali do rukou zákona. Svůj život pak zasvětíš službě spravedlnosti a pod soudcovým vedením budeš stíhat menší darebáky, aby se ze Žalu brzy stalo vzorové město."
"Budu! Všechny je znám a pochytám je do jednoho!"
"Dobře. Pokud bys náhodou změnil názor nebo se pokusil utéct, musel bych..." Kedrigern se odmlčel a jednou rukou si zakryl oči. "Ne. Raději ti neřeknu, co bych byl nucen udělat. Pouhé pomyšlení na to je příliš strašné."
Jack zbledl. "Udělám všechno! Můžete mi věřit, přísahám!"
"Máš mou plnou důvěru, Jacku. Teď jdi. Přímo ke Grungeonovi."
Jakmile Jack odběhl po úzké stezce, začal Kedrigern odstraňovat ze šálu povlak bláta a oklepávat z něj prach. Když byl tak čistý, jak to při jeho stavu bylo možné, uvázal si ho kolem krku.
Jeho sebevědomí rázem stouplo a s ním se dostavil pocit moci. Jestli za to mohla magie ukrytá ve Faralmorově šálu nebo pocit dobře vykonané práce, nevěděl, ale cítil, že všechny potíže už má za sebou. Splnil úkol. Konečně byl skutečným čarodějem.
Ale než se vrátí domů, musí si ještě v Žalu vyřídit několik osobních záležitostí.

Třináct

Návštěva u Šéfa • Schůzka s doktorem • Výsledky polepšování

Kedrigern vyrazil do Žalu v dobré náladě, ale bez jakýchkoliv iluzí o sobě samém. Už nebyl ten nezkušený čarodějnický začátečník jako ještě před několika týdny. Skutečnost, že byl vystaven silám zla bez ochrany způsobila, že zestárl a stal se opatrnějším. Jeho důvěru ve vlastní moc mírnilo vědomí lidské zranitelnosti: poučil se, nejprve z příběhu a pak i tou těžší cestou, že i ten nejmocnější čaroděj může být poražen a připraven o moc obyčejným pytlem s pískem.
Jeho prvním počinem plně kvalifikovaného čaroděje bylo nechat se omráčit párečkem podřadných zlodějíčků a padnout do rukou bandě hrdlořezů. Unikl jen díky chytrosti malého chlapce, vražedného hněvu dvou zabijáků a ďáblově zlosti. Sám pro svou záchranu neudělal absolutně nic. To byla zahanbující představa.
Naštěstí to mělo i svoje světlé stránky. Hřálo ho pomyšlení, že přivedl ďábla a zloděje na cestu dobra. Jestli se polepší i Jenny, už si tak jistý nebyl, ale i v jejím případě mohl alespoň doufat. Grungeon a Šéf brzy dostanou, co si zaslouží. Možná trochu míň, než co by si zasloužili po právu, ale Kedrigern byl milosrdný.
Zastavil se na mostě, aby si přivolal Šéfovy klíče. Několika slovy a lusknutím prstů je přiměl vystoupat v oblaku bublin ze dna řeky, odkud mu skočily přímo do dlaně, suché a očištěné od bláta.
Pokračoval Mosstrooperovou tajnou cestou, ze které se vyklubala chodba vytesaná do solidní skály, hluboko pod troskami staré hrobky na opuštěném hřbitově. Klíče ho vedly k jeho skrýši jako neomylný maják. Dovnitř vešel v okamžiku, kdy hodiny na Nahnuté věži odbíjely druhou.
Šéf Mosstrooper se choval jako správný psanec. Seděl na stoličce u rozvrzaného stolu, na kterém měl na dosah dvě dýky. Jediná svíce osvětlovala vlhké stěny a mokré dlažební kameny, zatímco on zachmuřeně žmoulal suchou chlebovou kůrku. Oči mu těkaly z jednoho temného kouta k druhému a trhl sebou při každém zvuku vody kapající ze stropu. Když se Kedrigern vynořil za ním a poklepal mu na rameno, smrtelně zbledl a divže nevyskočil z kůže.
"Kdo jsi? Co jsi zač? Jak ses sem dostal? Dveře jsou zamčené na tři zámky a opatřené závorou, takže jsi nemohl... Kdo? Jak? Co? Nech mě!" mumlal s očima vytřeštěnýma na postavu ve stínu.
"To byl jen můj první trik. Mám jich v záloze víc," odpověděl Kedrigern. "Zůstaň sedět, Mosstroopere. Musíme si spolu promluvit."
Šéf se prudce otočil a sáhl po dýkách. Ty mu samy uskočily pod rukama a dopadly se zařinčením na podlahu. Neviditelná ruka ho tvrdě srazila na židli, ze které přitom vyskočil.
Hlas se mu třásl vztekem, strachem nebo obojím, když zasyčel: "To je nehoráznost, pane, vtrhnout sem jako vrah nebo lupič. Budete toho litovat. Varuju vás, ať jste, kdo jste, zahráváte si s nepravým. Až se o tom dozvědí moji společníci, najdou si vás-"
Pak uviděl dvě ohořelé dýky s napůl zuhelnatělými jílci, které Kedrigern hodil na stůl, a zmlkl.
"Tvoji společníci už nejsou ve stavu, kdy by se mohli něco dozvědět," řekl Kedrigern.
Šéf okamžitě změnil taktiku. Z očí mu vytryskly slzy a zvolal: "Konečně! Konečně jsem svobodný! Ach, děkuji vám, děkuji vám, šlechetný člověče, že jste mě vysvobodil z jejich spárů! Po celé roky jsem žil ve strachu. Nutili mě, abych-"
Znovu zmlkl, když Kedrigern přihodil k Škrtičově a Rdousilově dýce klíče od Mosstrooperových skrýší; tentokrát však jen na chvíli. Pak pokračoval kňouravým hlasem: "Ať už vám o mně napovídali cokoliv, jsem naprosto nevinný. Nemám s tím nic společného. Od minulé zimy sedím v této místnůstce, medituji a modlím se."

Kedrigern obešel stůl a postavil se před Šéfa. Pak se naklonil dopředu a řekl: "Výhrůžky, slzy a lži. Přesně, jak jsem čekal, Mosstroopere. Jenomže to nezabírá. S tebou už je konec."
Mosstrooper se zadíval do obličeje podsvětleného jedinou svící. "Určitě žertujete. Samozřejmě, všechno je to jen legrace." Nepříliš úspěšně se pokusil o smích. Ten mu ale rychle zmrzl na rtech. "Jste mi nějak povědomý... ten plášť... už jsem ho někde viděl. Ne... ne, musel to být váš syn, pane... nebo mladší bratr. Ano, určitě to byl váš mladší bratr. Hodný chlapec. Slušný, zdvořilý. Gentleman každým coulem. Jen ho sem přiveďte. On vám poví, jaký doopravdy jsem. Ujal jsem se ho, nakrmil jsem ho, ošatil jsem ho jako prince, poskytl jsem mu přístřeší a udělal z něj strážce jednoho ubohého sirotka. Jednal jsem s nimi, jako by byli mou vlastní krví a oni ukradli moje životní úspory a utekli. Samozřejmě, vašeho bratra z toho neobviňuji. Svedl ho ten druhý-"
"Já vím, jak jsi zacházel se Svistem a Stínem. Vím, co jsi pro ně plánoval."
Tentokrát Šéf neodpověděl. Olízl si rty a chystal se něco říct, ale z hrdla mu vyšlo jen zachroptění. Konečně ze sebe vypravil sotva slyšitelným hlasem: "Co... co... co se mnou zamýšlíš?"
"Co si zasloužíš."
"Ne. Ne. Prosím." Ta slova sotva zašeptal.
"Ale ano. Za hodinu se vrátím s několika přáteli. Znáš je. Okradl jsi je nebo podvedl, nebo jsi je s pomocí Škrtiče a Rdousila vydíral. Ti dva už za svoje zločiny zaplatili. Nyní je řada na tobě. Moji přátelé už se na tebe těší."
"Ne. Ne," kňučel Šéf.
"Jistý postarší gentleman chce zpátky svůj prsten. Získal jsi ho asi před měsícem."
"Koupil jsem ho! Zaplatil jsem za něj! Přemrštěnou cenu! A před třemi dny mi ho někdo ukradl!"
"Pravdu, Šéfe," varoval ho Kedrigern. Tón jeho hlasu byl zřetelně zlověstný.
"Já... roztavil jsem ho. Zlato jsem prodal. Ale peníze jsem daroval potřebnému... jediné opoře strádající rodiny!" Pod Kedrigernovým mrazivým pohledem Šéf sklopil oči a přiznal se: "Prohrál jsem ho v kartách."
"To je smůla. O tom prstenu se říká, že má velkou moc."
"To mi nikdo neřekl!" vykřikl Mosstrooper v agónii zklamání. "Podvedli mě! Ošidili!"
"Duchové jistých zesnulých by si s tebou rádi popovídali."
Šéf bezhlesně zalapal po dechu a Kedrigern na to odpověděl ponurým úsměvem a přikývnutím. Hodiny na Nahnuté věži odbily čtvrt. "Vrátím se ve čtvrt na čtyři, Šéfe, a se mnou přijdou všechny tvoje oběti. Čeká tě odplata, jen tebe samotného. Škrtič a Rdousil už tady nejsou, aby za tebe dělali špinavou práci." Kedrigern ukázal na ohořelé dýky a ty se rozpadly na kusy. "Přišel jsi o svůj lup." Ukázal na klíče, které začaly žhnout a kroutit se jako klubko hadů, nejprve pomalu, pak stále rychleji, až se spekly v jedinou kovovou kouli. "Očekávej ortel. Zůstal jsi sám, živá duše ti nepomůže, nemáš se kde schovat. Bez pomoci, bez naděje, bez jediného hlasu, který by se zvedl na tvou obranu. Úplně sám. Už za hodinu padne na tvou hlavu trest, jaký si zasloužíš. A já ti slibuji, že dopadne skutečně tvrdě."
"Budu spolupracovat. Odhalím všechny zločince ve městě. Každého lapku, každého kapsáře a podvodníka... například takový Grungeon... nebo Stará Goodová. A Mazaná Henrietta, Bob Vazolam nebo Tříprsťák Guido. Ječivá Jenny. Pískař Jack. Otto Bradýř. Znám je všechny."
"Kdysi by tě to možná zachránilo, Mosstroopere, ale teď už je pro tebe příliš pozdě."
"Řeknu jména! Stovky jmen!"
"Ale my nechceme jména. Nám jde o pomstu."
"Ne. Prosím. Smilujte se."
Kedrigernův hlas byl jako ostří ledové dýky. "Čas smilování už pominul. Nyní je čas odplaty."
Mosstrooper zakvílel a jeho hlava dopadla v bezvědomí na desku stolu. Kedrigern ho zvedl, svázal mu ruce a nohy a pak ho připoutal ke stolu. Šéf byl v té správné náladě. Jack nemusel udělat nic jiného než ho odvést k soudci. Sfoukl svíci - tma určitě ještě více povzbudí jeho ochotu ke spolupráci - odešel a zavřel za sebou dveře.
Jack na něj čekal na mostě. Nemotorně Kedrigernovi zasalutoval a řekl: "Jsem tady, pane. Přesně jak jste říkal."
"To je dobře. Šéf už na tebe čeká."
"Víte určitě, že je tam sám?" zeptal se Jack roztřeseným hlasem. "Ti dva se někde neschovávají a nečíhají na vhodnou příležitost, že ne?"
"Škrtič a Rdousil jsou pryč a už se nikdy nevrátí, Jacku."
Kedrigern popsal Jackovi cestu, ještě jednou s ním prošel instrukce a poslal ho za jeho úkolem. Pak se díval, jak bývalý lupič spěchá ke hřbitovu, a po tváři se mu rozléval úsměv nad dobře započatým dnem.
Zbývalo udělat ještě jednu věc. Jestli se doktor Haranga provinil vším, co mu Jack přisuzoval, byl hrozbou nejen pro Žal, ale i pro celé království a blízké okolí; možná dokonce pro celý svět. Mosstrooper byl při všem, co spáchal, jen obyčejný zločinec, ale Haranga - jestliže byly Jackovy historky pravdivé - byl skutečnou inkarnací zla. Odjet ze Žalu, aniž by odhalil jeho pravou podstatu a podnikl patřičné kroky k ochraně nevinných, by od Kedrigerna bylo přinejmenším nezodpovědné. Najít takovou stvůru ovšem mohlo být nesnadné; určitě se ukrývá za falešnými jmény, kouzly a hromadou prostředníků.
Ke Kedrigernovu úžasu stačilo zeptat se kramáře, který šel zrovna kolem. Muž se na něj překvapeně podíval, pak se zasmál, potřásl hlavou a řekl: "Jestli opravdu hledáš doktora Harangu, cizince, tak toho starého šejdíře najdeš ve Splaškové uličce, dva vchody za koňským řezníkem. Ale jestli čekáš, že tě vyléčí, tak to raději žvýkej česnek a štěkej na měsíc. Mohl bych ti nějaký česnek levně odprodat."
Byl to rozhodně divný způsob, jak mluvit o takovém zloduchovi, ale u padoucha jeho formátu se dala nějaká lest čekat. Možná ze sebe doktor schválně dělal neškodného troubu, aby o to spolehlivěji zakryl svoje nekalé rejdy.
Pokud tomu skutečně tak bylo, brzy se střetne se sobě rovným protivníkem.
Dveře do doktorova doupěte nebyly zamčené. Když do nich Kedrigern strčil, otevřely se a ven se vyvalila vlna tepla

spolu s oblakem smrdutého dýmu, ve kterém bylo možno rozeznat stopy spálených vlasů, síry, žluklého tuku a kůže stejně jako nedefinovatelný, ale stejně štiplavý pach svědčící o nedokonalém způsobu odstraňování odpadu z domácnosti. Kedrigern se zastavil a zalapal po dechu. Pak zaťal zuby a opatrně zavětřil. Po přítomnosti magie nebylo v dýmu ani stopy.
Zamumlal zaklínadlo, kterým kolem sebe vyčistil vzduch, potom vešel dovnitř a po vrzajících schodech sestoupil do nevětraného a špatně osvětleného sklepa. To, co viděl, v něm vzbudilo dojem hromady odpadků, ze které se někdo marně pokusil vytvořit pracovnu. Z nízkého stropu visely vycpané mršiny blíže neurčitelných živočichů a pomalu se pohupovaly v průvanu vzniklém jeho příchodem, přičemž se otíraly o svazky sušené zeleniny visící mezi nimi. Na prohnutých policích kolem stěn se povalovaly lebky, kameny, křivule, měchy, láhve, prachovky, filtry a trychtýře vedle alembik a retort, kádinek, zkumavek, lahviček a četných podivně tvarovaných součástí alchymistických přístrojů. Všechno bylo pokryté prachem - některé předměty tak silně, že z nich bylo možno rozeznat pouhé obrysy. Tlusté knihy, všechny ohmatané a některé úplně rozpadlé, ležely ve stozích nebo otevřené na podlaze, na stole, na stoličce a krbové římse. Na těch nejnepravděpodobnějších místech se kouřilo z hromádek popela.
V šeru a kouři Kedrigern zahlédl velice malého človíčka s lesklou pleší. Stál u krbu, ve kterém hořel čadivý oheň. Jakmile ho spatřil, odložil mužíček moždíř a paličku, s nimiž beze spěchu pracoval, a rozpřáhl ruce v gestu radostného uvítání.
"Dobré odpoledne přeji, vaše excelence! Přišel jste ve šťastnou hodinu. Právě jsem dokončil obtížnou kalcinaci a ještě není ta správná chvíle přikročit k destilací. Sublimace v místnosti tak přeplněné flogistonem a při současné konstelaci planet nepřichází v úvahu. Síly mimo lidské chápání mi brání v bádání, a mám tedy dost času věnovat vám plnou pozornost. S radostí posloužím tak elegantnímu pánovi," dodal a dvorně se uklonil.
"Doktor Haranga, předpokládám?" řekl Kedrigern.
Doktor si zamnul ruce a dychtivě přikývl. "Předpokládáte správně. To jsem já. Co si přejete, vznešený pane? Odstranit bradavici? Nebo provést očistné puštění žilou? Či snad ulevit od soužení puchýřů, bolesti hlavy, rýmy, svírání v útrobách, ztuhlých kloubů nebo bolavého zubu? Zamezit úbytku vlasů? Koupit utišující analeptikum, hojivou mast, uklidňující klystýr nebo bolest zmírňující lektvar? Možná potřebujete zbavit plynatosti nebo nechtěných potvůrek ze špižírny? Žádná práce mi není malá a jen málo obtížných. Toto je moje heslo: ‚Velké je jen zveličené malé a vice versa,' jak kdysi kdesi napsal mistr Hermes Trismegistus."
Kedrigern neodhalil uvnitř pracovny a ani v doktorových slovech o nic víc magie, než jí obsahoval dým, který ho uvítal ve dveřích. "Víš určitě, že jsi doktor Haranga?" zeptal se rozpačitě.
"Je jen jediný doktor Haranga a to jsem já. Doktor Hieronymus Haranga, mistr medicíny, filozof fyziky, princ pilulek, lord lektvarů a kníže kádinek. Každý ve Splaškové uličce vám to potvrdí."
"Spolehnu se na tvoje slovo," odpověděl Kedrigern, ale pochyby ho ještě tak docela neopustily. Situace si žádala další ověření. Ztišil hlas v důvěrný šepot, několikrát se kolem sebe rozhlédl a zeptal se: "Děláš transmutaci? Mám hromadu olova, kterou bych potřeboval proměnit ve zlato."
Doktor napodobil Kedrigernovy spiklenecké způsoby. "Ach ano. Transmutace. Olovo ve zlato. Velice populární mezi lidmi vaší společenské třídy, pane - a jedna z mých specialit. Naneštěstí transmutace provádím výhradně pro jednoho místního baroneta, jehož jméno nejsem oprávněn prozradit. Exkluzivní smlouva, chápete. Svůj kámen mudrců jsem navíc půjčil kolegovi, který mi zrovna psal, že ho někam založil. Ale jestli pro vás mohu udělat něco jiného...?"
"Nu, potřeboval bych malou lahvičku Grand Arcanum. Jako univerzální tinkturu."
"Tak to jste si nemohl vybrat nikoho lepšího. Jako z udělání mi Grand Arcanum zrovna došla, ale když u mého asistenta necháte svou adresu, ozvu se vám, hned jak budu mít hotovou čerstvou várku."
"Dávám přednost tomu nejednat přes asistenty."
Haranga pokrčil rameny. "Tím lépe. Toho svého už jsem několik dní neviděl. Myslím, že mi ta malá krysa prostě upláchla."
Kedrigern si založil ruce a přísně se mužíkovi zadíval do očí. "Teď pravdu, doktore. Co vlastně děláš?"
Haranga o krok couvl a nervózně rozhodil rukama. "Trochu tohle, trochu tamto - však to znáte. Vždycky rád pomůžu bližnímu v nouzi. Nic nezákonného, to prosím nikdy. Jsem tak čestný, jak je den dlouhý, a jistě jste si sám všiml, jak se dny stále prodlužují." Nesměle se zasmál. Kedrigern se k němu nepřidal. "Taky trochu experimentuju s levitací," dodal rozpačitě.
Doktor Haranga byl zjevně šarlatán. Ovšem jestli byl nadto ještě zlotřilý vrah, to bylo teprve třeba zjistit. "Na vivisekci nevinných není nic k smíchu, doktore," opáčil Kedrigern chladně.
Doktor vytřeštil oči, zbledl a ve tváři se mu objevil výraz naprostého zděšení. "O čem to mluvíte? Jaktěživ jsem nerozřezal ani žábu! Jsem chudák, který se snaží vydělat si poctivě na živobytí. No dobře, tak v mezích možností poctivě. Není to snadné. Lékařství je těžké řemeslo. Alchymie ještě těžší. Jen tohle vybavení mě stálo menší jmění, a to u poloviny z něj ani nevím, k čemu se používá."
"Nesnaž se mě obelstít, doktore. Já vím, jak Škrtič a Rdousil-"
"Ty dva na mě nepouštějte!" zaječel doktor a zbledl ještě víc. "Nějak ty peníze seženu! Dejte mi týden, víc nepotřebuju - jen týden, a zaplatím Šéfovi do posledního měďáku!"
Tohle Kedrigern rozhodně nečekal. "Tak počkat. Uklidni se. Co já vím, vodili ti Škrtič a Rdousil oběti. Uprchlíky bez domova, bezmocné ubožáky, kteří přišli o všechno. Co se s nimi stalo?"
"Pokud nebyli úplně bezmocní, utekli. Já se jim nedivím. Kdo by chtěl pracovat v takovýchto podmínkách? Žádný asistent u mne ještě nezůstal déle než týden."
Kedrigern se rozhlédl. Doktorovo vysvětlení se dalo akceptovat. "Ale proč jsi vůbec jednal s lidmi jako jsou Škrtič, Rdousil a Šéf?"

"Ti jediní mi prodlužovali úvěr. Počítali mi sice dvě stě procent úroku za měsíc, ale vždycky byli ochotní půjčit mi další peníze," přiznal se doktor. "A měli nevysychající zdroj pracovních sil. Všechny sice byly poněkud mdlého rozumu, ale nejsem v pozici, abych si mohl vybírat."
"Škrtič a Rdousil jsou trvale mimo oběh."
Doktorův obličej se rozzářil směsicí úžasu a úlevy. "To znamená, že už si nikdy nepřijdou pro peníze?"
"Ani pro měďák."
"A co Šéf?"
"Taky mimo oběh."
"Stal se zázrak! Když tu byli posledně, dlužil jsem jim jedenáct miliard zlatých marek."
"Klidně na ně můžeš zapomenout. Žádný dluh nemáš."
Haranga se poněkud nemotorně pokusil o malý taneček radosti a vesele zatleskal rukama. "Cítím se jako boháč! Pojďme do krčmy a oslavíme to! Teď právě jsem na tom sice trochu hůře s hotovostí, ale kdybyste mi půjčil..."
"Zvu tě," řekl Kedrigern.
Vyšli do relativně čistší atmosféry Splaškové uličky a zamířili k nejbližší hospodě. "Myslím, že je to znamení osudu," prohlásil doktor. "Je na čase, abych nechal řemesla a poohlédl se po nějaké opravdové práci."
"To je báječný nápad. Mimochodem, jak se vlastně člověk stane alchymistou?" zeptal se Kedrigern.
"Mne k tomu dohnalo zoufalství. Ve všem ostatním jsem selhal. Jsem muž, kterého velikost minula jen o vlas. Jsem osmý syn sedmého syna. Můj bratr Septimus Duplex má všechno: je pohledný, má osobní šarm, intuici, ruce, které uzdravují, dokonalý přízvuk... vymyslete si, co chcete, Sep to má. Já nemám nic. Jsem rád, když udeřím paličkou v moždíři a nezraním se přitom. Když jsem zjistil, že nikdy nikoho neuzdravím, uchýlil jsem se k alchymii. Myslel jsem si, že alchymistou může být každý, kdo se dokáže vysmrkat. Jenomže já nejsem dobrý ani jako alchymista. Tři týdny pracuju u rozpálené pece, smradem si zamořím celý dům a co z toho mám? Zlato bláznů. A ani toho ne dost."
"To musí být skličující."
"Přímo vražedné. Jenomže jedinou alternativou je práce," odpověděl doktor a při posledním slově se mimovolně zachvěl.
Z blízkých ulic a uliček k nim dolehl povyk a vzrušený křik, zvuk bouchajících dveří a utíkajících nohou. Hluk sílil. Když zahnuli za roh, jen tak tak se vyhnuli muži nesoucímu na rameni trám. Za ním běžel jiný muž, který nesl druhý konec. Srazili se a všichni čtyři se svalili na zem.
Když se zase všichni postavili na nohy a oba nosiči oprášili Kedrigerna a omluvili se, že svou nešikovností srazili tak vznešeného gentlemana, Kedrigern se jich zeptal: "Co znamená všechen ten povyk?"
"Vy nic nevíte? Grungeon se vydal do rukou spravedlnosti," řekl první muž.
"A jeden odvážný mladík zajal Šéfa Mosstroopera," dodal jeho kolega.
"Přiznali se ke všemu! Udali každého zloděje a podvodníka v Žalu a prozradili, kde se zdržují!" zakřičel chlapec, který běžel kolem.
Starší žena se zastavila a zavolala na ně: "Přestaňte žvanit a pospěšte si, vy lenoši! Potřebujeme ten trám. Jestli se nám podaří postavit šibenice do pěti, můžeme rovnou začít věšet a ještě stihneme být na večeři doma."
Oba muži zvedli trám a odběhli s ním. Doktor Haranga se za nimi zamyšlené díval, dokud nezahnuli za roh, a pak řekl: "Myslím, že se raději na nějaký čas uklidím do ústraní."
"Ty se přece ničeho bát nemusíš. Byl jsi jednou z Šéfových obětí."
Doktor se stáhl do dveřního výklenku. "Vy tyhle lidi neznáte. Jakmile jednou začnou věšet, nevědí, kdy přestat."
"Přece by nepověsili alchymistu?"
"Ne, ale mohli by pověsit doktora. Možná tak na rok nebo na dva odjedu z města. Když dojde k nejhoršímu, najdu si práci. Kdybyste byl tak laskav a dal mi, co byste utratil za moje pití..."
Kedrigern mu nasypal do dlaně několik mincí a popřál mu hodně štěstí. Docela rád by alchymistu přidal na svůj seznam polepšených, ale musel si přiznat, že v případě doktora Harangy slavil úspěch velice problematický.
Pokud šlo o Šéfa a Grungeona, zdálo se, že jejich polepšení bude mít krátkého trvání. Stejně jako oni sami.

Čtrnáct
Shledání

Poslední Kedrigernova zastávka v Žalu byla na druhém konci města, kde sídlil koňský handlíř Slack. Cestou se o něm pokoušel něco zjistit od svého nového koně, tříletého grošovaného hřebce jménem Klíšťák, ale neuspěl. Klíšťák vyrostl na rodném statku a mluvit s cizími koňmi z velkého města se styděl. Svět mimo jeho rodiště byl pro něj stále ještě jednou velkou záhadou.
Kedrigerna překvapilo a zároveň povzbudilo, když zjistil, že jsou Slackovy pozemky dobře udržované, stáje čisté, podomci a čeledíni pilní a všichni koně jsou ve výtečném stavu. Začal mít dojem, že Jack Pískař možná při líčení handlířovy povahy nelhal.
Sesedl z koně a zeptal se ho: "Jak na tebe tohle místo působí, Klíšťáku?"
Kůň spokojeně zaržál a odpověděl: "Je pro koně jako stvořené. Podívej se na tu trávu! A jak velká jsou ta stání!"
"Promluv si s několika koňmi. Zjisti, jestli je tady skutečně všechno tak dobré, jak se zdá na pohled," požádal ho Kedrigern. Pak podal uzdu usměvavému pacholkovi, který mu přichvátal na pomoc.
Kedrigerna jeho ochota překvapila. Zjistil, že díky drahým šatům, kterými ho vybavil Šéf, se k němu lidé chovají s až zahanbující servilitou.
"Pan Slack je v posledním stání, pane, stará se o nemocného koně," řekl chlapec a ukázal mu směr.
Čím dál tím lépe, pomyslel si Kedrigern. Napadlo ho, že přesvědčit Rosamundu, aby opustila tak přepychové

ubytování, možná bude představovat problém, ale ihned tu myšlenku zavrhl. Jeho kobylka mu je věrná. Několik týdnů rozmazlování nemůže způsobit, že zapomene na svůj pravý domov.
Slacka našel, jak klečí vedle postarší kaštanové klisny, hladí ji po hlavě a šeptají konejšivá slůvka. Ke Kedrigernovu překvapení byl Slack elegantně oděný muž patricijského vzhledu. V této chvíli působil jako živý obraz vtělené starostlivosti. Když Kedrigern vešel dovnitř, vstal, ale oči stále upíral na koně a ve tváři měl vepsaný smutek.
"Je to moc zlé?" zeptal se Kedrigern tichým hlasem člověka, který mluví v přítomnosti nemocného.
Slack na něj upřel pohled svých zvlhlých očí. "To ubohé zvíře trpí. Nedokážu poznat, co mu je."
"Možná vám dokážu pomoci. V léčení koní se trochu vyznám."
Slack se nedůvěřivě podíval na čaroděje, pak na sténající klisnu a znovu na Kedrigerna. Očividně se nedokázal rozhodnout.
"Opravdu si myslíte...? Vy byste dokázal...?" zeptal se.
"Ustupte na okamžik, abych si mohl prohlédnout pacientku," řekl Kedrigern a jemně ho vytlačil ze stání.
Jakmile byl Slack pryč, Kedrigern poklekl vedle klisny a zeptal se jí: "Kde tě to bolí?"
"Ty mluvíš naší řečí," řekla překvapeně. "Kde ses to naučil?"
"Je to dar. Ale mluvme raději o tobě. Co tě bolí?"
"Stydím se o tom mluvit."
"Slack si kvůli tobě dělá velké starosti. Chtěl by ti pomoct."
"Je jediný, kdo by mohl, ale nedokážu se s ním domluvit."
"Tak to řekni mně."
Klisna si hlasitě povzdechla. "Mám depresi. To je můj jediný problém."
"Proč? Žiješ v docela hezkém prostředí. Slack mi připadá jako laskavý člověk. Tak co tě deprimuje?"
"Se Slackem ani s mými životními podmínkami to nemá nic společného - jde o Harolda. Dostal se do špatné společnosti a já se bojím, že nakonec skončí v tlupě lupičů. Víš, je velice rychlý a už se o něj zajímalo několik velice podezřelých individuí."
"Je Harold tady?"
"Ano, ale mluvit s ním nemá význam. Už jsem z toho celá ochraptělá. Jsou mu tři a myslí si, že snědl všechnu chytrost světa, ale pro mě je to pořád hříbě."
Kedrigern ji poplácal po krku. "Postarám se, aby se to Slack dozvěděl. Když bude vědět, oč jde, určitě na Harolda a jeho přátele dohlédne."
"Děkuji ti, pane, mockrát ti děkuji," řekla klisna a začala se zvedat na nohy. "Kdybys mohl Slacka naučit mluvit se zvířaty, byla by to pro nás velká pomoc."
"Bojím se, že to nepůjde. Ale pro Harolda udělám, co bude v mých silách."
Když Slack uviděl, že klisna vstává a jde k němu, aby se s ním pomazlila, užasle pohlédl na Kedrigerna. "Drahý pane, vy musíte být čaroděj!" zvolal.
"Mám prostě takové nadání. Někdy se mi zdá, že skoro rozumím, co zvířata chtějí říct."
Slack, jehož vděčnost neznala mezí, Kedrigerna pozval, aby byl jeho hostem, jak dlouho bude chtít, ale Kedrigern se zdržel jen jedinou noc. Nad skvělou večeří pak vyřešili Haroldův problém. Jak se ukázalo, starosti jeho matky byly neopodstatněné. Slack si Harolda mínil ponechat.
Jak se připozdívalo, byl Slack stále sdílnější, a Kedrigern se brzy dozvěděl, že není obyčejný koňský handlíř, ale značně zámožný člověk, který si od dětství zamiloval koně a zasvětil svůj život jejich chovu a péči o ně.
"Nezajímají mě jen ti nejsilnější a nejzdravější. Kupuju i staré herky, které by jinak skončily u koňského řezníka, a snažím se jim ulehčit poslední dny života. Způsoby, jakými lidé s koňmi běžně zacházejí, jsou opravdu pobuřující."
Kedrigern vážně přikyvoval. "V tom s vámi musím souhlasit."
"Někdy se stydím, že jsem člověk. Snažím se odčinit všechny krutosti, které na koních napáchají."
"Obdivuhodný postoj," řekl Kedrigern a na znamení úcty pozvedl svou sklenku.
Slack se napil vína. V obličeji byl brunátný. "Základní spravedlnost. O nic jiného mi nejde. Každý, kdo špatně zachází s koňmi, by zasloužil potrestat."
"Mluvíte mi z duše."
Slack se zamračil a udeřil pěsti do stolu. Už skoro křičel. "Potrestat, okamžitě a přísně. A já se o to postarám. Když vidím, že někdo bije koně, pověsím ho se svými chlapci na nejbližší strom. Jinak se s nimi jednat nedá."
Slack ho počastoval ještě dalšími historkami o spravedlnosti vykonané na těch, kdo krutě zacházeli s koni, a pak, po posledním přípitku veškerému komoňstvu, se odpotácel do postele. Kedrigern byl upřímně rád, že s Rosamundou ani Klíšťákem nikdy nezacházel surově. Pro jistotu se ale na noc zaštítil ochranným zaklínadlem.
"Ten tvůj grošák je moc pěkný kůň," prohodil Slack, když se příštího rána procházeli kolem stájí. "Neprodal bys mi ho?"
"Mohu ho vyměnit. Potřeboval bych pěknou silnou klisnu, asi tak pětiletou. Neměl bys takovou?"
"Ale jistě. Získal jsem ji teprve před několika týdny. Má dobrou povahu. Všichni podomci ji mají rádi."
Jak Kedrigern předpokládal, klisna, o které byla řeč, byla jeho Rosamunda. Byl rád, že ji zase vidí, a ona ho přivítala slovy: "To je dost, že ses ukázal. Už jsem si myslela, že mě tady necháš."
"Copak tady nejsi šťastná?" zeptal se jí.
"Na chvíli to tady není špatné, ale na můj vkus je tady příliš mnoho koní a už jsem se začínala nudit. Kdy odjíždíme?"
"Hned."
Obchod byl uzavřen stiskem ruky ke spokojenosti všech zúčastněných. Když se Klíšťák dozvěděl, že zůstane na místě, které se v jeho očích skoro vyrovnalo koňskému ráji, nemohl uvěřit svému štěstí, a Slack byl rád, že ho získal. Na

Kedrigernův návrh mu přidělil stání vedle Harolda, na kterého tak mohl působit svým vlivem.
Rosamunda, dobře živená a odpočatá, dychtila vyrazit na cestu - a Kedrigern vlastně také. Co měl udělat v Žalu, už udělal a Faralmorův šál měl bezpečně ve svém vlastnictví. Teď už zbývalo jen vyhledat Verdemu, která se o starého čaroděje starala. Počasí bylo příznivé, cesty široké, suché a dobře udržované a Jaquintiny instrukce jasné a přesné. Kedrigern si spočítal, že by měl být na místě zhruba za šest dní.

Patnáct

Dvouhlavec

Prvního dne se setkal s překvapivě čilým dopravním ruchem. Cestou ze Žalu míjel celé karavany poutníků, tucty mužů a žen jdoucích pěšky, osamělé jezdce, zástupy přepychově oděných kupců se služebnictvem, rytíře s panošem a zemanem, mnichy kráčející pomalu s hlavami svěšenými i děti, které na všechno a na každého zvědavě poulily oči, stejně jako vesničany cestující v malých skupinkách. Druhý den byl dramaticky jiný. Od časného rána do pozdního odpoledne nezahlédl Kedrigern na cestě ani živáčka. Opravdu se mu ulevilo, když při západu slunce konečně uviděl v dálce obláček dýmu, a popohnal koně, aby k němu dorazil ještě za světla. Ať už bylo počasí jakkoliv suché a příjemné, nijak netoužil strávit noc pod širým nebem.
Zakrátko dorazil ke stavení, které po všech stránkách vyhlíželo jako hostinec. Na sloupku u cesty visel vývěsní štít, který je označoval jako Harryho přátelskou hospodu. Menší tabule vedle prohlašovala tučným písmem, že poutníci jsou vítáni. Po jedné straně stála velká stáj a občasné zařehtání nebo odfrknutí prozrazovalo, že není prázdná. Tichý šum lidských hlasů a cinkání talířů a korbelů z hlavní budovy zase spolehlivě svědčilo o přítomnosti lidí. Stavení však bylo stejně nepřístupné jako pevnost. Okna zakrývaly silné okenice, kterými se ven prodíraly jen úzké proužky světla. Těžké dubové dveře byly na závoru. Přesto byli uvnitř hosté a obchod se zjevně hýbal.
Kedrigern šel k zadnímu vchodu a zabušil. Všechny hlasy ozývající se zevnitř rázem umlkly a zavládlo ticho vpravdě hrobové. Zabušil znovu, ale ticho trvalo dál. Hlasitě se začal domáhat vpuštění. Zprvu se nesetkal s žádnou odezvou, ale vytrval a nakonec se okenice jednoho z horních oken lehce pootevřela.
"No konečně," zavolal Kedrigern. "Rád bych se tady najedl a přespal. Jedu do Mummelburgu."
"Do Mummelburgu nejezdi," odpověděl mu hlas shora.
"Musím. Mám to po cestě do Griggenu v Údolí."
"Tam taky nejezdi," varoval ho jiný hlas.
"Nikdy se tam nedostaneš," dodal první.
"A pročpak ne?"
"Přece kvůli tomu lidožravému obrovi!" přidal se třetí hlas. "Strašnému dvouhlavému obrovi, který poslední dva měsíce terorizuje Mummelburg."
Čtvrtý hlas dodal: "A i kdybys unikl obrovi, sežere tě drak, který už více než rok terorizuje Griggen v Údolí."
"Děkuji za upozornění. A teď, když už jste se přesvědčili, že nejsem lidožravý obr, pustili byste mě dovnitř a dali mi něco k večeři?" zeptal se Kedrigern. "Můj kůň by taky potřeboval nakrmit a ustájit."
Po chvilce tichého dohadování a hádání se znovu ozval majitel prvního hlasu: "Pustíme tě dovnitř, poutníče. Nemůžeme tě přece nechat stát na cestě, když se po okolí potuluje lidožravý obr."
Chvíli trvalo, než byly ze dveří odstraněny všechny závory a zástrčky a než byly odemčeny všechny zámky, ale nakonec byl Kedrigern vpuštěn do Harryho přátelské hospody a Rosamunda do stáje. Hostinec byl nezvykle čistý a vůně, která se linula z kuchyně, byla odpovědí na nejtoužebnější sny hladového poutníka.
Jakmile byly zase závory a zástrčky na místě, hostinský se nemohl dočkat, až od Kedrigerna uslyší nejčerstvější novinky ze Žalu. Ten se nejprve najedl, pak se pohodlně uvelebil s korbelem piva na židli a začal vyprávět. Zprávy o Grungeonových a Šéfových skutcích sice pronikly daleko za hranice města, ale strach ze Škrtiče a Rdousila účinně omezoval veřejnou diskusi o nich na minimum. Ti dva měli sklon objevovat se nečekaně, ve dne stejně jako v noci, a běda tomu, koho navštívili. Dokonce i mezi čtyřma očima se o nich lidé bavili velice obezřetně.
Kedrigernovy informace byly důvodem k radosti. Harryho hosté litovali jen, že se zákon prosadil tak rychle a oni už neměli šanci účastnit se oslav. Kedrigern je ujistil, že Grungeon se Šéfem Mosstrooperem udali tak velké množství místních kriminálních živlů, že popravy budou jistě pokračovat ještě mnoho dní. Nato se všichni začali radovat ještě více a několik hostů spěšně opustilo hostinec.
Jeden stařec se k veselí ostatních nepřipojil. Jen se mračil do svého korbele a bručel: "Proč se tak radujete, když pořád musíme žít ve strachu z lidožravého obra?"
Jeho slova i jeho nálada se rychle rozšířily. Křik a smích se změnil ve vzdychám a mumlání. Několik mužů vstalo, aby zkontrolovali okenice a dveře. Jiní sáhli po svých lucích, šípech a kopích, aby se ujistili, že je mají po ruce.
"Povězte mi o tom obrovi," řekl Kedrigern. "Možná vám od něj dokážu pomoci."
"Je to obluda," zabručel stařec a ostatní u jeho stolu souhlasně pokyvovali hlavami. "Je nelítostný. Krutý. Na snídani zhltá dvě celá prasata. Každá hlava jedno. Na oběd si dává stádo koni. Lidi žere, kdykoliv nějaké chytne. Likviduje nám stáda. Připravuje nás o obživu."
Ostatní vážně přikyvovali.
"Rozbíjí nám domy, zapaluje stodoly a tráví studny."
"Někdy v noci řve a vyje, takže nemůžeme spát a až do rána se třeseme strachy."
"Našich zbraní se nebojí. Nic mu nemůže ublížit."
"A když se o to někdo pokouší, tak běsní ještě mnohem víc."
"Je to od tebe hezké, cizinče, že nám nabízíš pomoc, ale tohle nedokážeš. Raději mysli na sebe. Utíkej odsud, jako by ti za patami hořelo," poradil mu stařec.

"A nechoď ani do Griggenu v Údolí. Jaký by to mělo smysl utéct lidožravému obrovi a padnout do drápů drakovi?"
Kedrigern dopil pivo a zamyšleně si otřel bradu. "Vypadá to, že v téhle části království máte dost problémů. Už jste to oznámili králi?"
Když utichl hořký smích, Harry řekl: "Král se této části království vzdal. Našemu poslovi řekl, že je to tu stejně samý zloděj, podvodník a vrah, takže lidožravý obr a drak navíc už nepředstavují žádný velký rozdíl. A když, tak k lepšímu."
"Možná, že teď, když budou zloději, podvodníci a vrazi pověšeni, přestane se tady obrovi a drakovi líbit," řekl Kedrigern s úsměvem, který měl působit optimisticky.
"A kdo jim to řekne?" opáčil Harry.
Ve výčepu se rozhostilo ticho. Kedrigern, dojat neštěstím druhých a povzbuzen svými nedávnými úspěchy, rozvážně vypil pivo a postavil korbel na stůl. "Já."
"Ty?" zeptalo se ho několik lidí najednou.
"Možná toho vašeho obra dokonce přesvědčím, aby se polepšil a stal se platným členem společnosti. Nebo bych měl říkat ‚členy'?"
"To nebude nutné," ujišťovali ho ostatní hosté jeden přes druhého. "Ne!" křičeli jiní, a: "Jen je odsud vyžeň!"
"Jak si přejete," pokrčil Kedrigern rameny.
"Byli bychom ti hluboce zavázáni, cizinče," řekl stařec. Harry mu vzal korbel a rychle ho dolil. Ostatní jásali a poplácávali Kedrigerna po ramenou.
Vzhledem k tomu, že ho čekal rušný den, rozhodl se Kedrigern jít na kutě brzy. Místní byli tak rozradostnění vyhlídkou na vysvobození, že slavili dlouho do noci.
Příštího rána vstal hned za úsvitu a zamířil rovnou k obrovu doupěti. Když projížděl Mummelburgem, viděl dost důkazů jeho přítomnosti: tady pobořené chatrče, tam stodolu vypálenou do základů, všude stromy vytrhané i s kořeny a rozházené kolem jako hračky nepořádného dítěte. Tenhle lidožravý obr, pomyslel si Kedrigern, by opravdu potřeboval polepšit.
Doupě obludy bylo příhodně umístěné ve svahu kopce vypínajícího se nad hlavní příjezdovou cestou na druhé straně vesnice. Dalo se snadno nalézt podle kostí, které se povalovaly všude kolem. Kedrigern hlasitě zapískal a čekal.
Po chvíli uslyšel dunění kroků, které se ozývalo z nitra doupěte a stále sílilo. Pak se obr vynořil ven. Byl třikrát větší než dospělý muž a přiměřeně svalnatý. Na ramenou mu seděly dvě ošklivé hlavy. Jedna z nich bezvládně klimbala s ústy dokořán a hlasitě chrápala. Druhá hleděla dolů na čaroděje.
"Hele, snídaně," zahřímal obr hlubokým hlasem.
"Já nejsem snídaně. Přišel jsem si s tebou promluvit. S vámi oběma."
"Řekni to mně. On si rád přispí."
"Tak ho vzbuď," řekl Kedrigern.
"To bych se s ním o tebe musel rozdělit."
"Říkal jsem ti, že jsem sem nepřišel, abych se nechal sníst. Jsem tady, abych si s tebou pohovořil o tvém polepšení."
Jakmile to dořekl, obr propukl v hlasitý smích. Jeho spící hlava se polekala, vykřikla a probudila se. Pak se otočila k druhé hlavě a řekla hlasem o oktávu vyšším: "Tak vidíš, co jsi tím svým pitomým smíchem vyvedl! Probudil jsi mě!"
"Dobře ti tak. Celou noc jsi mě budil tím svým chrápáním."
Dvě hlavy se chvíli probodávaly pohledy a pak si ta druhá všimla Kedrigerna. "Kdo je to?"
"Snídaně," řekla první hlava.
"Nejsem tvoje snídaně. Už mě nebaví pořád to opakovat. Přišel jsem, abych ti dal šanci se napravit."
"My jsme se sebou spokojení," namítla druhá hlava a první přikývla.
"S čím jste nebo nejste spokojení, není důležité. Věci v téhle části království se mění. Chování, jako je to tvoje, už nebude nadále tolerováno. Musíš okamžitě odejít a začít se chovat slušně," řekl Kedrigern.
"O čem to mluví?" zeptala se druhá hlava, ospale zamžourala a promnula si oči.
"Je hlučný. Já ho sním hned," řekla první a naklonila se dopředu.
"Já jsem čaroděj, ty pitomý kolohnáte! Zkus mi ublížit, a bude tě to mrzet."
Obr se zastavil. Pak dal hlavy dohromady, aby se poradily. Uplynulo několik minut a jediné, čeho dosáhly, bylo, že se mezi sebou začaly hádat. Kedrigern začal ztrácet trpělivost.
"Jen se na sebe podívej. Opravdu chceš strávit zbytek života takhle? Chceš žít ve špinavé jeskyni a živit se syrovými zvířaty a lidmi?"
Obě hlavy se na něj podívaly a šťastně se usmály. "Ano," přisvědčily.
"Mohl bys být lidem prospěšný."
"Když my je raději trýzníme."
"Použij hlavy. Někdo jako ty má přece skvělé možnosti uplatnění. Mohl bys vystupovat v diskusích na aktuální témata. Nebo pořádat dramatická vystoupení. Kdyby ses naučil zpívat duety, byl bys hotová senzace. Zkušený manažer by ti zařídil turné po celém království a já jednoho takového znám. Jednoho dne bys mohl vystupovat před králem a královnou."
"Chutnají králové a královny dobře?" zeptala se jedna hlava se zájmem.
"To nevím, ale slyšel jsem, že bývají pěkně vypasení," odpověděla druhá.
"Děláš mi chutě."
"Čas k jídlu!"
"Nejdříve si ho trochu naklepeme," řekl obr, vytrhl ze země strom a pozvedl ho nad hlavu.
Kedrigern napřáhl ruce a zamumlal příslušnou frázi. Lidožravý obr znehybněl. Jedna hlava překvapeně vytřeštila oči, druhá se na ni zmateně podívala. Pak se obr začal barvit do šeda. Jeho obrysy zhrubly a zaoblily se. Ve velice krátkém

čase z něj byl balvan vzdáleně připomínající obrovského stojícího muže se dvěma ohyzdnými hlavami.
Kedrigern si povzdechl a pomalu se vrátil k Rosamundě, která na něj čekala opodál. Bylo mu líto zmařeného talentu. Obr, který by zpíval dvojhlasně, by byl zaručený trhák. A s někým, jako je doktor Haranga, by určitě udělal díru do světa. Věčná škoda, že byl tak natvrdlý.

Šestnáct
A další výzvy

Griggen v Údolí se nacházel dva dny pomalé, pohodlné jízdy od Mummelburgu. Když se Kedrigern přiblížil této malé vesničce na dohled, potkal na cestě rytíře s panošem a pokynul jim na pozdrav.
Než však stačil promluvit, rytíř řekl: "Raději se jí vyhni obloukem, cizince. Neponižuj se průjezdem, natožpak pobytem v té všivé vesnici."
"Je to peleš lotrovská, doupě zlodějů, lhářů, šejdířů a jiných vyvrhelů," dodal panoš.
"Mluvíte o Griggenu v Údolí?" zeptal se Kedrigern.
"Griggen na Dně Té Nejhlubší a Nejsmrdutější Díry by bylo příhodnější jméno," zavrčel rytíř. "Tamní obyvatelé jsou ta nejpolitováníhodnější sorta nevděčné lůzy, s jakou jsem se setkal od chvíle, kdy jsem se stal panošem. Bojoval jsem s obry, dobýval hrady, zachránil jsem tolik krásných panen, že to ani spočítat nedovedu, šampióny čtyřiceti království jsem vyhodil ze sedla a účastnil jsem se válečných tažení, výprav a turnajů ve všech zemích křesťanského světa, ale ještě nikdo mě neurazil jako ta verbež obývající smrdutou kupu oslího hnoje zvanou Griggen v Údolí."
"A co ti vlastně udělali, sire rytíři?" otázal se Kedrigern.
"Jejich skutky jsou příliš odporné, než abych je tady popisoval. Musím co nejdříve vykonat nějaký hrdinský čin, abych se z toho vzpamatoval. Zaslechl jsem něco o lidožravém obrovi, který sužuje sousední vesnici. Víš o něm něco?"
"Byl proměněn v kámen."
Rytíř znechuceně potřásl hlavou. "A co Žal? Říká se, že to město je doslova prolezlé poberty, lapky a šizuňky... prostě kriminálními živly. Tam by se určitě dal vykonat nějaký ten hrdinský čin, co myslíš?"
"Bojím se, že ne. Když jsem odtamtud odjížděl, věšeli poberty, lapky a šizuňky ve velkém. Je docela možné, že na tebe už žádný nezůstal."
Rytíř si povzdechl. "Třeba alespoň narazím na loupeživého rytíře nebo černokněžníka."
"Přeji ti hodně štěstí. Jestli hledáš místo k přespání, Harryho přátelská hospoda je čistá a jídlo i pivo je tam docela slušné. Ani ceny nejsou přemrštěné."
"Děkuji ti, cizinče. A pamatuj na mou radu. Zdaleka se vyhni té špinavé chátře z Griggenu v Údolí."
S tím se rozloučili a Kedrigern pokračoval v cestě k vesnici, kterou rytíř a jeho panoš tak přesvědčeně znectili. Směsice vzteku a vyhýbavosti, se kterou o tom místě mluvili, značně podráždila Kedrigernovu zvědavost. Že by s ním zacházeli špatně, se nebál. Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, by si vědomě nic nezačal s čarodějem.
Ještě k vesnici ani nedojel, když ve vzduchu ucítil nepříjemný pach. Pak se zvedl vítr a puch pominul, ale brzy se zase vrátil. Když dorazil do Griggenu v údolí a pomalu projížděl hlavní cestou, všiml si neobvykle velkého počtu ohořelých střech, korun stromů a zídek, stejně jako velkých kusů sežehnuté země. Vlastně prakticky každé stavení, kolem kterého projel, neslo stopy ohně. Zářnou výjimkou byla trojice nízkých kamenných věží stojící poblíž středu městečka; zjevně sýpky se zásobou zrní a jiných potravin. Z toho všeho Kedrigern usoudil, že drak, který Griggen v Údolí sužuje, je ohňomilného druhu.
Lidé, které potkával, křivili obličej a neustále posmrkávali. Ti lépe oblečení si u nosů drželi šátky, zatímco ostatní kráčeli s rukou před obličejem a nosem zabořeným do ohybu lokte. Nepříjemné aroma se vrátilo a Kedrigern dospěl k logickému závěru: důvodem zvláštního chování místních občanů byl právě ten puch. Nebyl to však pach spáleného dřeva. Tohle bylo něco mnohem horšího.
Zastavil před malým hostincem. Uvnitř bylo plno a na každé vodorovné ploše ležela mísa se zapáleným dřevěným uhlím, jehož aroma mělo přerazit smrad, který se dovnitř prodíral každičkou škvírou. Trochu to pomáhalo, ale odporný puch byl cítit stále.
"Pokud jde o ten nepříjemný pach," obrátil se Kedrigern na hostinského. "Zajímalo by mě-"
"Jestli si myslíš, že nám dokážeš pomoct, rádi s tebou uděláme obchod, cizince," odpověděl hostinský dříve, než Kedrigern dořekl větu. "Zaplatíme ti slušnou cenu v poctivých penězích. Starosta je tady a celá rada jakbysmet. Jen se u nás posaď. Zavolám je, sepíšeme smlouvu a můžeš se hned pustit do práce."
Zmizel a za malý okamžik se zase vrátil v doprovodu zavalitého muže s kulatým obličejem, světlými vlasy a úsměvem dobrotivého cherubína. Ten se posadil proti Kedrigernovi a začal mu líčit problémy místních usedlíků. Ukázalo se, že rytíř, jehož Kedrigern potkal na cestě, uzavřel s Griggenem v Údolí smlouvu, že ho zbaví draka, který vesnici sužoval už dva roky. Zabil ho a požadoval vyplacení smluvené částky. Starosta a rada odmítli. Trvali na tom, že když někdo draka zabije a mršinu nechá ležet na místě, těžko se dá říct, že od něho vesnici ‚zbavil'. Je ještě třeba odstranit tělo a to co nejrychleji. Rytíř na to odpověděl, že není ani hrobař ani pohodný - jeho zaměstnáním že je draky zabíjet, nikoliv pohřbívat, a že vykonal, na čem se dohodli.
Došlo k výměně ostrých slov, a když starosta a rada rytíři pohrozili, že ho zažalují za nedodržení smlouvy a způsobení veřejného pohoršení, odpověděl pohrůžkou, že srazí hlavu všem místnímu obyvatelům mužského pohlaví starším dvanácti let. Jeho odjezd byl hlučný a nedůstojný. Co však je nejhorší, mršina draka stále leží tam, kde padl, a teplé počasí se postaralo o to, aby byl po smrti stejně nepříjemný jako za svého života.
Když starosta domluvil, hostinský dodal: "Taková už je podstata lidské povahy. Sotva si chlap obleče plechové kalhoty, už si myslí, že má právo terorizovat každého, na koho se podívá." Všichni kolem něj souhlasně zamručeli a pokyvovali hlavami nad správností jeho postřehu.

Štíhlý muž v tmavé haleně, který si pod paží nesl svitek papíru, se naklonil blíž ke Kedrigernovi a řekl: "My jsme, samozřejmě, v právu. Ale z právnického hlediska je to neobyčejně zajímavý případ, nemyslíš?"
Starosta po jeho druhé straně se usmál. "Teď vidíš, můj drahý pane, že potřeba někoho, kdo by odstranil tu... nechutnou věc... je pro nás velice akutní. Takže buď v naší vesnici co nejsrdečněji vítán."
"No... obvykle takové věci nedělám... ale jestli je to v obecném zájmu..."
"Skvělé, skvělé!" zvolal starosta a usmíval se na všechny kolem. "Náš obecní právní zástupce sepíše smlouvu. Je to samozřejmě pouhopouhá formalita, jen abychom měli magistrátní záznamy v pořádku. Takže odměna... řekněme tisíc zlatých marek? To mi připadá slušné."
"Více než slušné, vaše ctihodnosti. Vlastně je to mimořádně štědrá odměna," řekl advokát.
Kedrigern jen zamrkal. Za tisíc zlatých marek by se Griggen v Údolí dal přestavět v prvotřídním mramoru s pozlacenou střechou na každém domě, dlážděnými ulicemi a s katedrálou dost velkou, aby se do ni vešli všichni věřící v okruhu deseti dnů cesty. Obecní právní zástupce několik minut zuřivě psal, pak dokument předal starostovi, který ho pečlivě prostudoval, připojil k němu rozmáchlý podpis a položil ho před Kedrigerna. Ve stejném okamžiku mu advokát vtiskl do ruky pero.
"Jak jsem už říkal, je to jen formalita. Suchý úřední jazyk. Ani nemusíš ztrácet čas čtením," řekl. Pak se tiše zasmál a dodal: "Písmo je stejně příliš drobné. Musím už se konečně naučit psát větší písmenka. Tady dole, pane, vedle starostova podpisu."
Čarodějové obyčejně žádné smlouvy nepodepisují. Ale Kedrigern cítil, že tohle je výjimečný případ. Prostí, tvrdě pracující občané Griggenu v Údolí potřebovali pomoc a jenom chamtivý, sobecký člověk by se handrkoval nad úředními formalitami. Byla to snadná práce - rychlé přemisťovací zaklínadlo a mohl zinkasovat odměnu a vyrazit na další cestu. Načmáral na listinu svoje jméno, vstal a prohlásil: "Jestli mě dovedete k drakovi, dám se do práce ihned."
"Naše děti ti ukážou cestu. Ta obluda je prostě fascinuje, rošťáky," odpověděl starosta a uchechtl se.
Zpráva o tom, že se Kedrigern uvolil ujmout se odstranění dračí mršiny, se brzy roznesla. Sotva vyšel z hostince, byl obklopen jásajícím davem. Tucet dětí se k němu rozběhlo, tahaly ho za rukávy a nabízely se, že ho zavedou k dračí sluji. Jejich rodiče, většinou s kapesníky přitisknutými k nosu, pak pobízeli je i jeho k většímu spěchu.
Jak se blížili k mršině, starší lidé se postupně oddělovali a přenechávali Kedrigerna stále se zvětšujícímu doprovodu mladých. Z jejich dětského žvatlání se tu a tam ozývaly výkřiky, jako: "Tudy, pane." "Jak to uděláte?" "Můžu vám pomáhat?" "Kde máte nějaké nářadí?" "Zahněte tady do té uličky." "Kde máte vůz?" "Kde máte pomocníky?" "Hip hip hurá stěhovákovi draků!" "Už jenom kousek," a když dorazili za vesnici: "Už jsme tady!" Obešli nízký vršek a uviděli před sebou páchnoucí horu šupinaté kůže.
Naštěstí měli vítr v zádech. I tak byl puch rozkládajícího se draka dost silný, aby je odradil od přílišného spěchu. Kedrigern shromáždil děti kolem sebe a řekl jim: "To, co teď budu muset udělat, vyžaduje soustředění. Takže musíte být úplně zticha."
"Co budete dělat, pane?" otázal se vysoký chlapec, který se zdál být ze skupiny nejstarší.
"To uvidíš, jakmile se všichni utišíte."
Chlapec, který se jmenoval Gwert, zvolal: "Zavřete všichni klapačky, aby se tady pán mohl pustit do práce!"
Dva jiní starší chlapci jeho příkaz zopakovali a zakrátko všechny děti zmlkly. Kedrigern si zakryl obličej rukama, vybavil si slova přemisťovacího zaklínadla a v duchu si propočítal vzdálenost k cíli, daleké sopce, kde mršina okamžitě shoří. Pak rozpřáhl ruce, vyslovil slovo a tleskl. Závan větru s prachem zaplnil prostor, který dříve zabíral drak, na okamžik zavládlo ticho a pak všechny děti propukly v jásot.
"On to dokázal! Starý smraďoch je pryč!" křičel Gwert.
"Teď to tady voní docela hezky," konstatovala malá dívenka a vděčně se na čaroděje usmála.
Kedrigern se sehnul, zvedl ji a posadil si ji na ramena. "Teď už to tady bude hezky vonět pořád," řekl jí. "Ode dneška bude v Griggenu v Údolí všechno hezké."
"Ne, to nebude," namítl jeden z Gwertových kamarádů. "Bude to tu stejné jako předtím, než se objevil drak."
"Narpy má pravdu," přisvědčila starší dívka. "Starosta a jeho lidé tě ošidí o odměnu stejně, jako o ni ošidili toho statečného rytíře, a pak našim rodičům zvednou daně pod záminkou, že je třeba zaplatit za odstranění draka."
"Všichni budou muset platit více za chleba."
"A turín."
"A za všechno to obilí, které mají zamčené v sýpkách."
"Ale oni nás přece draka nezbavili," namítla malá dívenka, oči vypoulené úžasem. "To udělal tenhle hodný pán."
"Budou nám lhát a tvrdit, že je to jejich zásluha, Perro. Jen počkej a uvidíš."
"Já z vesnice odejdu," prohlásil Narpy. "Všichni bychom měli odejít a najít si nějaké místo, kde lidé nelžou."
"Takové místo není," řekla starší dívka.
Děti se pustily do živé debaty; postupně ale všechny zmlkly a obrátily se ke Kedrigernovi. Gwert řekl: "Vy jste čaroděj. Vy víte všechno. Je někde na světě místo, kde jsou vůdci čestní, všichni říkají pravdu a nikdo se nepokouší ošidit svoje sousedy?"
Kedrigern se na chvíli zamyslel, pak se rozpačitě usmál a řekl: "Napadlo vás někdy, že byste tady zůstali a pokusili se to změnit? Kdyby ses například ty stal starostou-"
"To nejde. Starostou se může stát jenom starostův syn," vysvětlil mu Gwert.
"A ten je ještě větší lhář než jeho otec," dodal Narpy.
"S advokátem a rádci je to stejné," řekla starší dívka. "Nic se nezmění, jedině k horšímu."
"Danelda má pravdu," přisvědčil Gwert a vzal ji za ruku.
"Potom... potom budete nejspíš muset odejít. Ale budete muset hledat dlouho, než najdete místo, kde jsou lidé čestní a

pravdomluvní. Já jsem toho procestoval hodně, a ještě jsem na ně nenarazil."
"Přece musí být někdo, kdo nás tam dovede."
Kedrigern si povzdechl. "Přál bych si, abyste měli štěstí. Teď se vrátíme do městečka a řekneme všem tu šťastnou zprávu."
Zatímco kráčeli zpátky, předsevzal si, že pro ty nadějné mladé lidi musí něco udělat. Bylo by to od něj vznešené gesto, kdyby polovinu své odměny věnoval na něco, co by si vybrali a co by jim pomohlo. Pokud to, co říkali, byla pravda, byla to jejich jediná naděje; ale jestli to byla pravda, nebude lehké najít dospělého, který by jim ty peníze neukradl.
Novina dorazila rychleji než oni - roznesly ji některé děti, které běžely napřed, hned když uviděly, že na místě, kde ležel drak, už nic není. Starosta, právní zástupce a rada je čekali před hospodou, zářili, usmívali se a kynuli davu, jako by všechen jásot a potlesk, který se z něj ozýval, nepatřil Kedrigernovi, ale jim.
"Dobrá práce. Odvedl jsi skutečně skvělou práci," řekl starosta a pozvedl hubený měšec. "S potěšením ti předávám tvou odměnu: padesát zlatých marek. Zasloužil sis je do poslední."
"Padesát?" zeptal se Kedrigern.
Starosta se usmál a přikývl. "Padesát."
"Pochopil jsem, že dostanu mnohem více. Tisíc, abych byl přesný."
"To bylo nedorozumění," řekl jeden z radních. "Malé přeřeknutí," dodal druhý.
"Smlouva. Písemná," opravil je Kedrigern.
"Ale pane, jak sis mohl myslet, že taková malá chudobná vesnice, jako je ta naše, sežene tisíc zlatých marek?" zeptal se jiný radní.
"Já jsem si nemyslel nic. Váš starosta mi je nabídl a já jsem je přijal."
"Samozřejmě, příteli," řekl starosta. "Ale dohodli jsme se na tisíci markách včetně odečitatelných položek a bonusů, minus úřední poplatky, eventuální náklady a výdaje. Copak jsi nečetl smlouvu?"
"Propáníčka, příteli," ozval se advokát, který si spokojeně mnul ruce. "Už nikdy, nikdy nepodepisuj smlouvu, kterou si předtím důkladně nepřečteš. I ta malá písmenka. Hlavně ta malá písmenka."
"Tak či tak, dostal jsi všechno, na co máš nárok," pokračoval starosta s úsměvem. "Navrhuji, abychom to dál nerozpatlávali. Nemyslím, že bys ses chtěl tahat s dračí mršinou zpátky, ať už jsi ji uklidil kamkoliv."
Kedrigern mu úsměv vrátil. "To bych nemohl, ani kdybych chtěl, vaše ctihodnosti. Ale mám mnohem lepší nápad. Udělám..." Odmlčel se. Vzpomněl si na odvážného Gwerta a Daneldu, maličkou Perru, Narpyho a všechny ostatní. Ať už si starosta a jeho nohsledi zasloužili cokoliv, ty děti za nic nemohly. Na to nesmí zapomínat. "Udělám něco docela jiného," dořekl. "Ale doufám, že otevřeš svoje sýpky a na počest dnešního dne rozdělíš lidem jídlo a obilí. Slyšel jsem, že sis toho nahospodařil úctyhodné množství."
Starosta okamžitě zvážněl. "Můj drahý příteli, to je velkorysá myšlenka. Slouží ti ke cti. Měli bychom to udělat. Ale po obilí je v současné době velká poptávka-"
"Protože s ním tak hamouníš!" ozval se někdo z davu.
Starosta zavrčel, ale rychle se zase ovládl. Přinutil se k úsměvu a pokračoval: "Poptávka je tak velká a naše zásoby tak omezené, že než skončí zima, ač neradi, zřejmě budeme muset zvednout ceny."
"Něco takového jsem už také slyšel, vaše ctihodnosti. Máš moje sympatie," řekl Kedrigern a přistoupil k čekající Rosamundě. Nasedl na ni, zamával davu a řekl starostovi a radním: "Než odjedu, dám vám jeden dar."
"A co to bude, příteli?"
"Krysy."
Starosta na něj okamžik poulil oči a pak se hlasitě rozesmál. Jako na povel se k němu připojili i jeho radní.
"Krysy?" opakoval starosta přemáhaje záchvaty smíchu. "Můj drahý příteli, kde je zrní, tak jsou vždycky i krysy. Žijí v každém městě i vesnici. Velice dobře víme, jak si s krysami poradit."
"Griggen v Údolí bude mít tolik krys, kolik jich ještě nemělo žádné město na světě," odpověděl Kedrigern. Pak škubl otěžemi a rozjel se hlavní ulicí pryč.
Jel pomalu, v uších mu doznívaly smích vesničanů, a když zahnul za poslední chatrč vesnice, zastavil.
První výkřik se ozval o minutu později. Chvíli poslouchal bez hnutí, pak se ohlédl. Griggen v Údolí ožil horečnou aktivitou. Muži i ženy bušili do něčeho, co vypadalo jako chlupatý koberec rozlévající se po zemi směrem ke kamenným věžím a hostinci. Jiní lezli na stromy. Několik odvážných vyrazilo dveře jedné ze sýpek a teď spěšně odnášeli zrní v koších a vedrech, aby se k němu nedostaly krysy. Starosta a radní zmateně pobíhali kolem a mávali rukama. Ve tvářích byli velice brunátní. Kedrigern se s úsměvem rozjel pryč. Těšilo ho, že se život v Griggenu v Údolí konečně mění k lepšímu.
Tu noc přespal na mýtině vedle bystřiny. Když následujícího rána seděl u ohně a opékal si na rožni tučného pstruha ke snídani, zahlédl podivnou postavu, která se k němu pěšky blížila. Byl to muž, vysoký a hubený. Pleť měl snědou, vlasy světlé a oči zářivě modré. Jeho úsměv a pohled v očích svědčily o jeho moudrosti a vysokém věku, ale tváře a bradu měl hladké jako batole.
Nejpodivnější ovšem na něm byl jeho oděv. Nenosil klobouk ani kapuci a jeho dlouhý plášť spadající od ramen až na zem byl napůl žlutý a napůl červený, sešitý ze záplat různé velikosti. Kolem krku měl dlouhý žlutočerveně pruhovaný šál. Na něm visela píšťala. Ta byla v kontrastu s jeho pestrým oděvem obyčejná rákosová. Muž pozvedl ruku a Kedrigern mu pozdrav oplatil.
"Najez se se mnou. Je toho dost pro dva."
"Raději si chytím druhého a pak si uděláme hostinu," odpověděl pištec. Došel na břeh potůčku, přiložil píšťalu ke rtům a vyloudil z ní tři tóny. Než dozněl poslední, vyskočil z vody velký tlustý pstruh a začal sebou házet na zemi u jeho nohou."

"Dobrá práce," řekl Kedrigern. "Zaklínadlo?"
"Něco takového. Když zahraju jisté tóny, živí tvorové mě poslouchají," odpověděl pištec.
"To může být užitečné."
Pištec pokrčil rameny. "Je to moje živobytí. Lidé si mě najímají, abych je zbavil blech, much, myší a podobně. Je to nudná práce, ale všude mě vítají. Nejsi náhodou čaroděj?"
V takové společnosti považoval Kedrigern za bezpečné představit se. Při snídani pak probrali profesní záležitosti a vyměnili si novinky. Kedrigern pištci v krátkosti vylíčil svoje zážitky ze Žalu a na cestě. Situace v Griggenu v Údolí pištce eminentně zajímala a Kedrigern mu ji vylíčil zevrubněji.
"Vypadá to, že by mohli mít zájem o moje služby," usoudil pištec.
"Ti mají zájem o jakékoliv služby, ale nemají zájem za ně zaplatit."
"Pro lidi jako jsem já to není žádný problém. Překvapuje mě, že ty ses spokojil s padesáti zlatými markami."
"Čtyřiceti devíti. Včera večer jsem si je spočítal."
Pištec pomalu potřásl hlavou. "Byl jsi k nim příliš shovívavý. Podle mě jsi měl draka přemístit zpátky a složit ho rovnou do starostova domu."
"Taky mě to napadlo, ale drak už se mezitím změnil v dým. Kromě toho mi bylo líto těch dětí. Griggenští jsou sice křiví jako pirátské šavle, ale jejich děti jsou skvělé. Skutečně by si zasloužily lepší místo, kde by mohly žít."
Dívali se do hasnoucího ohně, každý ponořen ve vlastních myšlenkách. Pak pištec vstal, oprášil se a řekl: "Pokud proti tomu nebudeš nic namítat, půjdu do Griggenu v Údolí. Myslím, že za to, že je zbavím těch krys, štědře zaplatí."
"Štědří budou na sliby. S placením to bude horší."
"Ujišťuji tě, že zaplatí - ať tak nebo tak. A možná dokážu udělat i něco pro ty děti."
"To by od tebe bylo velice hezké," řekl Kedrigern.
"Udělám to s radostí. Díky za tvou pohostinnost." Pištec Kedrigernovi zamával a zamířil do Griggenu v Údolí.

Sedmnáct

Konec výpravy • Štědrá odměna • Rada ze starých zkušených úst

Dopoledne následujícího dne dorazil Kedrigern na místo, kde přebýval Faralmore. Vzhled čarodějničiny chatrče ho překvapil. Stála na slunné stráni. Před odpoledním sluncem ji stínily tři úctyhodné duby. Na obou stranách se rozkládaly pečlivě udržované zahrádky s květinami, bylinami a zeleninou, vzadu byl ovocný sad. Od branky v plotě z bílých látek vedla ke vchodovým dveřím cihlová cestička lemovaná růžovými keři. Všechna okna se jen leskla a každičký kousek dřeva vypadal, jako by byl právě natřený. Kedrigern čekal něco úplně jiného.
Zaklepal na dveře. Po chvíli se zevnitř ozval chraptivý hlas: "Už jdu, už jdu." Hlas zněl jako typický hlas čarodějnice. Když se dveře otevřely a Kedrigern spatřil shrbenou postavu oděnou v černých hadrech, rozcuchané bílé vlasy kolem svraštělého obličeje zakončeného špičatou bradou, uklidnil se. Měla dokonce i bradavici na nose.
"Bydlí zde Verdema?" otázal se.
"To tedy bydlí. Pojď dál, pojď dál, panáčku, jen pojď dál," vyzvala ho babizna a se spokojeným pochechtáváním začala pozpátku ustupovat, kývajíc na něj prstem.
"Jmenuji se Kedrigern. Přišel jsem navštívit Faralmora. Mám něco, co bych mu chtěl vrátit."
Babizna se ještě chvíli pochechtávala a pak řekla: "Rád tě uvidí. Očekávali jsme tě, ale tak brzy ne. Posaď se, odpočiň si po té dlouhé cestě. Staroch si na chvíli zdříml. Brzy přijde."
Pomalu se došourala předsíní vyzdobenou obrazy pestrobarevných květin a motýlů do světlé kuchyně a tam Kedrigernovi pokynula, aby se posadil u okna s výhledem do zahrady. Okno bylo otevřené a vůně květin plnila místnost. Stařena vzala z misky na stole krásně červené jablko a přeleštila ho rukávem. Pak ho podala Kedrigernovi.
"Vezmi si jablíčko, panáčku. Pěkné, červeňoučké jablíčko, jako stvořené pro takového hezkého mladíka, jako jsi ty."
"Ne, děkuji. Postačí mi sklenice studené vody," odpověděl Kedrigern.
"Tak hezký mladík by měl jíst pěkná červeňoučká jablíčka každý den," řekla a v úsměvu mu předvedla svoje zuby.
"Ehm... já vlastně... nemám rád jablka."
Stařena propukla v chraptivý smích zakončený záchvatem kašle. Otočila se a odšourala se do kouta, kde stálo vědro s vodou, nabrala ji do pohárku a přinesla jej Kedrigernovi.
"Tu máš, panáčku. Vypij si ji ve zdraví."
"Děkuji. Děkuji mockrát," řekl Kedrigern.
Stařena ho nechala o samotě. Po několika minutách uslyšel blížící se kroky. Byly lehké a rychlé, určitě ne kroky staré ženy nebo muže. Vstal, právě když do kuchyně vešla půvabná mladá žena a obdařila ho oslnivým úsměvem.
Pak k němu přiskočila, vrhla se mu kolem krku a sevřela ho v náručí. "Tak ty jsi ten čaroděj, kterého Jaquinta a ostatní poslali najít Faralmorovu ztracenou magii! Přišel jsi mnohem dřív, než jsme čekali. Faralmore byl přesvědčen, že ke splnění takového úkolu budeš potřebovat celé roky!"
"Ehm... vlastně to nebylo tak těžké," řekl a začervenal se. "Vlastně jsem... měl štěstí."
"A ještě jsi i skromný! A tak statečný!" Objala ho znovu, mnohem horoucněji, a pak ho políbila na obě tváře.
"Děkuji. Bylo to... no, nemohl jsem přece zklamat svoje přátele, že?"
"Faralmore bude šťastný," řekla.
"Jak je mu?"
"Po zdravotní stránce skvěle. Brzy za námi přijde. Teď právě vyspává po obědě. Přesvědčila jsem ho, aby si z toho vytvořil pravidelný návyk, a skutečně mu to prospívá. Nechceš se něčeho najíst, než přijde? Po tak dlouhé cestě musíš mít hlad."
"Spíš žízeň. Verdema mi dala sklenici vody a-

Zmateně se na něj podívala. "Verdema? Já jsem Verdema."
Nyní bylo na Kedrigernovi, aby se zatvářil zmateně. "Ale Verdema je přece čarodějnice. Ty vůbec nevypadáš jako čarodějnice. A ta žena, která mě pustila dovnitř-"
Verdema se rozesmála. "Haggabelle? To je jen taková milá stařenka, která mi pomáhá s domácností. Ostatně, ani já nejsem čarodějnice. Pěstuji byliny a léčím nemocné lidi, takže jsem si získala pověst čarodějnice, ale doopravdy jen dohlížím, aby moji pacienti dodržovali správnou životosprávu skládající se z vhodné diety a pravidelného cvičení. Dáš si salát? Půjdu natrhat čerstvé byliny," řekla, a než mohl něco namítnout, vyběhla ven na zahrádku.
Salát byl skutečně skvělý. Než ho Kedrigern dojedl, uslyšel pomalé těžké kroky sestupující po schodech a blížící se ke kuchyni. Pak ve dveřích stanul statný muž a celé je zakryl svým tělem.
"To je ten mladík, kterého jsme čekali. Nechám vás teď o samotě, abyste si mohli popovídat," řekla Verdema.
Když odešla, muž si Kedrigerna chvíli prohlížel a nezdálo se, že by byl s tím, co viděl, zvlášť spokojený. Jelikož se k ničemu neměl, ozval se Kedrigern. "Něco není v pořádku?"
"Možná," opáčil muž zamračeně. "Čekal jsem někoho mnohem mladšího. Chlapce. Jinocha. Řekli mi, že jsi čerstvý čaroděj, sotva stoletý."
"To jsem."
"Stoletý čaroděj je mlíčňák. Prakticky dítě. To ty nejsi. Jsi vyfintěný jako princ. Čarodějové se takhle nikdy neoblékají."
"Shodou okolností jsem se setkal s ďáblem a byl jsem vystaven účinkům velice zlé magie. Nebyla sice namířená na mne, ale byl jsem v té chvíli nechráněný. Dostal jsem to naplno. To se na člověku podepíše."
Starší muž pozvedl obočí. "To tedy ano. Obyčejně to z něj udělá vyschlou mumii." Přistoupil blíž a pozorně si prohlédl Kedrigernův obličej. "Ty jsi zestárl jen asi o deset let. Jak se cítíš?"
"Dokonale. Vlastně by se dalo říct, že až na to zestárnutí to na mne zapůsobilo vcelku blahodárně."
"Kde jsi vzal ty přepychové šaty?"
"Posaď se. Povím ti celý příběh." Kedrigern začal vyprávět o svých zážitcích v Žalu a druhý muž mu velice pozorně naslouchal. Když Kedrigern domluvil, široce se usmál. Dunivým hlasem se představil jako Faralmore a přivítal Kedrigerna ve Verdemině domě.
"Skvělá práce! Opravdu skvělá práce," řekl a poplácal Kedrigerna po zádech. "Dokázal jsi, že jsi důvtipný, rozhodný a plně si zasloužíš být nazýván čarodějem."
Kedrigern se lehce začervenal. "Vrátím ti tvůj šál."
"Ještě si ho chvíli nech," mávl rukou Faralmore. "Teď ho stejně k ničemu nepotřebuju."
"Jsem rád, že ses už zotavil," řekl Kedrigern. "Žádné trvalé následky, doufám."
"Vůbec žádné. Měl jsem hrozné bolení hlavy - stejně jako ty - a několik dní jsem nebyl ve své kůži, ale Verdema se o mne postarala. Je to nadaná léčitelka, to tedy ano."
"A taky umí skvělý salát."
"Ano. Je výtečná kuchařka. A mnohem moudřejší, než by jeden soudil z jejího mládí," řekl Faralmore. "Měli jsme spolu vážný rozhovor a pomohla mi učinit závažné životní rozhodnutí. Možná ovlivní i tvůj život."
Když se Kedrigern zatvářil nechápavě, starý čaroděj se usmál a řekl: "Promluvíme si o tom později, až budeš mít příležitost si odpočinout a trochu se tady porozhlédnout. Doufám, že se chvíli zdržíš. Musíme spolu probrat důležité věci."
Jak se později ukázalo, jednalo se o mnohem důležitější věci, než si Kedrigern dokázal představit. Zatímco se Faralmore zotavoval ze svého nešťastného setkání s Jackem Pískařem a Ječivou Jenny, hodně uvažoval. Tu ponižující a nepříjemnou epizodu pochopil jako znamení osudu a dospěl k přesvědčení, že mu má ukázat novou cestu. Poprvé ve svém životě si připustil, že už není v nejlepším věku. Jen čirou náhodou se k jeho dobrodružství připletl starý přítel a ujal se ho, když vyklopýtal z lesa napůl omráčený, zmatený a s hlavou třeštící bolestí. Nebýt jeho včasného příchodu, zahynul by nejspíš Faralmore někde v příkopu u cesty.
Onen přítel jel zrovna k Verdemě, aby od ní získal léky pro svou starou tetu, a svěřil Faralmora do bylinkářčiny péče. Postupem času se ukázalo, že se jednalo o zásadní zlom v jeho životě. Čím déle Faralmore uvažoval o této shodě náhod, tím pevněji byl přesvědčen, že se o žádné náhody nejednalo. Otevřel se před ním nový, přiměřenější životní cíl.
Po pouhých třech dnech Verdeminy péče mohl vstát z postele a začít opatrně chodit. Po dalších deseti dnech se cítil lépe než v posledních dvou stech letech. Energií jen sršel, hlavu měl jasnou, a dokonce shodil něco přebytečné váhy. Po dalších deseti dnech mu bylo jasné, že Verdemina bylinková léčba a její skvělá kuchyně mu prospívají více než magie, kterou vládl. Skoro pět století byl úspěšným čarodějem. Těšil se z proslulosti zasahující od temných pustin na severu k rozpáleným písečným dunám na jihu, od východních břehů po západní. Nyní mu připadalo, že čarodějnictví samo o sobě nepostačuje, aby muž prožil plný život. S tím vědomím se rozhodl, že pokud ho Verdema přijme, stane se jejím učněm.
Verdema zase cítila, že se její život krátkým Faralmorovým pobytem změnil od základů. Z jeho občasných poznámek a náznaků se dovtípila, že je adeptem magie. Poradila se s Haggabellou, na jejíž úsudek se vždycky spoléhala, a pak čaroděje požádala, aby ji vzal do učení. Stejné už ji místní za čarodějnici považovali, takže jí připadalo docela rozumné, aby se naučila alespoň základy nejvyššího umění a mohla je využívat ku prospěchu svých zákazníků.
K jejich vzájemnému překvapení a radosti oba nadnesli téma stejného dne u večeře. Čím déle to pak probírali, tím více oboustranných výhod nacházeli. K rozhovoru došlo dva dny před Kedrigernovým příjezdem do Verdemina domu a tento čas využili k rozpracování podrobností. Ani jeden z nich se neoddával žádným nereálným očekáváním, oba doufali, že pilným studiem získají praktické znalosti z nového oboru, ale nedělali si iluze, že by se v něm mohli stát mistry. Verdema byla vesnická dívka a nezdědila žádné magické nadání, nebylo pravděpodobné, že vůbec kdy dosáhne výšek skutečného čarodějnictví. Faralmore se - nakolik to dokázal spočítat - blížil konci svého pátého století nebo už

byl možná nějaké to desetiletí v šestém, a to byl sotva věk na zahájení nové kariéry. Ani jednoho z nich však tato omezení netrápila. Chtěli získat co nejvíce znalostí z nových oborů a nic víc nežádali.
O svých plánech informovali Kedrigerna u oběda den po jeho příjezdu. Oba byli vzrušení představou vzájemného učení a Haggabelle jim jejich plány schvalovala, takže Kedrigernovi nezbývalo, než jim poblahopřát k rozhodnutí a popřát jim mnoho štěstí a úspěchů ve studiu.
"Pořád ale nechápu, jak to ovlivní můj život," řekl pak.
"Může nebo nemusí. To už je na tobě," odpověděl Faralmore a pak se dal do vysvětlování. "Naše řemeslo je osamělé. Možná, že už jsi na to přišel sám." Když Kedrigern přikývl, starý čaroděj pokračoval. "Mne trvalo mnohem déle, než jsem konečně přišel k rozumu. Po pěti staletích nebo tak nějak už mám života v osamění plné zuby. Podzim svého života chci strávit v rodinné atmosféře. A Verdema..."
"I já provozuji osamělé umění," řekla Verdema, která se chopila slova. "Když jsem ztratila prarodiče, rodiče a tři manžely v rychlém sledu za sebou, rezignovala jsem a rozhodla jsem se pro samotu. Nějaký čas jsem byla plně pohroužená do své práce a nacházela jsem v ni jistý druh štěstí. Ale když se ke mně nastěhovala Haggabelle, znovu jsem objevila radost z přítomnosti jiné lidské bytosti. A když se tady pak objevil Faralmore, měla jsem pocit, že se ke mně vrátil můj hodný dědeček."
"Takže jsme se rozhodli," ujal se opět slova Faralmore, "že se staneme nejen každý učněm toho druhého, ale že se i navzájem adoptujeme. Já si postavím domek poblíž - opravdový dům, v jakém žijí obyčejní lidé - a přestěhuju si tam ze své staré věže jen několik osobních věcí. Pak se pustím do studia. Budu se učit všechno potřebné o léčivých bylinách a pomáhat své adoptivní vnučce v její práci."
"A já se od svého adoptivního dědečka pokusím naučit něco o čarodějnictví, takže moje léky budou ještě účinnější," dodala Verdema.
Kedrigern se usmál. "To vypadá jako skvělé řešení pro všechny. Ale pořád nechápu, jak do vašich plánů zapadám já."
Faralmore se k němu naklonil. Tvářil se velice vážně. "Můžeš tady zůstat s námi. Hodně bys nám pomohl, příteli. Silný mladý muž, jako jsi ty, sotva sto let starý, může bez potíží zajet do mé věže a přivézt mi odtamtud knihy a zařízení, které potřebuju. Dám ti seznam. A mohl bys dohlížet na stavbu mého domku."
"Hodně bys pomohl i mně. Máš svoje vlastní učňovská léta ještě v živé paměti, a tak bys pro mě byl tím nejlepším učitelem," řekla Verdema.
Haggabelle se ušklíbla a zachechtala se: "Neboj se, panáčku. Já po tobě nebudu chtít, abys mi pomáhal s domácími pracemi."
V tom byla jistá útěcha. Přesto Kedrigern váhal. Tohle si vyžadovalo trochu přemýšlení.
Neobvyklé trio si už stačil oblíbit a v jejich společnosti mu bylo dobře. Zůstat s nimi trochu déle by bylo příjemné a podnětné, o tom nebylo pochyb. Pravděpodobně by se naučil mnoho užitečného a zajímavého. Co však bylo ještě důležitější, mohl by se denně stýkat s Verdemou. Přitahovala ho od okamžiku, kdy ji poprvé uviděl, a připadalo mu, že její city k němu jsou podobné.
Po dlouhý čas, od chvíle, kdy si s ním Quella tak bezohledně zahrála, se Kedrigern soustředil jen na svou práci. Až na příležitostné profesionální vztahy a občasnou návštěvu u Jaquinty se společnosti žen vyhýbal a zasvětil se plně studiu. Žil asketicky jako nějaký mnich.
Verdema před ním otevřela svět nových možností. Nebyla jako jiné ženy. Nebyla proradná a intrikářská jako Quella. Byla půvabnější než většina žen, se kterými se setkal na svých cestách. Byla laskavá a milá a přímo zářila dobrotou a nevinností.
Pro čaroděje nebylo běžné, že žili domáckým životem. Vlastně to bylo skoro neslýchané. Většina jeho kolegů by to považovala za jasné pochybení. Dokonce i náhodný styk s příslušníky opačného pohlaví byl riskantní, jak jasně dokazoval nešťastný Merlinův osud. Když takhle skončil Merlin, nemohl si být jist nikdo. Takový zřejmý nedostatek opatrnosti nebyl hoden trénované mysli čaroděje.
Ale Verdema, říkal si Kedrigern, to bylo něco docela jiného. Kdyby se usadil s ní po svém boku, mohli by se od sebe navzájem mnohému naučit. Faralmore a Haggabelle by jim dělali společnost, takže by mohl jednou provždy skoncovat s osamělostí a začít nový, idylický život.
Sotva však na tuto možnost pomyslel, okamžitě se zalekl velikosti závazku, který by tím na sebe vzal. Faralmore a Verdema mu mohli mnohé nabídnout, ale na oplátku zase mnohé požadovali a jemu se vůbec nechtělo obětovat svou svobodu. Ještě nebyl správný čas se usadit. Učňovská léta měl právě za sebou a nyní byl připraven zabušit na dveře velkého světa. Byl plně kvalifikovaný čaroděj na počátku kariéry a připadalo mu, že čaroděj by se měl věnovat závažnějším aktivitám, než je stěhování nábytku a vyučování. Jeho nejistota se zřetelně odrazila ve výrazu jeho tváře.
"Za tvou laskavost bychom se ti samozřejmě odvděčili. Já tě ráda naučím všechno, co vím o bylinkách a jejich použití, jako to budu učit starouška Faralmora," řekla Verdema. "Bylo by to jen spravedlivé."
"Věř mi," připojil se k ní Faralmore, "pro čaroděje jsou to velice užitečné znalosti. A já bych na tebe převedl svou věž a všechny ostatní knihy. Byly by tvé navždy a bez jakýchkoliv podmínek."
"Všechno?" zeptal se Kedrigern užasle. To byla štědrá nabídka.
"Všechno. Už je načase, aby sis našel vlastní bydlení, a moje věž je jako pracovna skvělá. Mnohem zdravější než jeskyně, ve které bydlíš teď," řekl Faralmore.
Kedrigern mávl rukou. "Už jsem si na Tarryho jeskyni zvykl. Je to můj domov."
"No, je vcelku pohodlná. Byl jsem tam několikrát, ještě když se v ní Tarry zařizoval, a nikdy jsem si na nic nestěžoval. Ale udržovat ji obyvatelnou tě stojí spoustu magie. Jenom světlo a vytápění..."
"Dokud tady budeš chtít zůstat, považuj to za svůj domov, ale odejít můžeš kdykoliv," řekla Verdema.
"A pochutnal by sis," zašeptala Haggabelle a důvěrně se k němu přitom naklonila. "Jsem nejlepší pekařka v

království."
Kedrigern se nad jejich nabídkou zamyslel a zvážil ji proti alternativě: osamělému životu v jeskyni. Byla to hezká jeskyně, ale možná, že skutečně nastal čas na změnu.
Uplynulé týdny byly vzrušující a plné událostí a představa lidské společnosti ho nesmírně lákala, zvlášť když se jednalo o lidi, kteří s ním měli stejné zájmy a nepokoušeli se ho omráčit pytlem písku, využít pro zločinné účely nebo ho jinak poškodit. Jako Verdemin učitel by mohl každodenně trávit dost času v její blízkosti, což ho lákalo ještě více. Slib chutné a pravidelné stravy pak byl vítaným přídavkem.
Napřáhl ruce k Verdemě a Faralmorovi a mrkl na Haggabelle. "Nějaký čas tady zůstanu," prohlásil.
Jakmile rozhodnutí padlo, bylo třeba stanovit priority a vypracovat harmonogram. Verdema vytáhla z příborníku tabulku a kus křídy a všichni se sesedli ke stolu.
"Nejprve sem musíme dopravit vše potřebné z mé věže, abychom mohli začít s Verdeminým vzděláváním," prohlásil Faralmore.
"Kam to všechno dáme?" otázal se Kedrigern.
"Do mého pokoje. Nebude tam sice k hnutí, ale mně to nevadí."
"Jenže dokud nedostavíme dům, bude s tebou bydlet Kedrigern," namítla Verdema.
Oba čarodějové se na sebe zděšeně podívali. Přátelství mezi dvěma kolegy - inu, proč ne? Ale bydlení ve společné místnosti, to bylo něco docela jiného. "Když o tom tak uvažuju, možná, že nejprve bychom přece jen měli postavit můj domek," prohlásil Faralmore.
Kedrigern horlivě přikývl. "Tím bychom rozhodně měli začít. Čím dříve, tím lépe. Pokud by proti tomu nikdo nic nenamítal, znám mistra stavitele, který by ti navrhl skvělý domek a postavil ho ve velice krátké době."
"Pomůžu mu jak jen to bude možné. Kdy bude tvůj přítel k dispozici?"
"Hned jak se s ním setkám. Je už napůl na odpočinku."
Verdema si zapsala poznámku na tabulku a prohlásila: "Tak to bychom měli vyřešeno. Co dál?"
"Jakmile bude domek stát, přivezu z věže knihy a ostatní věci," řekl Kedrigern.
Faralmore se zamračil. Pak potřásl hlavou a řekl: "Když nebudu mít svoje knihy dříve, než bude domek postaven, ztratí Verdema spoustu času na učení."
Kedrigern se na něj spiklenecky usmál. "Žádný strach. Tvůj dům bude hotov, než se naděješ. Pomocníci mého přítele jsou do práce jako ďasi. Za to ti ručím."
"Takže to bychom taky měli," přikývla Verdema a udělala si další poznámku. "Děláme pokroky."
"Musím navštívit Jaquintu a oznámit jí, že jsem splnil úkol," připomněl Kedrigern.
"To není nutné. Ona už to ví," opáčil Faralmore.
"Jak to?"
"Můj drahý příteli, Jaquinta ví všechno, co vědět chce. Sklittimachus ji o většině věcí informuje ještě předtím, než se přihodí."
Kedrigern o tom chvíli přemýšlel a uvědomil si, že je to pravděpodobně pravda pravdoucí. "Takže jakmile bude dům postaven, pojedu rovnou do tvé věže a přivezu ti všechno, co potřebuješ."
"Máme vůz. Je malý, ale bude stačit. A můžeš si tam vzít všechno, co tě bude zajímat," dodal Faralmore. "Vlastním pár knih, které Tarry neměl, a ty jsou ti k dispozici. Pro mé vyučování Verdemy jsou příliš obtížné a já už znám jejich obsah nazpaměť. Také mám několik knih odeklínadel, které by ti mohly být užitečné."
"Děkuji. Jsi velice štědrý."
"Prokázal jsi mi velkou službu. A jsem si jist, že jich využiješ lépe než já, kdybych si je ponechal."
Verdema pozvedla křídu a řekla: "Takže je to dohodnuto. Jakmile se Kedrigern spojí se stavitelem-"
"Odjedu hned zítra."
"-začneme. Začnu vás oba učit něco o bylinkách, hned jak se vrátíš."
"A já," prohlásila Haggabelle a vstala, "půjdu na oslavu upéct dort."

Osmnáct

Dům pro Faralmora • Cesta pro Kedrigerna

Příštího dne časně ráno se Kedrigern, oblečený v prosté, ale pohodlné šaty, jež kdysi patřily Verdemině druhému manželovi, rozjel za Balatronixem a jeho přáteli. Dorazil ve velice vhodném čase. Po vřelém přivítání ode všech ho Balatronix provedl po svém podniku.
Ohrazený pozemek, na kterém se rozprostíral, byl obrovský. Celý ho zabíraly hromady nejrůznějšího materiálu a budovy, od malých kůlen na nářadí až po velké pracovní dílny. Kameny a trámoví byly uloženy v úhledných hromadách, všechny nástroje byly čisté a dobře nakonzervované, zkrátka všechno bylo v tak dokonalém pořádku, jako by každým dnem čekali královskou inspekci. Ale přes všechny známky pracovní aktivity nikde nebylo vidět jediného dělníka.
Sám Balatronix byl úplné jiný člověk. Teď, když jeho osobní reakce nebyly komplikované účinky magického hřebene, byl mnohem žoviálnější. Pořád si stěžoval na bolesti a ztuhlost v kloubech, ale nikoho z toho už neobviňoval; smířil se s tím jako s nutným důsledkem dlouhého života naplněného tvrdou prací.
"V poslední době jsme nic nového nepostavili," řekl. "Pracuji na plánech a shromažďujeme materiál na nový projekt. Chci stavět čisté a pohodlné domky pro vesničany a drobné majitele půdy. Postavím jich tucty. Stovky. Celá městečka. Pro takové věci je teď dobrý odbyt a nejsou to tak dlouhodobé závazky jako stavby katedrál a hradů. Do měsíce jsme schopni postavit menší vesnici."
"To je hodně rychle," uznal Kedrigern, kterého ta novina potěšila. "Kolik dělníků teď zaměstnáváš?"

"Jsme jenom čtyři. Kameňák vydá za tucet mužů a ten nový, co jsi mi ho poslal, Lehkonožka, to je ten nejlepší kameník, jakého jsem kdy viděl. Odvádí úžasnou práci. A je rychlý. Taky výtečně vychází s Kameňákem."
"To rád slyším. Jak si vede Stín?"
"Ten chlapec je zázrak!" prohlásil Balatronix. "Když sem přišel, chtěl být kameníkem. Potom objevil moje kresličské nádobíčko. Má na architekturu talent. Měl bys vidět, jaké budovy už navrhl!"
"A nenavrhl čirou náhodou i domek vhodný pro postaršího čaroděje?"
"To sice ne, ale když mu řeknu, že bys chtěl... Tak moment. Ty přece nejsi postarší." Pátravě se na Kedrigerna podíval a dodal: "Ačkoliv od té doby, co jsme se viděli naposledy, jsi přece jen trochu zestárl."
"Ten domek není pro mne," vysvětlil Kedrigern. "Pojďme dovnitř a já ti povím, oč mi jde."
Přesvědčit Balatronixe, aby se s ním vrátil a postavil domek pro Faralmora, nebylo vůbec obtížné. Vlastně bylo mnohem těžší zabránit mu, aby nevyrazil na cestu okamžitě. Byla to příležitost vyzkoušet Stínovy schopnosti architekta na skutečné stavbě a jelikož jim Faralmore přislíbil svou pomoc, práce by byla hotová rychle. Magie, použitá uváženě, dokáže ušetřit hodně fyzické práce. A jako přívažek slibovaly Verdeina bylinková kůra a Haggabelliny kuchařské schopnosti ulevit Balatronixovi od jeho bolestí a potíží, stejně jako pochutnat si na skvělé krmi. Stín byl docela dobrý kuchař, ale omezoval se většinou na polévky.
Odjeli druhého dne po Kedrigernově příjezdu časné zrána. Na jeho návrh cestovali nalehko; vzali si s sebou jen nejpotřebnější nástroje a jídlo na cestu. Kedrigern, Balatronix a Stín jeli na koních, zatímco Kameňák a Lehkonožka šli po svých. Oba byli stále příliš těžcí pro jakéhokoliv koně a pěší putování je nijak neunavovalo. Lehkonožka byl čilý jako štěně. Nohy se mu už z následků neuváženého vyslovení svého jména zotavily a od chvíle, kdy ho Kedrigern viděl posledně, vyrostl nejméně o tři palce.
Počasí bylo příjemné. Cestou do Verdemina domu je nic nezdrželo a potkali méně než tucet pocestných. Když si odbyli přivítání a krátce se poradili, pustili se Balatronix se svým týmem a Faralmorem rovnou do práce. Čaroděj pomocí magie vyhloubil prostorný sklep a obložil ho kamennými bloky. Lehkonožka potom otesal jejich povrch a spojil je maltou. Zatímco pracoval, Kameňák pokácel a oklestil tucet stromů, Faralmore je nechal zaklínadlem vyzrát a pak je jiným rozřezal na trámy, ze kterých Kameňák postavil kostru domu. Stín stále ještě pracoval na plánech horního patra, ale slíbil, že do rána je bude mít hotové. Balatronix očekával, že pokud všechno půjde dobře a nezhorší se počasí, bude dům hotov za další dva dny.
Jelikož nebylo třeba ani jeho práce ani magie, rozhodl se Kedrigern využít čas a rozjet se do Faralmorovy věže. Toho večera spolu se starším čarodějem až do noci sepisoval seznam věcí, které má přivézt, a následujícího rána vyrazil. Pro takový podnik by se výtečně hodil bezedný měšec, jenomže ten vlastnil Enselis a ten byl daleko. Kedrigernovi se nechtělo jet za ním do jeho jeskyně, aby si měšec vypůjčil, a proto musel cestovat s vozem. Bylo to pomalejší než jízda na koni a znamenalo to více problémů po cestě. Člověk, který putoval pěšky nebo v sedle, se mohl vyhnout překážkám, které pro člověka s vozem znamenaly hodiny těžké dřiny nebo dlouhou objížďku. Faralmore mu dal podrobné a přesné instrukce, ale dokonce i čaroděj mohl opomenout bažiny, výmoly, padlé stromy, sesuvy, zbořené mosty a podobné věci působící zdržení a mrzutosti. Kedrigern se se vším vypořádal, jak jen to šlo a bez magie - s výjimkou laviny, která pohřbila cestu pod balvany většími, než byl jeho vůz. Zjistil, že se mu líbí dělat něco, co až na takové nouzové případy nevyžadovalo žádnou magii a při čem mohl nechat svou mysl bloudit. Konečným cílem jeho cesty byla Verdema, což znamenalo, že oddávat se představám příjemné budoucnosti nebylo až tak od věci.
Verdema nebyla čarodějka; to mohlo jejich soužití poněkud zkomplikovat, protože stárla normální rychlostí a on - bude-li se napříště patřičně chránit před temnou magií - se mohl spolehnout, že první šedý vlas na své hlavě neobjeví dříve než koncem druhého století. Ale s jeho pomocí a povzbuzením může ve svém studiu postupovat rychle a brzy se bude také těšit fyziologickým výhodám čarodějnické profese. Kedrigern byl odhodlán věnovat jejímu vzdělávání všechny síly.
Už si představoval slunečné dny, které stráví v její zahradě mezi voňavými květinami a bylinkami, večery, kdy budou sedět bok po boku nad knihou prastarých tajemství, a noci strávené ve vzájemném objetí. Léto pro ně bude obdobím pikniků a dlouhých procházek po rozkvetlých loukách, zimu zase budou trávit v teple u krbu, kde si budou číst z kronik a rytířských románů. Faralmore a Haggabelle vystupovali v jeho představách jako přátelé, společníci, někdy rádci, jejichž životy se budou proplétat s jejich. Budou jim stále nablízku a přitom budou tak nějak vedlejší postavy. V centru jeho zájmu byla Verdema.
Ze snění ho vytrhlo zjevení podivné postavy v hadrech, která se ploužila po cestě před ním. Kedrigern byl chráněn všeobecným zaklínadlem; přesto se vyplatilo dávat si na cestách pozor. Když se poutník přiblížil, začal Kedrigern rozeznávat jeho obrysy lépe. Jeho zvláštní zjev byl dán vakem, který táhl na rameni, a loutnou, jež mu visela na druhém.
"Mohu poprosit o svezení, vzácný pane?" zavolal cizinec, když se přiblížil na doslech.
Kedrigern zastavil vedle něj. Jeho výstražné kouzlo neindikovalo žádné nebezpečí a společnost mu byla celkem vhod. Vyzval muže, aby si vylezl k němu na kozlík.
"Kam míříš?"
"Můžeš mě vysadit u Grubbenovy hospody," odpověděl poutník. "Zítra bude trh. S trochou štěstí si tam vydělám dost na jídlo a nocleh na několik příštích dní." Vak si odložil do vozu a opatrně si sundal loutnu.
"Minstrel?" zeptal se Kedrigern.
"Minstrel Mixil, k vašim službám, vzácný pane," odpověděl muž s tak dvornou úklonou, jak jen to na úzkém sedátku šlo. "Jsem lord loutny, pán poezie, baron balad, vikomt veršů, regent rýmů - zkrátka minstrel: monarcha melodií. Jako poděkování za tvou laskavost ti zahraju jednu ze svých posledních skladeb, kouzelnou věčičku o ztracené lásce, kterou jsem nazval: ‚Běda, ó běda, ó běda, k lásce mi schází děva'." Drnkl na jednu strunu na své loutně a utáhl příslušný kolík, drnkl na druhou, pak zvrátil hlavu a otevřel ústa ke zpěvu. Hned je však zase zavřel a řekl: "Ne, ne, ne! Zapomněl jsem

se. Smutná píseň se nehodí. Tahle příležitost si žádá něco veselého. Počkej..."
Kedrigern věděl, že toho muže nikdy dřív neviděl, a přece se mu zdál nějak povědomý. Jelikož nevěděl, kam ho má zařadit, řekl: "Nemusíš zpívat. Můžeme si povídat. Rád bych něco slyšel o životě takového minstrela."
"Život minstrela je těžký život. Lidi vidí jen to pozlátko, vzrušení, dobrodružství a romantiku, a nemají ani ponětí o všem tom obětování a těžkostech, letech strávených studiem a neustálým cvičením, hladu a vyčerpání. Pořád na cestě a pořád vymýšlet nové písně, které vám ustavičně kradou ti méně talentováni. Konkurence je příšerná. A co za to? Publikum je dnes horší než divoká zvěř. Nemají kouska uznání pro fantazii, umělecký rozlet a imaginaci. Chtějí slyšet stále ty samé melodie, pořád dokola, stále stejné rýmy. Jakmile uslyší ‚láska', čekají, že bude následovat něco jako ‚noční procházka', ‚z žalu vráska' nebo ‚sedmikráska'. Zkus něco originálního, a zasypou tě shnilým ovocem."
Kedrigern chvíli neodpovídal. Bezúspěšně se pokoušel vymyslet nějaký originální rým na slovo ‚láska'. Nakonec to vzdal a řekl: "Chápu, jak to myslíš. Musí to být těžké."
"Není to ani týden, co jsem zrýmoval ‚láska' s ‚vyrážka', a málem mě praštili korbelem."
Kedrigern neodpověděl hned. "Nepřipadá mi, že by ‚vyrážka' bylo slovo, jaké člověk očekává v milostné písni."
"Souhlasím, vzácný pane. Ty se v tom vyznáš. Jenomže o to právě jde. Je to něco jiného. Originálního."
"Něco jiného je to určitě."
Nějaký čas jeli mlčky, až konečně Mixil řekl hlasem člověka jenž právě prozřel: "Jsem to ale hulvát! Vyprávím tady o starostech mé profese, a ještě jsem nepoložil jedinou otázku svému dobrodinci. Pověz mi, vzácný pane, jsi snad sedlák? Jedeš někam, kde naložíš ten svůj pěkný vůz, nebo se vracíš po úspěšném dni na trhu?"
Není vždy moudré, aby čaroděj veřejně vytruboval, čím je. Když se Kedrigerna někdo vyptával, nelhal, ale obvykle se dokázal vyhnout přímé odpovědi. Vzpomněl si na svou kýženou budoucnost po boku Verdemy a řekl: "Jmenuji se Kedrigern. Jedu pro nějaké věci do domácnosti, které mám přivézt svému příteli. Jakmile se vrátím, plánuji, že se usadím a budu se věnovat farmaření."
"Ach, farmaření," povzdechl si minstrel. "Závidím ti, Kedrigerne, opravdu ti závidím. Skvělý život, to farmaření. Vstáváš za tmy. Brouzdáš se po kolena v bahně. Celý den trávíš poctivou dřinou, zatímco ti slunce praží na záda. Když za soumraku padneš polomrtvý vyčerpáním do postele, bolí tě celé tělo. Jedinou chvilku neprolenošíš. Vždycky je tu něco, co je třeba udělat, o čem můžeš přemýšlet. Když zrovna nepracuješ, děláš si starosti kvůli suchu, kvůli dešti nebo mrazům, kobylkám, královu vojsku, které ti zrekvírovalo celou sklizeň a odvedlo dobytek, vojsku královských nepřátel, které ti vypálilo dům a zničilo úrodu na poli. Ano, je to skvělý život, pokud se člověku takové věci líbí. Víš, i já jsem syn farmáře. Všechno tohle znám."
"Tak, jak to ty podáváš, mi to zrovna jako skvělý život nepřipadá."
"Po pravdě řečeno, nebyl to život pro mě. Utekl jsem z domu, když mi bylo devět let. Víš, já jsem tvůrčí typ. Jsem předurčen k něčemu většímu, mířím k vyšší metě."
Kedrigern se na něj podíval. Mixil měl na sobě záplatované hadry. Boty měl prochozené. Vypadal, jako by se dosyta nenajedl už mnoho dní. "Řekl bych, že jsi k ní ještě nedorazil," konstatoval.
Minstrel si povzdechl, dlouze a srdceryvně. "Ne, ale stále k ní směřuji. Je to jen otázka času." Znovu si povzdechl, ještě dlouženji a srdceryvněji. "Do té doby hledám nějakou práci."
Najednou se Kedrigernovi rozbřesklo. "Nejsi náhodou příbuzný s nějakým doktorem Harangou ze Žalu?"
Mixil se na okamžik zamyslel, pak zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem toho muže nepotkal. Doktor, říkáš?"
"Doktor lékařství a čertvíco alchymie."
Mixil zamyšleně zabručel. "Alchymista? A já ti ho připomínám?"
"Nejde o vzhled. Spíš je to něco ve tvém vystupování."
"Ach, chápu. Ano." Po delší odmlce Mixil dodal: "Víš toho o alchymii a alchymistech hodně?"
"Několik jsem jich potkal. Všichni to byli šejdíři a šarlatáni. Vůbec nechápu, jak dokázali oklamat lidi. Někteří si svými švindly zajistili docela slušnou životní úroveň."
"Skutečně? To ale musí být velice těžké, stát se alchymistou, že? Všechny ty knihy, které musí člověk prostudovat."
Mixilův hlas zněl zamyšleně, skoro až zasněně. "Přiznám se, že jsem se nikdy nenaučil pořádně číst."
Kedrigern se zasmál. "Nevěřím, že to některý alchymista umí. Rozhodně to nepotřebuje. Dva z nich se neshodnou o významu jediné knihy."
"Opravdu?"
"Všechny knihy o alchymii, co jsem kdy viděl, byly plné hatmatilky, kterou si můžeš vysvětlit, jak chceš. Celé to povolání - jestli se to vůbec dá nazývat povoláním - je založeno na žvástech. Pokud se chceš stát alchymistou, stačí, když si vytvoříš patřičnou slovní zásobu. Správná slova se nadřeš zpaměti a pak už jde jenom o to, jak je přesvědčivě použít."
"Já mám skvělou paměť," opáčil Mixil zamyšleně.
"No tak to by z tebe byl dobrý alchymista. Opatři si starý špinavý župan se zajímavými skvrnami a hromadu všelijakých nesmyslů, které vypadají komplikovaně a tajemně. Svůj příbytek zaplň kouři a pachy nejrůznějšího druhu, vším harampádím, které seženeš, a při řeči používej ta správná slova. Když budeš chtít říct olovo, řekni adrop. Rtuť nazývej azoch a síru chibrit. Blábol o procesech jako imbibice a kohobitace a zmiňuj se zasvěceně o suscitabilitě a spagyrice."
"Co ty pojmy znamenají?" otázal se minstrel.
"Nemám ponětí. A neměl je ani žádný z alchymistů, se kterými jsem se kdy setkal."
Mixil nevěřícně potřásl hlavou. "A to z lidí tahají velké sumy peněz jen tím, že kolem sebe házejí podobnými slovy?"
"Někteří z nich ano. Ovšem ne všichni jsou úspěšní. Skutečně dobře na tom jsou ti, kteří dokážou předvést přesvědčivé představení. Lidé jako herci... a minstrelové," dodal Kedrigern. "Z tebe by byl skvělý alchymista.

Samozřejmě, muž tak nadaný, jako jsi ty, by o něčem podobném vůbec neuvažoval."
"Ne, to samozřejmě ne," odpověděl Mixil s vážnou tváří. "Ani na okamžik. Kedrigerne, příteli, dobrodinče můj, nevadilo by ti teď zastavit? Rozmyslel jsem si to, už nechci do hostince." Když Kedrigern přitáhl koni uzdu, minstrel mu vysvětlil: "Myslím, že zkusím jinou cestu."
"Přeji ti hodně štěstí."
"Děkuji. Tvoje štědrost a vzácná společnost by byly ještě skvělejší, kdybys mohl postrádat malý příspěvek na stravu..."
Kedrigern přikývl a sáhl do měšce pro minci. Podal ji Mixilovi a řekl: "K tomu ti dám ještě radu. Nepřibližuj se ke Griggenu v Údolí. Nemyslím, že by tam rádi viděli cizince."
"Děkuji ti za varování. A štědrý příspěvek na mou krmi. Ještě bych se rád zeptal... jak že se jmenoval ten alchymista, o kterém ses zmínil?"
"Doktor Haranga ze Žalu. Odstěhoval se, ale jsem si jist, že najdeš někoho, kdo ví, kam."
"Opět děkuji. Nejen že jsi mě obdařil svou příjemnou společností a dostatkem peněz na dnešní nocleh a vydatnou večeři k tomu, ale otevřel jsi přede mnou obzor k... ehm, prostě jsi mi otevřel nový obzor. Jsem ti neskonale vděčný."
"Těší mě, že jsem ti pomohl, Mixile."
"Ještě něco, Kedrigerne. Nechtěl bys koupit loutnu? Je to skvělá loutna, správně zahraná a dobře jsem o ni pečoval. Mohu ti ji dát za neuvěřitelně nízkou cenu."
"To je od tebe hezké, Mixile, ale já loutnu nepotřebuji. Nemám hudební nadání. Kromě toho, potřebuješ ji přece ke svému povolání."
Mixil na něj chvíli zaraženě hleděl a pak se rozesmál. "Samozřejmě, samozřejmé, příteli! Na co jsem to myslel? Ještě jednou ti děkuji a na shledanou." Dvorně se uklonil, zamával Kedrigémovi na rozloučenou a pak zamířil zpátky cestou, kterou přijel.
Kedrigern znovu upadl do osamělého zadumání. Jeho myšlenky nepatřily krátkému setkání s Mixilem, ale představám šťastného návratu k Verdemě a jejich společného života. Po chvíli však prudce zastavil vůz. Napadlo ho něco krajně znepokojujícího. Chvíli seděl a zaobíral se těmi nejtemnějšími myšlenkami. Podíval se na prázdnou cestu před sebou, pak se otočil a znovu se zamyslel. Nakonec potřásl hlavou a pobídl koně k další cestě.
To je přece nemožné, pomyslel si. Zhola nemožné. Nikdo, kdo má sebemenší nadání k čemukoliv jinému, by je přece nezahodil a nestal se alchymistou!

Devatenáct

Doma ve věži • Setkání s jejími obyvateli

Věž uviděl Kedrigern už z daleka. Stála na vrcholu kopce, přikrčený tmavý válec se zužujícími se boky, rýsující se proti bledému odpolednímu nebi. Jeho vrchol byl zubatý, jako by ho v jednom z výbuchů hněvu přírody roztříštil blesk. Když přijel blíže, zahlédl první známky zanedbání a rozkladu. O chvíli později zastavil s vozem před masivní dubovou bránou, kde ho přivítalo kvílení větru prohánějícího se s tichým, mumlavým podtónem ve spárách mezi kameny.
Zatím se zdálo, že má Faralmorova věž všechny rysy ideálního domova. Pomalu ji objel, pátraje po uvolněných kamenech a stopách po poškození nebo vniknutí, ale žádné nenašel. Vzhled ruiny nebyl nic než důmyslná kamufláž. Čím dál lépe, pomyslel si a sám pro sebe se usmál.
Faralmore si svůj příbytek pojistil lehkým, ale účinným kouzlem. Kedrigern samozřejmě dostal protikouzlo, a když se brána otevřela, vjel s vozem dovnitř. Neviděl důvod, proč by měl marnit čas a energii vynášením knih a ostatních věcí ven, když mohl s vozem zajet až k nim, rychle je naložit a hned zítra nebo nanejvýš pozítří vyrazit na zpáteční cestu.
Prach na podlaze utlumil klapot Rosamundiných podkov. Kedrigern ji vypráhl a uvázal venku, kde se mohla popásat na čerstvé trávě.
Stejně jako mlýn v příběhu o Faralmorovi a měšťanech Přezkoleských, i věž byla zevnitř větší než zvenčí; ale o této výhodě se Kedrigern dozvěděl až následujícího dne, když se pustil do jejího průzkumu. Prozatím se spokojil s tím, že se ve věži zařídil na noc a pořádně si odpočinul.
Věž měla okna na všechny strany. Všechny byly zavřené a zakryté okenicemi. Kromě světla, které dovnitř proudilo otevřenými dveřmi, vládla uvnitř tma; až na malý kousek zápraží tonulo nitro věže v hlubokém stínu. Podlaha byla pod nánosem prachu suchá. Zdálo se, že je pevná a solidní; Kedrigernovy kroky nevyvolaly žádné skřípání ani vrzání. Přestože její vnější vzhled svědčil o tom, že je už dlouho opuštěná a čas si na ní vybral svou daň, byla Faralmorova věž solidní jako nějaká pevnost.
Horní část věže tonula v naprosté tmě. Kedrigern zamumlal další slovo, které mu Faralmore prozradil, a šest pochodní rozmístěných v pravidelných intervalech kolem zdi vzplálo plamenem. Jejich světlo okamžitě zapudilo tmu.
Kedrigern se pomalu rozhlédl. Všechno, co uviděl, ho potěšilo. Přízemí věže bylo prostorné a jeho jediné zařízení tvořil dlouhý stůl a židle narovnané na sebe u krbu. Každičký kousek stěn s výjimkou otvoru pro dveře, schodiště u protější zdi a krbu pokrývaly police. Ty nejhornější se stále ztrácely v šeru, ale zahlédl mezi nimi něco, co zprvu považoval za síť a provazy natažené nazdařbůh z jedné strany na druhou; pak si ale uvědomil, že to jsou pavučiny.
Na policích stály knihy všech tvarů, velikostí a barev a tam, kde knihy nebyly, byly uloženy jiné věci, z nichž některé ani neznal. Viděl mezi nimi lebky, ale nebyly to lebky tvorů, které dokázal určit. Viděl misky a poháry a talíře, z nichž některé byly na sobě narovnané takovým způsobem, že se mu z toho točila hlava a musel se rychle odvrátit. Viděl malé skříňky a krabičky podivuhodných tvarů. Po policích běhali tvorečkové se zářícíma očkama a spoustou nožiček, míhali se mu před očima a mizeli ve tmě za knihami dříve, než je dokázal pojmenovat. Vesele se zasmál. Tohle bylo ideální místo, kde mohl žít a pracovat čaroděj.
Jeho smích se stále ještě odrážel ozvěnou mezi zdmi, když tu se od stropu dolů náhle spustili čtyři pavouci a zůstali

viset kolem něj ve výši jeho hlavy a právě tak daleko, aby byli mimo dosah. Byli velcí asi jako novorozená koťata a stejně chundelatí. Měli mnoho zářivých oček, ale neupírali je na něho nijak vlídně. Končetiny se jim pohybovaly touhou po akci.
Kedrigern se zadíval na pavouka, který mu visel přímo před obličejem. "Těší mě, že vás poznávám. Jsem Faralmorův přítel. Poslal mě, abych mu dovezl několik knih a jiných věcí, které potřebuje. Věž svěřil do mé péče. Nějakou dobu tady ještě bydlet nebudu a ujišťuji vás, že až se nastěhuji, nijak tím nezměním vaše životní podmínky. Byl bych rád, kdybychom tu bydleli společně a jako dobří přátelé. Věřím, že na to nahlížíte stejně."
Pavouci na jeho vstupní řeč hned nijak nezareagovali. Sotva se pohnuli, ale bylo vidět, že si vyměňují významné pohledy. Pak se ozval slaboučký zvuk, jako tiché odkašlání, a pavouk, který byl z těch čtyř největší, řekl: "Ty mluvíš... jazykem."
Jeho slova byla tlumená, jako by je říkal někdo z velké dálky s ústy přikrytými rukama, a některým nebylo rozumět, ale Kedrigern pochopil jejich obsah. Dar mluvit řečí zvířat dostal, ještě když byl velice mladý, ale s hmyzem a ostatními členovci se bavil jen zřídka, protože mu konverzace s nimi připadala omezená a nudná a jejich výslovnost prachmizerná.
Nyní řekl pomalu a zřetelně: "Trochu mluvím. Rozuměli jste tomu, co jsem řekl?"
"Ty... ne nepřítel. Nebudeš chtít zničit... ani rušit společenství."
"Přesně tak. Vaše společnost mě těší."
Po delší odmlce se pavouk sotva znatelně pohnul a Kedrigern to pochopil jako přikývnutí. "Jmenuji se... Buck," řekl. "Když tě někdo bude obtěžovat... řekni mi. Postarám se o to."
"Děkuji ti, Bucku. Já se jmenuji Kedrigern. Jsem čaroděj jako Faralmore."
Slyšel, jak tenké hlásky opakují slova ‚Faralmore', ‚Kedrigern' a ‚čaroděj' tónem, který mu připadal souhlasný. Když se mezi sebou dostatečně poradili, Buck pokračoval: "Čarodějové... dobří spolubydlící. Neobtěžují nás, my neobtěžujeme je."
"To je i moje politika, Bucku. Mohu pro vás udělat něco, aby se vám tady bydlelo lépe? Něco na důkaz své dobré vůle?"
Pavouci se mezi sebou znovu začali radit. Jejich výměna názorů byla ohnivá a vyznívala pozitivně, přestože jim Kedrigern skoro vůbec nerozuměl. Pak Buck řekl: "Otevřít... okno... dovnitř více much."
Jelikož si Kedrigern nebyl jistý, jestli ho Buck žádá, nebo si stěžuje, zeptal se: "Mám otevřít jedno z oken?"
"Ano. Ne mnoho. Ne ptáci. Jen mouchy."
"Než zase odjedu, postarám se o to. Máte ještě nějaké přání?"
"Nic víc. Vítej... do věže," odpověděl Buck. S tím začali všichni čtyři pavouci stoupat v dokonalé souhře zpátky nahoru a brzy zmizeli v temnotě pod stropem. Kedrigern jim zamával na rozloučenou. Bez pavouků není čarodějův dům domovem, pomyslel si dojatě. Doufal jen, že Verdema v tomto ohledu jeho názor sdílí.
Poblíž schodiště byl stůl. Sfoukl z něj prach, rozsvítil svíci, která na něm stála, a položil na něj Faralmorův seznam, aby si ho pročetl. Všechny knihy, které na něm byly uvedeny, znal: byly to běžné učebnice pro čaroděje začátečníky. Hned na samém začátku seznamu byla osvědčená jednička, Magie pro začátečníky, tlustá modrá kniha obsahující všechna základní pravidla a důležitá upozornění. Pod ní byla Isbashooriova Rukověť základních kouzel, nejoblíbenější první učebnice pro ty, kteří už zvládli základy. Na třetím místě byla Zaklínadla pro každou příležitost, učebnice pro pokročilé, z níž by se měli učit jen ti, kteří už zvládli Isbashooria.
Jak Kedrigern pročítal seznam, překvapilo ho, že v něm není žádný odkaz na díla v zapomenutých jazycích. Jeho první učitel mu vždycky zdůrazňoval jejich důležitost. Ale Verdema se, koneckonců, nechtěla stát praktikující čarodějkou. Měla v úmyslu seznámit se jen se základními principy. I tak jí bude trvat celé roky, než zvládne všechno, co je v těch třech knihách, a naučí se, co bude muset vědět.
Ostatní knihy a předměty na seznamu byly výhradně pro Faralmorovo osobní použití. Knihy zahrnovaly kompendia složitějších zaklínadel a kouzel stejně jako několik svazků, o nichž Kedrigern nikdy neslyšel. To ostatní byly nejrůznější magické předměty. U některých z nich byly na seznamu červeně připsané poznámky jako: ‚Rozhodně nevytahovat zátku' nebo: ‚Tu truhlu neotevírat za žádných okolností.' Kedrigern se těmito upozorněními bezvýhradně řídil.
Okamžitě začal nakládat vůz. Když našel poslední položku z Faralmorova seznamu a všechno bezpečně uložil, zapálil oheň ve velkém krbu, otevřel svůj vak a začal si chystat vydatnou večeři, do které se pustil v křesle u krbu. Bylo to velice pohodlné křeslo. Po jídle si vzal z police starou kroniku. Sotva však přečetl několik stránek, zase ji odložil a pohroužil se do lehkého spánku.
Když se probudil, zjistil, že kolem něj sedí na bobku v půlkruhu tucet myšek. Upíraly na něj očka a přední tlapky měly zvednuté v gestu pokorných prosebníků.
Kedrigern se protáhl a promnul si oči. "Dej mi drobeček, velký člověče," oslovil ho pištivý hlásek. "Jenom drobeček nebo dva pro mou ženu a děti. Co ti to udělá, když mi ho dáš?" Okamžitě se ozval sbor ještě tenčích hlásků, které kvílely: "Mám hlad! Umírám hlady, tati! Prosím, tati, máme takový hlad, dej nám nějaké jídlo!" až je přerušil jiný laskavý hlas: "Ticho, všichni! Copak to je? To nevidíte, že váš tatínek mluví s člověkem?"
Kvílení ustalo a první hlásek řekl: "Těžko se nám tady žije od chvíle, kdy ten starý hodný pán odešel. On nám vždycky nechával nějaké drobečky nebo kousky masa."
Melodičtější hlas, který - jak Kedrigern usoudil - patřil mamce myši, dodal: "Taťka a já se nějak protlučeme, vzácný pane, ale naše děti velice trpí."
"Copak jste si nemohli nasbírat semínka a jiné věci venku?" zeptal se Kedrigern.
Taťka myšák popošel blíž. "Tam venku je to džungle plná sov, lišek a tak podobně. Pro člověka, jako jsi ty, to nepředstavuje žádný problém, ale my myši nemáme šanci."
Kedrigern přikývl. Nikdy příliš neuvažoval, jak asi vypadá život z myšího úhlu pohledu, a nyní mu srdce překypovalo

soucitem. Smetl drobky ze svého klína a nasypal je na zem před vyhladovělou rodinku. Když se na ně myši s radostným pištěním vrhly, vstal, vytáhl z vaku zbytek chleba, kus utrhl a nadrobil ho na podlahu.
"To je od tebe hezké, že jsi nám to takhle nadrobil," pochvaloval si taťka myšák. "Alespoň si budeme moci odnést, co zbude, domů."
"Dejte si ještě," vybídl je Kedrigern a nadrobil jim další kus chleba.
Všechny myši začaly jásat a volat: "Ať žije náš velký přítel! Hurá! Sláva hodnému člověku!" a Kedrigerna to upřímně dojalo. Vzal celý zbytek chleba a řekl: "No dobře - tu máte. Najezte se zase jednou dosyta."
Když si zbytek rodiny nacpal tváře drobky a vyrazil s nimi do doupěte, taťka myšák vylezl Kedrigernovi na koleno a zeptal se ho: "Vrátí se ten starý pán? Nebo tady teď budeš pánem ty?"
"Budu, ale ne hned."
Myšák si tiše povzdechl a řekl: "Pak si tvůj chleba budeme muset šetřit, aby nám vydržel co nejdéle. No, nějak se protlučeme."
Kedrigern pomyslel na myší rodinku bojující o holé přežití. Natáhl ruku a něžně myšáka podrbal na zádech.
"To je příjemné," pochvaloval si myšák.
"Nejen to. Teď budeš moci chodit ven beze strachu. Dal jsem ti ochranné kouzlo."
"Před čím mě bude chránit?"
"Před vším kromě vlastní zbrklosti. Dokud se nestaneš příliš sebevědomým, dravci ti neublíží."
"Mamka bude ráda. Vždycky si dělá takové starosti. Děkuji ti, velký člověče."
"Rádo se stalo," odpověděl Kedrigern. Myšák seskočil na zem a spěchal říct ostatním tu dobrou zprávu a Kedrigern se znovu uvelebil v křesle, aby se pořádně prospal. Žádná postel nemohla být pohodlnější než tohle. Prozatím se Faralmorova věž zdála být dokonalým domovem. Bylo tady všechno, co si čaroděj mohl přát: soukromí a klid, velká knihovna, veškeré potřebné vybavení pro provádění široké škály zaklínadel a kouzel, spousta místa, pavouci a myši. Tady se člověk mohl skutečně cítit doma. S Verdemou po boku mohl z této věže udělat nejšťastnější domov na světě. Usínal s představou zahrad táhnoucích se všemi směry, svěže zelených, pletých a udržovaných pilnými myškami, chráněných před nepřízní počasí a škodlivým hmyzem armádou oddaných pavouků.
Příští den strávil průzkumem zbytku Faralmorovy věže a učinil několik zajímavých objevů. Potěšilo ho, když zjistil, že dveře lemující galerii v patře - dveře, které se zvenčí zdály naprosto nesmyslné - vedou do prostorných místností a pokojů. Několik z nich obsahovalo kompletní knihovnu kouzel pro pokročilé. Našel v ní celou polici velice vzácných knih odeklínadel a protikouzel, které mu mohly být v jeho vybrané specializaci velice užitečné. Objevil také kvalitní bestiáře a několik desítek tlustých kronik. Podobné svazky byly jeho oblíbeným zdrojem nesystematických, nicméně zajímavých a užitečných informací.
V patře si vybral komplex pokojů, který použije jako obytný, až se sem nastěhuje s Verdemou. Sestával z menší studovny a pracovny a z prostorné ložnice s velice hezkou vyhlídkou na jih, kde by mohly být zahrádky. Ve stejném patře byly i jiné pokoje, ale tyhle byly nejlépe osvětlené.
K večeru byl vůz naložen, křehké předměty byly pečlivě zabaleny v tlusté tkanině a uloženy ve slámě, aby se předešlo jejich rozbití a zničení deštěm. Kedrigern všechno přikryl plachtou, kterou důkladně zajistil před poryvy větru, pak vůz i s jeho obsahem zabezpečil ochranným zaklínadlem. Tato opatření nebyla zbytečná. Jisté nádoby obsahovaly látky, které nebylo možné rozlít, aniž by to mělo tragické následky na okolí do vzdálenosti mnoha mil.
Vyrazil následujícího rána za úsvitu. Věž uzamkl zaklínadlem a zamaskoval ji kouzlem, po kterém si případný pozorovatel nemohl být jist, co vlastně vidí, a neměl nejmenší chuť jít blíž, aby to zjistil. Věž byla jeho budoucím domovem a chtěl, aby mu do ní nikdo nelezl, zatímco bude pryč.
Počasí bylo příznivé, ale stezky nikoliv a cesta zpátky mu trvala déle než cesta sem. Uběhla mu však příjemně v myšlenkách na Verdemu a jejich společnou budoucnost. Když dorazil k jejímu domku, byl odhodlaný požádat ji ještě téhož večera, aby se stala jeho ženou. Možná to bylo rozhodnutí unáhlenější, než by mu někdo doporučil, ale to mu starosti nedělalo. Nepřipadalo mu myslitelné, že by změnil názor, a neznal důvod, proč by měl své štěstí odkládat. Muži žádali ženy o ruku dnes a denně a podle všeho jim to docela svědčilo. Jistě, našli by se tací, kteří by ho pokládali za ukvapeného. Jenomže ti neznali Verdemu. Kolegové v povolání by ho od podobného kroku rozhodně odrazovali. Jenomže s výjimkou Faralmora také neznali Verdemu. Nikdo se nemohl pochlubit, že znal někoho jako Verdemu; jako Verdema nebyla žádná jiná.

Dvacet

Láska chtěná a nechtěná • Rada starého mistra

Obyvatele Verdemina domku zastihl v nezvykle veselé náladě a její objetí a polibky na přivítanou byly tak vroucí, až se z toho Kedrigernovi zatočila hlava. Napadlo ho, jestli je možné, že by ohledně jejich vztahu dospěla ke stejnému závěru jako on a už se s tím svěřila ostatním. Doufat v něco takového se ale neodvažoval. Už se nemohl dočkat, až s ní bude sám, a kochal se představou toho okamžiku, zatímco se scházeli u stolu.
Verdemina povznesená nálada jako by se přenesla i na ostatní. Haggabelle se neustále pochechtávala, Kameňák s Lehkonožkou se usmívali od ucha k uchu a Stín doslova sršel pozitivní energií. Jediný člen domácnosti, kterého se všeobecné veselí nedotklo, se zdál být Faralmore. Tvářil se spíš zachmuřeně. Ale to bylo vcelku pochopitelné. Po všech těch staletích se u něj dalo čekat, že bude projevovat více zdrženlivosti než mladí.
Největším překvapením však byl pro Kedrigerna Balatronix. Byl to úplně vyměněný člověk. Blahodárné působení magického hřebene už z něj dávno vyhnalo jeho kverulantské nálady, ale po dobu Kedrigernovy krátké nepřítomnosti doslova rozkvetl a nyní překypoval bouřlivou aktivitou. Desetiletí jako by z něj spadla a mládí se mu vrátilo. Jeho krok byl pružný a rázný, oči mu zářily. Propadlé tváře se mu zase vypjaly a zčervenaly zdravím. Kedrigerna přivítal srdečným

objetím a hlasitě se smál - prakticky se přitom popadal za břicho, což u něj dříve bylo nevídané - když čaroděj popisoval svoje setkání s Mixilem. Kedrigern předpokládal, že to vše byl výsledek Verdeminy skvělé diety a Haggabelliných kuchařských schopností.
Kedrigern dorazil krátce před večeří a neměl příležitost promluvit si s Verdemou ještě předtím, než všichni zasedli ke stolu. Trochu ho to mrzelo, ale utěšoval se pomyšlením, že bude mít dost času učinit jí svou nabídku později a uvést ji ve všeobecnou známost ráno při snídani. Z toho důvodu ho oznámení, které rázem objasnilo všeobecné veselí a povznesenou náladu v domě, zastihlo naprosto nepřipraveného.
Balatronix a Verdema vstali; on jen zářil štěstím a ona se rděla. Ruku v ruce se rozhlédli po svých přátelích rozesazených kolem stolu. "Myslím, že už všichni víte, že bychom vám chtěli něco oznámit," začal Balatronix a Verdema dodala: "Chtěli jsme počkat, až se vrátí Kedrigern a náš malý přátelský kroužek bude úplný, takže s námi všichni budete moci sdílet naše štěstí."
"Někteří by mohli namítnout, že jednáme ukvapeně, ale přestože se Verdema a já známe teprve krátkou dobu, věříme svým citům. Její přítomnost - a její léčba - ze mne udělaly úplně jiného muže a ona svolila vzít si tohoto muže za manžela," řekl Balatronix, skoro jako by vyprávěl vtip.
"Uzdravila jsem ho a nyní si ho nechám u sebe a budu se starat, aby vydržel zdravý a silný ještě hodně, hodně dlouho," dodala Verdema a objala Balatronixe kolem ramen.
Sotva to dořekla, Faralmore vstal, pozvedl číši a prohlásil: "Na šťastný pár!" Ostatní se k jeho přípitku připojili.
Kedrigern ta slova opakoval jako omámený, pak klesl na židli a snědl večeři v naprostém mlčení, nevnímaje radostný šum kolem sebe. Z omámení ho vytrhla až další Verdemina slova: "Ach, ubohý Kedrigern!" zvolala. "Musí být po cestě unavený a my tady tlačháme, jako by bylo poledne! Dnes se musí pořádně vyspat."
Na to mohl jen přikývnout. Vstala a ostatní rychle následovali jejího příkladu, ponechávajíce Kedrigerna v místnosti samotného. Nějaký čas si vůbec neuvědomoval, že už odešli. Když si všiml jejich nepřítomnosti, sfoukl svíčky a vyšel na zahradu. Jak tam stál, zachmuřeně zíral na měsíc a nadával si do pošetilých hlupáků, ucítil na rameni dotek ruky. Ohlédl se a uviděl Faralmora.
"Teď to ještě bolí, ale časem to přejde," řekl mu starý čaroděj.
"Nikdy," zamumlal Kedrigern, aniž se otočil.
"Za takových sto let si ani nevzpomeneš, jak vypadala."
"Budu si ji pamatovat až do smrti, Faralmore. Ženu, jako je Verdema, jsem ještě nepotkal a myslím, že už ani nepotkám. Věřil jsem, že učiní konec mému osamění..."
"Mluvíš jako kluk. Jsi kluk," opáčil Faralmore.
"Už ne. Je mi více než sto let. Jsem čaroděj."
"Stoletý čaroděj je čarodějnický kluk. Až ti bude tři sta nebo čtyři sta let a získáš nějaké životní zkušenosti, pak teprve uvažuj o tom, že se usadíš."
"Já mám spoustu životních zkušeností!" zvolal Kedrigern podrážděně.
"Připouštím, že máš více životních zkušeností, než tvému věku přísluší, ale nemůžeš popřít, že jsi strávil většinu života v jeskyni studiem starých rukopisů. Nemyslím, že by to byla ta pravá životní zkušenost, pokud jde o milostné záležitosti."
"Na to jsem už taky přišel."
"Musíš se postavit realitě čarodějnického života čelem. Je to osamělý život a vždycky takový byl. Uděláš si přátele a možná se i zamiluješ, ale ani přátele ani ženy by sis neměl vybírat mezi obyčejnými lidmi. To vede jen k mrzutostem."
"Láska má přece lidem přinášet štěstí, ne?"
"Pokud jsem slyšel, obyčejní lidé v ní často štěstí nacházejí. Také jsem slyšel, že jim stejně často přináší žal. Jenomže oni mají svůj život a my zase svůj. Čaroděj žije pět, nezřídka i šest set let, často i více, zatímco obyčejní lidé vyrostou a zemřou během jediného století. Ztrácíme je příliš rychle, Kedrigerne. Osamělost je cena, kterou platíme za dlouhý život."
"Ale Verdema byla ochotná naučit se magii. To by mohlo všechno změnit."
Faralmore zavrtěl hlavou. "Čarodějka z ní nikdy nebude. Je chytrá a má vůli se učit, ale to nestačí. Začala příliš pozdě a nemá v krvi žádnou magii, která by jí pomohla. Pouze potomek čarodějů, který se s talentem narodí, by mohl začít tak pozdě, a Verdema není potomek čarodějů. Její předkové, kam až její paměť sahá, byli vždycky farmáři. Rodiče a prarodiče, strýcové a tety, vzdálení bratranci a dokonce i ti, kteří se do jejich rodiny přivdali a přiženili, byli farmáři. Nebyl mezi nimi jediný čaroděj. Vysvětlil jsem jí to a ona řekla, že se naučí, kolik bude moct, ale uvědomuje si, že nebude žít dost dlouho, aby se stala mistrem."
"Ubohá Verdema. Tohle mě nikdy nenapadlo."
"Nemusíš ji litovat. Je spokojená. V tom, čím se zabývá je velice dobrá a může se naučit dost magie, aby v tom byla ještě lepší. Jen se podívej, co udělala pro Balatronixe. Jeho zdraví, jeho vzhled a dokonce i jeho schopnosti jsou lepší, než byly kdy v minulosti - a bez sebemenší špetky magie. Nedal jsem jí ještě ani jedinou lekci."
Kedrigern si povzdechl. "Možná máš pravdu. Možná by nám to nikdy neklapalo. Ale přece jen tu byla naděje-"
"Vůbec žádná naděje," skočil mu do řeči Faralmore. "Když už chce čaroděj zahodit veškerou svou obezřetnost a začít si něco s domáckým životem, to jediné rozumné, co může udělat, je vzít si čarodějku. Tím ovšem zase vytváří nezdravé podhoubí profesní rivality. Merlin je toho skvělým příkladem. Kdyby se nezamiloval do proradné lesní nymfy..."
Faralmore potřásl hlavou a nesrozumitelným zabručením dal najevo své znechucení a odpor.
"Já si přece nechci něco začít s lesní nymfou."
"Ani Merlin nechtěl, dokud jednu z nich nepotkal." Faralmore se odmlčel na dost dlouho, aby jeho slova měla čas se vstřebat, a pak pokračoval: "Možná budeš mít štěstí a potkáš ženu, která bude natolik zakletá nebo prosycená magií, že se stane její součástí... jenomže takových po světě mnoho nechodí."

"O několika jsem slyšel, ale všechny to byly princezny. Ty se obvykle zajímají spíše o pohledné prince."
"Řekl bych, že při racionálním posouzení by měl mít čaroděj mnohem větší hodnotu než nějaký pohledný princ. Ale princezny na to samozřejmě mohou mít jiný názor."
"Ty, které jsem potkal, určitě," povzdechl si Kedrigern. "Nejspíš se budu muset smířit se životem v osamění."
"Jestli jsi moudrý, tak to uděláš. Ovšem ne každý moudrý je. Někdy samota tíží tak, že se čaroděj ožení i s pasačkou krav. Časem jeho magická moc nepoužíváním zakrní a už nikdy o něm nikdo neuslyší."
"Nemyslím, že by to byl můj případ," opáčil Kedrigern, kterého sám nápad urazil.
"Jeden nikdy neví. Láska má na lidi podivné účinky. Viděl jsem dokonale rozumné muže a ženy, kteří jednali jako... ale co, i já, když jsem byl jen o nějaké to století starší než ty... ehm, ale o to teď nejde, že?"
Kedrigern by si docela rád poslechl o Faralmorových zážitcích z mládí, ale nezdálo se, že by starý čaroděj chtěl na toto téma pokračovat. "Tak co mám dělat?" zeptal se.
"Přijmout to jako chlap. Popřát šťastným snoubencům všechno nejlepší a jít si svou cestou."
"Musím odejít? Slíbil jsem Verdemě, že tady zůstanu a pomohu jí s učením."
"Za daných okolností je nejmoudřejší, co můžeš udělat, svůj slib porušit. Být tebou, odjel bych hned zítra. Vždycky můžeš říct, že si práce na věži neodkladně vyžaduje tvou osobní přítomnost."
Kedrigern Faralmorovu radu přijal. Zjistil, že provést ji je až neuvěřitelně snadné. Nikdo mu v odjezdu nebránil a nikdo se ho neptal na důvod. Vzal si z vozu knihy, které si vybral, ostatní tam nechal, aby si je Verdema a Faralmore uklidili, až na to budou mít náladu, sbalil si do sedlového vaku zásoby na cestu a se všemi se rozloučil.
Faralmore na něj čekal u dveří svého nového domku a nabídl se, že ho kousek vyprovodí.
"Jak se ti líbí věž?" zeptal se.
"Je to nádherné místo, i když tam budu žít sám."
"Nikdy nebudeš sám. Už ses seznámil s Buckem a jeho rodinou? A s myšmi? Se švábý ve sklepě?"
"Měl jsem spíš na mysli lidskou společnost."
Faralmore si opovržlivě odfrkl. "K čemu by ti byla? Jestli toužíš po společnosti, pořiď si kočku. Kočky jsou ti nejlepší společníci na světě. Nemarní čas formalitami. Dělají si, co chtějí, a dokonale jim to vyhovuje. Nevzpomínám si, že bych kdy viděl nešťastnou kočku."
"Kdybych si pořídil kočku, způsobil bych tím potíže myším. Už jsem si je oblíbil."
"Tak si sežeň psa. Psi jsou taky velice společenská zvířata. Oddaná. Spolehlivá. Ne jako lidi. Co vlastně plánuješ dělat?"
"Rád bych se soustředil na odeklínadla a protikouzla. Připadá mi, že se touhle oblastí nikdo vážně nezabývá, a přitom by to bylo třeba. Musím se toho samozřejmě ještě hodně naučit. Na čas bych mohl přijmout místo dvorního čaroděje u nějakého dobrého krále."
Faralmore se hořce zasmál. "Až nějakého takového objevíš, dej mi vědět. Rád bych ten div zhlédl na vlastní oči."
"Pár dobrých králů přece musí být. Nemohou být všichni špatní."
"Možná, že ne, ale určitě se o to snaží ze všech sil." Faralmorův ponurý výraz svědčil o bohatých negativních zkušenostech, ale své tvrzení už dále nerozvíjel. "Jestli se přece jen staneš dvorním čarodějem, nezůstávej jím dlouho. Mohl by sis zvyknout na život u dvora. To vede ke změkčilosti. Stane se z tebe následovač. Jeden moudrý muž mi kdysi poradil: ‚Nikdy nebuď ani vůdce, ani následovač.' Je to dobrá rada."
"Tak co bych měl být?"
"Divák. Drž se stranou intrik a spiknutí. Klidně seď a dívej se, jak se ostatní hádají a perou, a jak se vyčerpávají na maličkostech."
Kedrigern nad tím chvíli uvažoval a pak namítl: "To mi připadá jako marnění talentu. Podle mě je čaroděj ideální vůdce."
Zdálo se, že to Faralmora šokovalo. "Ale vůbec ne. Čarodějové byli vždycky mizerní vůdci. Dej čaroději pár tuctů následovníků, a začne si myslet, že je všemocný. Následovačem čaroděj být nemůže, protože čarodějové jsou zapřísáhlí egoisté. Ale diváci jsou skvělí: vždy stranou, nezaujatí a naprosto nezúčastnění - za předpokladu, že byli dost chytří a vybrali si odměnu předem."
Kedrigern si vzpomněl na svůj zážitek v Griggenu. Rozhodl se, že se o něm nebude zmiňovat. "Je tady ještě něco, co bych měl vědět?" zeptal se.
"Ano. Musíš mi zaplatit za věž." Faralmore zalovil ve své haleně a vytáhl odtamtud svitek pergamenu. "Už jsem ti ji připsal," vysvětlil a svitek rozvinul. "Tady je smlouva. Aby byla právně v pořádku, musíš mi něco zaplatit."
"Jakou cenu by sis představoval?"
"Nemáš zaklínadlo proti bolestem v zádech? Ty mě trápí už dvě staletí a nic proti nim nepomáhá."
"A nic víc nechceš?"
Faralmore objal Kedrigerna kolem ramen a řekl: "Kamaráde, až tě budou dvě stě let bolet záda a nebudeš moci najít kouzlo, které by ti od toho pomohlo, uvidíš, že to není tak málo. Kromě toho bych chtěl, aby moje věž měla správného nájemníka, a ty jsi pro ten účel ideální. Platba je víceméně formalita, ale proč bych tak nemohl získat něco užitečného?"
"Tak se připrav na zaklínadlo. Košili si sundávat nemusíš."
Kouzlo bylo dílem okamžiku. Faralmore se protáhl, narovnal se a zhluboka si oddechl. Předklonil se a několikrát po sobě se prsty dotkl špiček nohou. Se širokým úsměvem v obličeji objal Kedrigerna kolem ramen.
"Ještě jedna věc," řekl. Zalovil v kapse a vytáhl odtamtud šál, vypraný a úhledně složený. "Tohle sis zasloužil."
"Ale tvoje magie..."
"Je čas předat magii nastupující generaci. Ponechal jsem si tolik, kolik potřebuju. Zbylo jí tam ještě dost. Věřím, že ji použiješ moudře a dobře."
"Použiji, Faralmore. Slibuji."

"Zázraky nečekej. Nestaneš se přes noc nejmocnějším čarodějem na světě. Než se magie vstřebá, chvíli to trvá. Vlastně se možná nevstřebá vůbec. Ale jestli ano, zjistíš, že jsi schopen dělat některé věci efektivněji."
"To jsem už zjistil."
Faralmore naklonil hlavu na stranu a zamyšleně se na Kedrigerna podíval. "Opravdu? Pak je možné, že je moje moc i má věž ve správných rukou. Ať tě provází štěstí, Kedrigerne."
"Tebe také. A Verdemu, Balatronixe i všechny ostatní."
Kedrigern se se starým čarodějem naposledy objal, nasedl na koně a vyrazil do svého nového domova.

Dvacet jedna
Nový nájemník • Čaroděj doma • Historka vyprávěná u krbu
V první části své cesty do věže měl Kedrigern o čem přemýšlet. Léto se chýlilo ke konci a pomyšlení na podzim a zimu v jeho novém domově ho příjemně naladilo. Rána zasazená jeho pýše se rychle zahojila.
Pořád by sice dal přednost Verdemině společnosti před společností pavouků a myší, ale jak dny ubíhaly, začal se na svou zkušenost dívat jinýma očima. Nyní byl schopen uvažovat o svém zklamání objektivně a to bylo něco, co při svém odjezdu vůbec nepovažoval za možné.
Verdema a Balatronix byli jako stvoření jeden pro druhého, o tom nebylo pochyb. Balatronix byl rozený pacient a Verdema zase léčitelka. Už teď pro něj tolik udělala. Na muži jeho podstaty vždycky ještě bylo co napravovat a Verdema se toho ujme s radostí. Tím budou jejich vzájemné štěstí a pocit naplnění zajištěny.
Pro Balatronixe bylo na čase, aby nechal práce a začal trochu odpočívat. Kameňák, Lehkonožka a Stín se o jeho stavební firmu dobře postarají a pravděpodobně Balatronixovy metody ještě vylepší. Ač neochotně, musel Kedrigern nakonec přiznat, že tohle je to nejlepší řešení pro všechny. Nebo alespoň skoro pro všechny.
Do věže dorazil krátce před večeří. Už se těšil, jak si usmaží pstruha, kterého si chytil cestou, a dá si ho s ovocnou šťávou a čerstvou zeleninou. Jak se blížil k bráně a v myšlenkách se zabýval samými příjemnými věcmi, jako je domov, jídlo, odpočinek, uviděl na kameni ležet kočku, která se tam vyhřívala v paprscích pozdně odpoledního slunce.
Byla to hezká kočka, čistě bílá, až na několik šedočerných skvrn nad očima a na špičce ocasu. Když Kedrigern sesedl z koně, kočka se líně posadila, zavětřila a se zájmem se na něj podívala.
Kedrigern zastavil několik kroků od brány. "Neboj se," řekl.
"Kočky se nikdy nebojí. Jsme jenom opatrné," odpověděla kočka a nijak přitom nedala najevo překvapení, že ji Kedrigern oslovil jejím vlastním jazykem. "Ty v té věži bydlíš?"
"Ano."
"Ráda bych se tam podívala. Možná, že se rozhodnu nějaký čas tu zůstat."
Ačkoliv to od kočky nebylo zrovna nejzdvořilejší, Kedrigern si uvědomil, že je přece jen výřečnější než pavouci nebo myši, a mohla by tudíž být příjemným doplňkem jeho domácnosti. "Nejsi náhodou začarovaná?" zeptal se jí.
Kočka zívla. "Všechny kočky jsou začarované. Myslela jsem, že to ví každý. I lidé."
"Co jsi byla, než ses stala kočkou?"
"Císařovnou. Můžeš mě oslovovat ‚Vaše Veličenstvo'."
"Rád, pokud ty budeš oslovovat mě ‚vznešený vládce vesmíru'," odsekl Kedrigern.
Kočka na něj plnou minutu hleděla nemrkajícíma zlatýma očima a pak si začala lízat tlapku. Po další minutě s toaletou skončila, podívala se mu do očí a řekla: "Nemohu říct, že bych tvůj postoj schvalovala. Doufám, že podmínky uvnitř věže ospravedlní mé přehlédnutí tvého ubohého pokusu o ironii."
Kedrigern v kočce odhalil podnětnou diskutérku, ale neměl v úmyslu dát jí to najevo. "Můžu tě ujistit, že věž je pravé kočičí nebe. Okna vedou do všech směrů a všechna mají patřičně široké parapety, kde se kočka může natáhnout a vyhřívat se na slunci. Jsou tam police na dovádění, vysoká místa, odkud se dá skákat, chladivá dlažba pro horké dny, velký krb pro chladné večery... všechno, co si kočka jen může přát."
"Možná. A co sloupy na broušení drápků?"
"Trámy jsou tak silné, že by na nich i tygr sotva zanechal stopy - i kdyby si na nich brousil drápy sto let."
"Myši?" zeptala se a přejela si růžovým jazýčkem horní ret.
"Ano, ale ne pro tebe. Myši jsou moji přátelé a nikdo jim nebude ubližovat."
Znovu si ho změřila mrazivým pohledem. "Tvoje volba přátel je politováníhodná."
"Podle mě je spíš politováníhodná tvoje volba potravy. Jsou to slušné myši. Skvělí sousedé. Naše spolužití ve věži je založeno na principu přísného nevměšování."
Kočka šestkrát po sobě švihla ocasem, než odpověděla: "Předpokládám, že jsou-li podmínky v ostatních ohledech ideální, mohla bych se naučit snášet i nepříliš vítané sousedy. Samozřejmě, musíš mít na paměti, že jsem kočka. Mohlo by se stát, že z pouhé nepozornosti-"
"A já jsem čaroděj. Jestli z pouhé nepozornosti sežereš některého z mých malých přátel, mohl bych tě z nepozornosti proměnit v... no, třeba-" udělal vágní gesto rukou "-psa."
Kočka ztuhla. Její ocas tucetkrát zuřivě švihl o zem. Pak se uvolnila, olízla si tlapu a řekla: "Můžeš se spolehnout, že se budu chovat s maximálními ohledy. Noblesse oblige."
"Pak jsi u nás vítána. Jak ti máme říkat?"
"Na tom mi příliš nezáleží, pokud to nebude něco nedůstojného. Jsou lidé, kteří si představují, že kočky touží po tom, aby je pojmenovávali nějak jako ‚Micinka' nebo ‚Chundelka'. Doufám, že ty k nim nepatříš."
"Ne." Kedrigern se na chvíli zamyslel. "Kdysi jsem měl kočku a tu jsem pojmenoval ‚Princezna'. Psovi jsem říkal ‚Spot'."
Kožka zívla. "Jak důmyslné."
"Šetři ironií. Byl jsem tehdy malý chlapec."

"Jestli si vzpomínáš, už jsem ti vhodné oslovení navrhla, na což jsi reagoval s naprostým nedostatkem vážnosti přiměřené situaci."
"Nemůžu ti přece říkat ‚Vaše Veličenstvo'. Ale nemám nic proti tomu oslovovat tě ‚Veli'."
"To postačí. Já už budu vědět, co to doopravdy znamená."
Když se tedy všechno vyřešilo k oboustranné spokojenosti, Kedrigern sňal zaklínadlo, které střežilo vstup do věže. Brána se otevřela dokořán. Kočka okamžitě vklouzla dovnitř, ale zastavila se hned na prahu, na místě vhodném k ústupu, a bedlivě se rozhlédla. Po krátké inspekci se na něho nesouhlasně podívala, ale nahlas ne-řekla nic. Vybrala si křeslo, vyskočila na ně a rozložila se mezi polštáře. "Pospěš si s tou rybou a ať ji pořádně vykostíš," řekla a usnula.
Veli se ve věži zabydlela, jak už to kočky dělají, a ostatní nájemníci ji mezi sebe přijali. Pavouci si jí sotva všimli. Myší rodinka se zprvu bála, ale Veli dokázala, že umí držet slovo. O chování mladých myšek, Čumáčka, Ocáska, Čmuchalky, Větřílka, Šmejdila, Kožíška, Drápka a Čeníška se sice vyjadřovala značně kriticky, ale Kedrigern si všiml, že je nechává, aby po ní běhaly, když spí, dělaly si pelíšek v její hebké srsti a vozily se jí na hřbetě, když šplhá po policích. Jejich matka z toho zprvu div nevyskočila z kůže, ale brzy zjistila, že Veli je spolehlivá chůva.
Veli se také ukázala být nadanou vypravěčkou. Když nastala zima a myšky, pavouci, někdy i velcí černí švábi ze sklepa se připojili ke Kedrigernovi a Veli, aby si u krbu vyprávěli historky, byla to vždycky kočka, kdo si vysloužil nejdelší a nejnadšenější potlesk. Pavouci byli ubozí vypravěči a švábi byli v tomto ohledu absolutně beznadějní. Nikdy se jim nepodařilo přivést příběh k pointě a většinou vyprávění po chvilce rozpačitého uvažování ukončili slovy: "A pak na ně někdo šlápl a bylo po nich." Myši se snažily, seč mohly, ale převážná část jejich příběhů sestávala z líčení obrovských hromad zrní, chlebových drobků a sýra. Akce v nich nebyla žádná a ostatním se brzy omrzely.
Zato Veli prokázala pozoruhodně dobře upoutat zájem posluchačů, rozvinout příběh, vykreslit postavy a přivést vyprávění k pointě, která byla uspokojivá a překvapivá zároveň. Rychle si vyhradila nárok na Kedrigernův klín, o nějž se obvykle dělila s několika nejmladšími myškami. Z tohoto pohodlného řečniště kralovala společnosti příběhy nejrůznějšího druhu. Většina z nich měla sice na konci nějaké žihadlo, ale díky svému vypravěčskému nadání a způsobu podání si Veli vždycky dokázala udržet plnou pozornost všech.
Jeden z jejích nejpopulárnějších příběhů, ten, který si posluchači žádali nejčastěji, byl

O PŮVABNÉ, LEČ PYŠNÉ A POVAHOVĚ PONĚKUD PLYTKÉ PRINCEZNĚ

Stárnoucí král a jeho pohledná královna (začala) měli jedinou dceru, kterou chránili jako oko v hlavě, a zahrnovali ji vší láskou a péčí, kterou by rozumný člověk měl věnovat jedině kočce. Z dítěte přirozeně vyrostla velice krásná princezna, a když dosáhla věku sedmnácti let, král a královna rozhodli, že by se měla vdát.
Rozumělo se samo sebou, že si jejich dcera, princezna Bláznivka, nemůže vzít za manžela někoho jen tak obyčejného. O její ruku se mohou ucházet jen ti nejskvělejší, nejstatečnější, nejsilnější a nejpohlednější muži, a než bude některý z nich uznán za vážného nápadníka, musí prokázat, že se hezky chová ke kočkám, je vznešeného rodu, nepředstavitelně bohatý a známý pro své udatné činy a dokonalou povahu. Musí také plát láskou k princezně, ale v tomto směru předpokládali, že postačí, aby na ni pohlédl, a vyřeší se to samo.
Král a královna si pozvali své nejmoudřejší rádce a společně sepsali seznam princů, kteří přicházejí v úvahu. Poté, co svoje přísná kritéria aplikovali na všechna království známého světa, vybrali třiačtyřicet finalistů. Okamžitě byli rozesláni poslové, aby je pozvali na velkou slavnost, při níž jim bude princezna Bláznivka představena a pak se budou moci začít ucházet o její ruku.
Po obvyklých odkladech a komplikacích způsobených počasím, stavem cest, komunikačními potížemi, válkami a zastaralými adresami se vybraní princové shromáždili ve velké síni paláce. Jejich melodické hlasy se mísily v oduševnělé, brilantní konverzaci. Oči se jim třpytily, zuby zářily a brnění se leskla. Velikosti a nádheře tohoto setkání elity se mohlo vyrovnat jen máloco. Bylo to skoro stejně skvělé jako shromáždění koček.
"Pozvali jsme sem ty nejlepší a nejchytřejší, nejstatečnější a nejvznešenější, nejčestnější a nejsilnější, a také nejpohlednější, nejbohatší a nejmocnější mladíky světa," řekl král, který se na to díval z galerie. "Co si o nich myslíš, můj nejvzácnější klenote?" zeptal se princezny Bláznivky, jež stála vedle něj.
"Nic moc, tati," opáčila královská dcera.
"Nemyslím, že bys našla lepší," podotkla královna.
Princezna si povzdechla. "Nejspíš ne."
"Uvažoval jsem o způsobu, jak vybrat toho pravého," pokračoval král. "Měli bychom je podrobit nějaké zkoušce. Mohli bychom jim uložit nějaký úkol. Vykonat nějaký hrdinský čin, podniknout výpravu nebo něco takového."
"Ať zabijí nějakou strašlivou nestvůru!" zvolala princezna a radostně zatleskala.
"Jediné strašlivé nestvůry, které znám, jsou draci, co žijí nahoře v horách. Žádný z těch mládenců není soupeřem ani pro nejmenšího z nich."
"Tak to rozhodně nejsou dost dobří pro mě."
"To není nikdo, můj nevyčíslitelný poklade," ujistila svou dceru královna a objala ji. "Ale za někoho se provdat musíš, a když je všechny necháme sežrat, nikdo nám nezbude. Co kdybychom jim uložili, aby vyluštili tři hádanky?"
Bláznivka se zamračila. "Nechci manžela, který je příliš chytrý."
"S tím si nedělej starosti. Vyloučíme všechny, kteří hádanky uhodnou, a ty si vybereš z těch ostatních."
"Nechci se provdat ani za pitomce."
"Na tom něco je," přiznala královna. "Tak hádanky ne."
Chvíli mlčeli a dívali se na prince shromážděné dole. Pak se princezna neuvěřitelně roztomile zamračila a řekla: "Předpokládám, že bychom jim měli dát nějaký úkol. Ale nesmí to být nic jednoduchého."

"A proč by mělo, zlatíčko? Jsi přece ta nejžádoucnější princezna a muž by měl být ochoten překonat všechny překážky, aby si získal tvou přízeň," odpověděl její otec a pohladil ji po ruce.
"Jejich úkolem bude něco mi přinést. Vyzveme je, aby pro mne získali hřeben Medusy, plášť z peří fénixe, střevíčky z chiméří kůže a pohár na pití vyrobený z rohu jednorožce."
"Dobře. To všechno jsou užitečné věci. Ale příliš jim to usnadňuješ."
Princezna se na chvíli zamyslela a pak se vesele rozesmála. "A budou muset přísahat, že pokud to všechno nepřinesou do čtyřiadvaceti hodin, už nikdy v životě se nepodívají na žádnou ženu!"
"Skvělé! Ty jsi ale moudrá dcerunka, hvězdičko moje jasná!" zaradovala se královna a políbila ji na obě tváře. "Myslíš, že bychom také mohli požadovat od těch, kteří neuspějí, aby nám odevzdali všechny svoje pozemské statky?"
"Samozřejmě. Vlastně, co kdybychom vyhlásili, že poražení musí odejít někam do ústraní a tam se oběsit?"
"Brilantní, mé milované dítě, brilantní," pochvaloval si král. "Neúspěch se rozhodně nesmí podporovat." Vzal svou dceru za ruku a přitom se spokojeně pochechtával, jak je chytrá. "Teď sejdeme dolů a vyhlásíme naše podmínky."
Jak procházeli davem vhodných pohledných mladých princů, šířilo se kolem nich obdivné mumlání. Šeptané výrazy nadšení, zamilované vzdechy a sténání touhy bylo slyšet ze všech stran. Princezna Bláznivka, úchvatně krásná a oděná v nádherné róbě, prošla zástupem s nosem vzhůru a pohledem upřeným přímo před sebe; nikomu nevěnovala jediný úsměv.
Král usedl na svůj vysoký trůn a pozvednutím ruky si zjednal ticho. Princové se rychle shlukli kolem, bojovali mezi sebou o nejlepší výhled na princeznu Bláznivku. Po prodloužených fanfárách král oznámil podmínky pro ty, kdo se chtějí ucházet o ruku jeho dcery. Zavládlo hluboké ticho.
Princ z Návětrných ostrovů vystoupil kupředu a zeptal se: "Jsou podmínky přenosné?"
"Samozřejmě, že ne," odpověděl král.
"A co prodloužení časového limitu? Na tohle všechno bych potřeboval alespoň rok," ozval se princ z Temného údolí.
"Spíše pět," zavolal z davu neidentifikovatelný princ. Ostatní se k němu souhlasně připojili.
"Nepřipadá v úvahu," řekl král. "Pro toho, kdo skutečně miluje mou dceru, je i jediný den příliš dlouhá doba na to, aby se vzdal její blízkosti."
Ozval se princ z Kamenného pobřeží: "Tu klauzuli o odevzdání všech pozemských statků bude třeba vypustit, Vaše Veličenstvo. Mám svoje závazky doma. Jsem ochoten riskovat nějakou sumu, ale určitě ne všechno, co mám."
"Tvoje námitka svědčí o plytkosti tvého citu," odpověděl král. "Vy všichni, kteří jste se ozvali, už jste vlastně dokázali, že nejste ruky mé dcery hodni. Ostatní mohou zůstat a vyslechnout si podrobnosti."
Z davu se začalo ozývat nespokojené mručení. Několik princů se posupně zasmálo, jiní se ostentativně otočili k trůnu zády. Pak jeden z nich vylezl na židli a zavolal: "Drazí kolegové princi, mám dvě sestry, které jsou ve věku vhodném na vdávání. Jsou půvabné a mladé, mají příjemnou povahu a muž, který se bude ucházet o jejich ruku, nemusí podnikat žádné bláznivé kousky ani si nezničí život, když neuspěje. Co vy na to?"
Jeho slova byla přijata s hlasitým nadšením. Další princ učinil podobné oznámení inzerujíc pro změnu svou sestřenici, pak třetí promluvil o princezně ze sousedního království, která se sice možná krásou Bláznivce plně nevyrovná, ale stejně je na ni radost pohledět, je skvělá tanečnice, hezky se s ní povídá a je dcerou laskavých a štědrých rodičů, kteří budou se svým zetěm jednat slušně. Ozvali se další princové a každý byl pozorně vyslechnut a odměněn hlasitým potleskem.
Síň se rychle vyprázdnila. Zprávy se šířily rychle a brzy do hradu nezavítal jediný nápadník. Princezna dožila své dny jako zahořklá stará žena, kterou všichni obdivovali pro její krásu a litovali pro její osamělost, za niž si - jak se nakonec všichni shodli - mohla sama.

Když Veli dovyprávěla příběh, mamka myš zvedla hlavu a zeptala se: "Je v tom nějaké naučení?"
"Každý příběh má naučení, má drahá. Tohle zní: ‚Když to máš a příliš se tím holedbáš, může se stát, že ti o to nakonec nikdo nebude stát.'"
Mezi posluchači se začalo šířit tiché mumlání. Postrádalo sice nadšení, které Veliny příběhy obvykle vyvolávaly, ale nikdo nedával najevo, že by byl zklamaný. Když se posluchačstvo utišilo, Veli dodala: "Tohle je samozřejmě naučení pro tuto verzi příběhu. Ta správná verze končí ovšem úplně jinak."
Všichni včetně Kedrigerna ji začali přemlouvat, aby jim pověděla i správnou verzi. Veli se zdráhala jen chvíli.

Všichni nápadníci odešli (začala znovu). Princezna Bláznivka a její rodiče se za nimi dívali a jedovatými poznámkami hodnotili jejich způsoby, jejich oděv, jejich služebnictvo, jejich komorné a zejména jejich do nebe volající sobectví a egoismus. Ještě téhož dne princezna oznámila, že se nevdá, dokud nenajde partnera, který by jí byl hoden a byl po všech stránkách dokonalý.
Dva roky trestala svět tím, že žila v ústraní a olupovala ho o svou přítomnost. Pak přišel do zámku černokněžník. Slyšel o princezniné zásnubní slavnosti a o tom, jak dopadla, a říkal si, že po tak dlouhé době už si určitě bude ochotna vzít prvního muže, který o ni projeví zájem.
Černokněžník nebyl nijak pohledný, jeho způsoby byly hrozné a byl ještě sobečtější a egoičtější než princové, takže není divu, že princeznu jeho opovážlivost rozzuřila. Poté, co ho zasypala přívalem nelichotivých slov, přísahal jí pomstu. Sotva byl v bezpečí za bránou, zaklel ji a proměnil ji v kočku. Ve své kolosální nesoudnosti - ten černokněžník byl navíc hloupý - si představoval, že je to trest.
Do měsíce se princezna Bláznivka provdala za krále Siamu - kterého téhož dne proměnil v kocoura jeden hodný čaroděj - a přestěhovali se do jeho paláce o tisíci síních, který byl vyřezaný z jediné obrovské perly. V každé z těch síní byla fontána se smetanou a čerstvé rybí filé tam bylo doručováno dvakrát denně.

Naučení je myslím nasnadě (uzavřela vyprávění Veli).

Dvacet dva

Domácký život a jeho těžkosti • Profesionální výzvy • Otcovské gesto

Jakmile se Kedrigern usadil ve svém novém domově a profesi, připadalo mu, že roky utíkají mnohem rychleji. Nesly s sebou zážitky příjemné i nepříjemné a obojích bylo příliš mnoho, abychom je tady všechny líčili. Cestoval čím dál více a čím dál méně ho to těšilo, ale uvědomoval si, že se ve své profesi bez cestování neobejde. Všechno zlé s sebou přinášelo i něco dobrého, a tak nebyl důvod si stěžovat. Časem se proti tomu obrnil jako námořník proti mořské nemoci. S čím už se tak snadno vypořádat neuměl, byly ztráty jeho společníků.

Jedné letní noci tiše zesnula ve svém stání Rosamunda. Nikdy nebyla příliš výřečná, a ačkoliv ji neustále vybízel, aby se k nim připojila při jejich pravidelných večerech u krbu, zůstávala raději ve stáji, kde se k ní ostatní koně chovali s úctou příslušející jejímu věku a zkušenosti. Přesto k ní Kedrigern velice přilnul. Byla členem jeho domácnosti ještě předtím, než se nastěhoval do věže. Byla jeho posledním poutem s časy předtím a její ztráta ho těžce zasáhla.

Veli mu byla ještě bližší společnicí. Zůstala s Kedrigernem mnoho let, ale jak čas plynul, všiml si, že jsou její skoky stále opatrnější a váhavější a její zdřímnutí delší. Nakonec už ani nedokázala vyskočit do svého křesla u krbu. Kedrigern vzal její oblíbený polštářek a umístil ho na vyhřívanou stranu křesla, tak, aby se mu mohla kdykoliv snadno přemístit na klín. Přijala tu změnu, aniž by si o tom mezi sebou vyměnili jediné slovo. Pořád vyprávěla svoje příběhy a ty byly čím dál duchaplnější a kouzelnější. A potom přišel jednoho dne Kedrigern dolů do haly, aby rozdělal oheň v krbu, a našel ji nehybnou a ztuhlou na polštáři, bradu položenou na složených tlapkách.

Generace myší se střídaly tak rychle, že měl sotva čas seznámit se s dětmi, než se z nich stali prarodiče. Pavouky od sebe skoro nerozeznával, i když strávili pod společnou střechou spoustu let. Teď, když tu nebyla Veli, aby ostatním vyprávěla příběhy, drželi se v šeru pod stropem. Uplynulo ještě mnoho let, než se jeden z nich jménem Manny stal Kedrigernovým pravidelným, třebaže tichým návštěvníkem.

Do věže přišli i jiní tvorové. Někteří ji pouze navštívili a pak zase odešli, jiní se stali jejími trvalými obyvateli. Jejich společnost byla vítaná, ale jejich smrt vždy bolestná. Pokaždé, když Kedrigern ztratil některého ze svých zvířecích společníků, si vybavil Faralmorova slova s novou silou. Čaroděj musí platit za svůj dlouhý život cenu a ta cena může být vysoká.

Kedrigern nebyl ve své věži nešťastný. Měl rád klid, pokoj a ničím nerušenou samotu. Ale scházel mu styk s každodenním životem. Potřeboval přátele, se kterými by se dělil o vzpomínky, smích i dlouhé hodiny mlčení. Zprvu mu to připadalo spíše jako drobná mrzutost, nepříjemná, ale nikoliv nesnesitelná. Ale když se jednou vrátil z mimořádně dlouhé a svízelné výpravy, během níž musel udělat tři komplikovaná zaklínadla, odstranit tlupu ghúlů a skoro byl přitom sám špatně naloženým černokněžníkem proměněn v křišťálovou karafu, zatoužil po společnosti lidí. Chtěl někomu vyprávět o svých dobrodružstvích, popovídat si o pocitech, které zakusil, i o poučení, jež z výpravy vyplynulo, podělit se o své dojmy se spřízněnou lidskou duší. Slíbil si, že jakmile to bude jen trochu možné, navštíví zase Faralmora a ostatní; nejlépe před další zakázkou, nebo ještě lépe, hned pozítří.

Faralmora našel, jak sedí na zápraží s podsaditým mužem s dlouhým šedým vousem a řídnoucími vlasy. Starý čaroděj ho představil jako Stína. Když to Kedrigern uslyšel, strnul ohromením. Připadalo mu, že Stína viděl před pouhými několika lety a tehdy mu nebylo víc než deset. Tento muž už se značně přiblížil stáří.

"Stín? To přece nemůže být on! Stín je malý chlapec. Co se tu stalo?" řekl. V první chvíli měl za to, že za tím vězí nějaká magie.

Stín se rozesmál a Faralmore řekl: "Čas plynul, to se tu stalo. Děje se to pořád."

"Ale odjel jsem odsud nedávno... Jak je možné...?"

"Ty ses nikdy moc nestaral o kalendář, že ne?"

Kedrigern se odmlčel a zamyslel se. Pak se zahanbeně přiznal: "Ne, nikdy. Pohroužil jsem se do své práce, a než jsem se nadál..." Udělal rukou vágní gesto.

"Musel ses do ní pohroužit skutečně důkladně. Do mé věže ses nastěhoval před čtyřiceti sedmi lety," řekl Faralmore.

"Ach, jemine. Tak dávno?"

"Vlastně to je už čtyřicet osm let, ne?" ozval se Stín.

"Taky bys mohl projevovat víc úcty k šedinám," zavrčel na něj starý čaroděj. "Čtyřicet sedm, čtyřicet osm - co na tom záleží?" S mnohým sténáním a asistencí ze strany Stína i Kedrigerna vstal ze židle, zhluboka si povzdechl úlevou a řekl: "Pojďme. Je tady něco, co bys mel vidět."

"Ta záda už tě zase trápí?"

"Moje záda jsou v dokonalém pořádku. Tvoje zaklínadlo bylo skvělé. Teď bych pro změnu potřeboval něco na kolena."

"O to se můžu postarat." Kedrigern se sehnul, přitiskl dlaně na Faralmorovy kolenní čéšky a zamumlal zaklínadlo. "Co teď?" zeptal se.

Faralmore si opatrně protáhl jedno koleno a pak druhé. Potom zahýbal oběma současně. Vyšel ven na verandu a sešel ze schodů, potom se otočil, rychle po nich vyběhl a zase seběhl. Vesele zavýskal a dal se do nemotorného tance.

"Dobrá práce! Skvělá práce! Jsou jako nová! Teď pojď, zavedu tě k našim starým přátelům."

"Než odejdeš, nemohl bys něco udělat i s mými koleny?" požádal ho Stín rozpačitě. "V posledních letech mi vším tím ohýbáním a zvedáním nějak tuhnou."

"Samozřejmě. A kromě těch kolen - jak se máš?"

Stín se zašklebil a Kedrigern na okamžik zahlédl přes vousy a vrásky chlapce, kterého kdysi znával. "Potkalo mě velké štěstí," řekl. "Balatronix na mě přepsal svůj podíl ve firmě a teď ji vedu s pomocí svých pěti synů."

"Pěti?"

"Ano. A čtyř dcer. A šestnácti vnoučat. A jedenácti pravnoučat."
"Devíti. Říkal jsi mi, že máš devět pravnoučat," ohradil se Faralmore z cestičky pod schody ostře.
Stín se zasmál. "To bylo loni."
"A jak se daří Kameňákovi a Lehkonožkovi?" otázal se Kedrigern.
"Pořád nám pomáhají, když je třeba zvednout něco opravdu těžkého, a taky s jemnějšími sochařskými pracemi, ale jinak nechali podnik v mých rukou. Tráví stále více času konáním dobrých skutků a charitativní činností. Právě teď se zaměstnávají tím, že pomáhají jedné ženě vystavět dům a školu. Už jsi slyšel o matce Jenny?"
Kedrigern se zamračil. "Matka Jenny?" opakoval zamyšleně. Zavrtěl hlavou.
"Je to ta nejlaskavější a nejsvatější žena, jakou jsem kdy potkal. Celý svůj život zasvětila pomoci dívkám, které jsou příliš svéhlavé nebo se dostaly na scestí."
"Matka Jenny," zopakoval čaroděj. "Zajímalo by mě..."
"Pojď, dokud je ještě světlo, Kedrigerne! Poklábosit si můžete večer," volal na ně Faralmore.
Kedrigern udělal zaklínadlo, kterým ulevil Stínovi, a pak společně dohnali Faralmora. Starý čaroděj je vedl do kopce, na jehož stráni byly bok po boku tři hroby. Na každém z nich stál prostý kámen se jménem vyrytým Lehkonožkovou rukou. Uprostřed odpočívala Verdema a po stranách Balatronix a Haggabelle.
"Prožili dlouhý, šťastný život," řekl Faralmore. "U Balatronixe to bylo více než sto let, ale on byl v mládí vystaven účinkům magie a Verdema na něm odvedla skvělou práci. Haggabelle žila skoro stejně dlouho a Verdema ne o mnoho méně. Nám to tak samozřejmě nepřipadá, ale divil by ses, jak neobvyklé je to mezi obyčejnými lidmi."
"Čekal jsem, že se s nimi setkám. Nikdy bych si nepomyslel..." řekl Kedrigern. "Vzpomínám si, že ses mě snažil varovat."
Faralmore se nevesele zasmál a potřásl hlavou. "A já jsem na svou vlastní radu zapomněl. Zvykl jsem si vídat je každý den a připadalo mi, že tady budou pořád. Teď mi chybí."
"Zajímalo by mě... Kdybych se tady usadil..." začal Kedrigern, ale pak zmlkl.
"Možná bys byl šťastný. A možná, že ne. Být tebou, příliš bych nad tím nehloubal. Jsi šťastný teď?"
"Ano. Žiji samotářským životem, ale to je cena, kterou jsem ochoten zaplatit."
Starý čaroděj mu položil ruku na rameno a řekl: "Už neříkáš ‚osamělým'. To je dobře. ‚Samotářský život' je něco úplně jiného než ‚osamělý'."
"Ty se cítíš osamělý?"
Faralmore si zhluboka povzdechl. "Řeknu to takhle: potěšilo mě, když se Stín rozhodl mě navštívit. Verdema ho hodně naučila. Teď sem jezdí každý rok. Je dobrý kuchař i posluchač. Líbí se mu, když vyprávím o místech, kde jsem byl, o lidech, které jsem poznal - a já na to rád vzpomínám. Teď už samozřejmě nikam nechodím. A co jsi po všechny ty roky dělal ty?"
"Hodně jsem cestoval. Pro odeklínače je pořád dost práce."
"Tu a tam jsem se o tobě doslechl, ale rád bych to slyšel z první ruky a celé. Doufám, že se chvíli zdržíš."
Kedrigern strávil s Faralmorem a Stínem několik měsíců. Uplynulé roky byly plné dobrodružství a on si na ně rád zavzpomínal před vděčným a pozorným publikem. Také jeho hostitelé měli v zásobě pár dobrých příběhů.
Odeklínání je vysoce specializované odvětví čarodějnické profese. Vyžaduje roky studia a intenzivní soustředění. K tomu, aby člověk věděl, jestli skutečně dosahuje nějakého pokroku, natožpak když se chce stát v oboru mistrem, musí být v neustálém kontaktu se zakletými a začarovanými, kdekoliv a v jakékoliv podobě se právě vyskytují. Což přirozeně vyžaduje cestování - ať už se to člověku líbí nebo ne.
Kedrigernovi se to nelíbilo. Přesto zjišťoval, že je teď na cestách mnohem častěji než v letech svých učňovských a tovaryšských začátků. Jediný rozdíl byl v tom, že se už nesoustřeďoval jen na získávání nových znalostí, ale také pracoval. Byl praktikující čaroděj a jeho praxe ho zaváděla na ta nejnepravděpodobnější místa.
Procestoval celý svět křížem krážem od kraje kamenných keltských věží až po zemi zlatých pagod, od klášterů v zelených údolí ukrytých mezi štíty střechy světa až ke končinám, v nichž stála prastará a opuštěná křišťálová města obklopená hradbami z mosazi; putoval i do minulosti a do světů, jež existují nikým netušeny uvnitř toho našeho; na místa, která nemají jméno a jsou slovy lidí nepopsatelná. A pokaždé, když se zase vrátil do své věže, si svatosvatě slíbil, že tentokrát si dopřeje dlouhý odpočinek. Příliš mnoho trpících však čekalo na jeho pomoc. Za měsíc, nanejvýš za dva, už byl zase na cestách.
Zprvu se tu a tam zastavil v Tarryho staré jeskyni, aby si odtamtud přinesl šaty, knihy a jiné věci, ale i tyto návštěvy byly v průběhu let stále řidší. Jakmile odtamtud odnesl všechen svůj majetek, stalo se z jeskyně pouhé skladiště a nakonec tam přestal docházet úplně.
V tom, co dělal, byl dobrý, a jeho pověst se rychle šířila. Brzy zjistil, že je po jeho službách stále větší poptávka. To, jak se vypořádal s trýznivým případem Mandarinova palce, byl mistrovský kousek z oboru odeklínání. O tom, jak zažehnal dvanáct generací starou kletbu Vyjícího spratkodlaka, se hovořilo ve třech královstvích, jednom vévodství a dvou menších knížectvích, zatímco jeho brilantní rozřešení problému Margravových nosních dírek vedlo k pozvání, aby se stal dvorním čarodějem u Dědičného Idiota Entrailie. Bylo to lukrativní místo s nečetnými povinnostmi, ale nelíbily se mu politické podmínky v Entrailii. Od panování chudokrevného knížete Edmunda Nedomrlého - což bylo období, po němž zůstala v historii jen prázdná stránka - zemi ovládala Rada devíti set, a jelikož se tato rada nebyla schopna na ničem dohodnout, vládl Entrailii poněkud zmatek. Ten se po nástupu Edmunda Politováníhodného na trůn změnil v dokonalý chaos. Státní politika - pokud něco takového vůbec existovalo - se měnila ze dne na den, někdy i z minuty na minutu.
Kedrigern nabídku Entrailie odmítl a místo toho se stal pomocníkem dvorního čaroděje Filipa Stěží slušného z Feridie. Nižší postavení mu nevadilo. Současný dvorní čaroděj měl bezmála sedm set let a veškerý svůj čas trávil horečným

hledáním elixíru mládí; veškerá práce a také ocenění za ni proto zůstávaly na jeho pomocníkovi.
Povýšení přišlo dříve, než čekal. Vzhledem k tomu, že dvorní čaroděj vinou fatálního omylu v zaklínadle zmizel před očima celého dvora, právě když oznamoval svůj úspěch v oboru prodlužování života, zaujal jeho místo po necelém roce působení.
Na trůn nastoupil Filip Výkonný, syn Filipa Stěží slušného, a Kedrigern zůstal v úřadu jeho čaroděje čtyři roky. Během tohoto krátkého, ale na události bohatého období své kariéry, mu bylo vypořádat se se třemi obtížnými úkoly, což ještě zvětšilo jeho renomé mistra protikouzel a odeklínadel.
Feridie měla rušnou historii. Po dlouhý čas byla domovem znesvářených černokněžníků, zlosynů, kteří nepřetržitě sváděli magické souboje, v jejichž důsledku byla země brzy plná tajemných nebezpečenství. Filip Nekompromisní, zakladatel vládnoucí dynastie, od nich své království očistil, ale pasti a léčky zůstaly. Tehdejší dvorní čaroděj se do jejich odstraňování nijak nehrnul, a tak zůstalo na Kedrigernovi, aby Feridii zbavil zla, které ji sužovalo. Vlastně musel čelit třem hlavním zlům.
Hlavní pohromou pro zemi byl už dlouho Durrusův balvan. Byl zaklet takovým způsobem, že pokud jej zvedla ta správná osoba, stal se z něj nedobytný kamenný hrad, ve kterém mohli žít a beze strachu z nepřátel moudře vládnout její potomci po stovky generací a stát se tak navěky živými legendami. Jestliže ho však zvedla nesprávná osoba, jeho váha se ztisícinásobila a rozmačkal opovážlivce tak důkladně, že připomínal pavučinu.
V době, kdy Filip Výkonný nastoupil na trůn, si balvan vyžádal už stovky lidských životů. Vidina moci a slávy přitahovala dobrodruhy z celého známého světa a království se jen hemžilo výtržníky a potížisty doufajícími, že tady snadno založí vlastní dynastii. Sousední panovníci už začali po problematickém království chamtivě pošilhávat. Filipa ta situace trápila i proto, že byl sám bezdětný; jeho tři synové stejně jako ostatní mužští příbuzní byli už dávno rozmačkáni prožluklým balvanem.
Kedrigern přistoupil k problému metodicky. Vystopoval kletbu k jejímu počátku, vyhledal a přeluštil prastarý svitek a zjistil z něj jméno jediné osoby na světě, která mohla balvan bez nebezpečí zvednout. Byl jí příjemný a neambiciózní mladík jménem Lubb, nejmladší syn chudého vesničana, jehož chatrč stála pouhé dvě hodiny jízdy od Filipova hradu.
Když takto získal a ověřil si všechna fakta, šel si Kedrigern promluvit s králem. Filip ho pozorně vyslechl, a sotva čaroděj domluvil, udeřil pěstí do stolu a zvolal: "Dobrá práce! Okamžitě zmasakrujeme celou vesničanovu rodinu, vypálíme jejich chatrč a na jejich pole rozsypeme sůl. Nenazývají mě Filipem Výkonným pro nic za nic."
"Tím by se problém nevyřešil, Vaše Veličenstvo. Balvan by nám zůstal na krku. Doporučoval bych jiný postup," namítl Kedrigern.
"Cože? Cože? Jaký jiný postup?" zaječel král a vzteky zrudl v obličeji.
"Přijmi Lubba za svého adoptivního syna a jediného dědice a pak mu poruč, aby balvan zvedl. Tak získáš pěkný nový hrad-"
"A pak ho zmasakruju! Výborný nápad!"
"Nikoliv, Vaše Veličenstvo. Tím by kletba pominula a hrad by zase zmizel. Dej Lubbovi princeznu Weemu. Tak se spojíš se svým nejsilnějším sousedem. Tvoje dynastie a vláda tak budou bezpečné po stovky staletí."
"Brilantní! A zmasakruju ty padouchy a dobrodruhy, kteří udělali z Feridie tak politováníhodné místo!"
Filip uposlechl Kedrigernovy rady. Oslavy adopce a zasnoubení však ještě ani neskončily a na dvorního čaroděje už čekal další úkol.
Druhou největší pohromou pro království byla Halamphusova tvrz. Byla to gigantická, skoro krychlová stavba připomínající kompaktní hrad z černého, hrubě otesaného kamene. Měl tisíc sto jedenáct dveří nejrůznějších velikostí a tvarů a všechny se otevíraly směrem dovnitř. Na každých z nich byla připevněna tabulka slibující nesmírnou odměnu a potěšení tomu, kdo do nich vstoupí, ale jelikož se ještě žádný z těch, kdo vešli dovnitř, nevrátil, nikdo nevěděl, zda slíbenou odměnu skutečně dostali. To však nezabránilo nejrůznějším dobrodruhům, zvědavcům a chamtivcům, aby ve velkém množství neproudili na kopec, kde tvrz stála, a nemizeli v jejím nitru. Ke zmizením docházelo i poté, co kolem ní Filip Výkonný rozestavěl stráže, i když teď už v menším měřítku a zejména mezi strážnými.
Problém Halamphusovy tvrze byl skutečnou výzvou. Podle předběžného odhadu se nedala odstranit ani přemístit, pokud by na to nebyla vynaložena magie, jaká by se dala zjistit pouze spojeným a přesně koordinovaným úsilím tří set osmi čarodějů. Sundat ze dveří tabulky, případně je zakrýt nebo text na nich pozměnit rovněž nebylo možné. Nahradit lidské stráže drakem bylo nepraktické: draci jsou zvědavá stvoření a mnohé z dveří byly tak velké, že by se jimi dokázali protáhnout.
Kedrigerna nejdříve napadlo přečarovat dveře tak, aby se daly otevřít jenom zevnitř. Jenomže nikdo nevěděl, co se v nitru pevnosti skrývá, a pokud by to udělal, mohl by ven vypustit celou armádu neznámých hrůz. Tento nápad tedy zavrhl. Pevnost byla příliš odolná, než aby se dala zbořit, a navíc nebylo možné předem říct, co by se stalo, kdyby na její magické zdivo někdo zaútočil kamenickým dlátem a kladivem.
Po dlouhém váhání se rozhodl, že když tvrz nemůže změnit ani přestěhovat, pohřbí ji v zemi. Za tím účelem pod ní nechal pomocí přemisťovacího kouzla zmizet kopec, na němž stála. Obrovská hromada kamení chvíli nejistě visela ve vzduchu, nadnášena zbytkovou magií, a pak se rozsypala na kusy. Než dozněla ozvěna a prach se stačil usadit, přemístil Kedrigern kopec na původní místo.
Od té doby o Halamphusově tvrzi nikdo neslyšel. Kopec, na němž stála a pod kterým teď byla pohřbená, byl místním obyvatelstvem přejmenován na Kovadlinu, kterou připomínal svou nápadnou horní plošinou. Stalo se z něj oblíbené místo na pikniky.
Kedrigernovým třetím hlavním úkolem v úřadu dvorního čaroděje Feridie bylo lokalizovat a prozkoumat Xarixovu náhrobní mohylu, která se nikdy neobjevila dvakrát po sobě na stejném místě a pokaždé měla jinou velikost a podobu. Šuškalo se, že obsahuje nejen hromady pokladů vymykající se svou velikostí lidské představivosti, ale i tři křišťálové

lahvičky s nápoji nesmrtelnosti, moudrosti a štěstí. Také se povídalo, že jsou uvnitř tři zlaté skříňky zdobené drahokamy a v těch jsou uzavřeny bolest, šílenství a smrt.
Bohužel, pověsti kolem Xarixovy mohyly nebyly jednotné. Někteří lidé naopak věřili, že bolest, šílenství a smrt jsou ukryty v lahvičkách, zatímco skříňky uchovávají nesmrtelnost, moudrost a štěstí. A ještě jiní byli skálopevně přesvědčeni, že v hrobce nejsou ani skříňky ani lahvičky, ale tři vázy ukrývající krásu, zdraví a dobro, spolu se třemi prsteny, jež tomu, kdo si je nasadí, zajistí moc, bohatství a zručnost; nebo nic z toho, co bylo řečeno, případně něco docela jiného, možná ještě lepšího a možná horšího.
Ta nejistota Filipa Výkonného znervózňovala. Považoval ji za potenciální příčinu nepokojů mezi obyvatelstvem a přál si dostat na všechny otázky s ní spojené odpověď.
Byl to ošidný problém. Nejenom že se Xarixův hrob neustále přemisťoval, nebylo ani jisté, jak dlouho se zdrží na jednom místě. Mohl to být měsíc, den nebo pouhý okamžik. Nepřemisťoval se ani o stále stejnou vzdálenost: někdy se objevil jen o vlas dál a jindy zase na opačném konci království. Co by se stalo člověku, který by byl ve chvíli přemístění uvnitř, nedokázal nikdo říct, protože se žádný z těch, kdo to zkusili, ještě nevrátil - ale Kedrigern předpokládal, že následky budou rozhodně nepříjemné a možná i osudové, a to dokonce i pro čaroděje.
Dlouho nad problémem uvažoval a nakonec bezradně rozhodil rukama, rezignoval na úřad královského čaroděje a vrátil se do své staré věže.
Zprávy o Kedrigernových úspěších ve Feridii se rychle roznesly. Dva slavné úspěchy ze tří je pro čaroděje dobré skóre, zvlášť když má co do činění s kletbami, kouzly a magií starými několik staletí a zjistil, že ho doma ve věži čeká nějaká neodkladná práce. Skutečně se stal velice žádaným; vlastně teď byl na roztrhání.
Profesionální pýcha jej nakonec přinutila vrátit se do Feridie alespoň v přestrojení. Pečlivě zaznamenal všechny známé výskyty Xarixovy mohyly a dospěl k názoru, že se brzy musí objevit u zbořeného mostu na severní hranici. Na dohled od ruiny si postavil stan a čekal. Když se mohyla objevila přesně, jak vypočítal, okamžitě na ni seslal dvojité zaklínadlo, které způsobilo, že se napříště bude zjevovat výhradně dvacet tisíc stop nad zemí a vždy jen na jedinou desetinu vteřiny. Kletba tedy na království zůstala, ale nikoho už nebude ohrožovat. Myšlenku na to, že by mohl vstoupit dovnitř a přesvědčit se, které z pověstí jsou pravdivé, po zralé úvaze zavrhl.
Při návratu do své věže poslal vzkaz Filipu Výkonnému a v něm ho informoval o tom, co udělal. Za splnění tohoto úkolu mu neúčtoval nic.
Několik let v úřadě dvorního čaroděje Kedrigernovi naprosto postačovalo. Dával přednost nezávislosti. Jediný dlouhodobý svazek, který si vytvořil, byl s rodinou Voscona Čestného, syna Voscona Neohroženého, zakladatele rodinného bohatství a otce Voscona Otevřené ruky, vládce, který dělal čest svému jménu a stal se Kedrigernovým oblíbeným klientem.
To všechno a ještě víc vyprávěl Kedrigern za svého pobytu u Faralmora a Stína. Když léto skončilo, zůstalo ještě dost z jeho dobrodružství nevypovězeno, aby se zdržel i po celý podzim, ale jakmile se objevily první mrazíky, pocítil Kedrigern naléhavou potřebu vrátit se do své věže a zjistit, jestli ho někdo nepotřebuje. Když je člověk čarodějem, nemůže si dovolit příliš dlouhou dovolenou.
"Zdá se, že se ti v mé staré věži bydlí pohodlně," poznamenal Faralmore, když spolu seděli poslední den před Kedrigernovým odjezdem u večeře.
"Je to dokonalý domov pro čaroděje. Ale proč jsi vlastně odešel ze svého mlýna v Přezkolese nad Knoflíkovým potokem? Často jsem o tom uvažoval."
Starý čaroděj pokrčil rameny. "Žádný zvláštní důvod jsem neměl. Nejspíš jsem po třech stech letech potřeboval změnu prostředí. Také jsem chtěl bydlet víc v soukromí. V mlýně mě každých sedm nebo osm let někdo vyrušoval. Už mi to lezlo na nervy. Nemohl jsem se pořádně soustředit na práci."
"Ve věži si člověk užije soukromí až až. Někdy se mi dokonce zdá..." Kedrigern větu nedokončil.
"Stýkáš se při práci často s jinými lidmi?"
"Tu a tam. Většinou s klienty."
"Soukromí je skvělá věc, když je člověku pět set let. Ale ve stadiu kariéry, ve kterém se nacházíš ty, je dobré vědět, co je v oboru nového. Měl by ses kontaktovat s Tristaverem. Znáš ho?" zeptal se Faralmore.
"Jednou jsem se s ním setkal. Připadal mi poněkud pompézní."
Faralmore se zachechtal a dloubl Kedrigerna do žeber. "Nač ta přehnaná slušnost. Ten člověk je zamilovaný sám do sebe. Ale je to dobrý čaroděj a skvělý organizátor. Zmínil jsem se o něm proto, že se teď hodně mluví o založení čarodějnického cechu a Tris s Hithernilsem na tom pracují. Hithernilse znáš?"
"Jenom podle jména."
"Hithernils by nedokázal udělat zaklínadlo, ani kdyby si tím měl zachránit život, ale je dobrý v papírování. Vlastně se toho nemůže nabažit. Zbožňuje výkazy, úřední dopisy, zápisy a podobné nesmysly. Tris zase miluje schůze, kde člověk může žvanit pořád dál a dál a dál."
Kedrigern se zatvářil pochybovačně. "Tak proč bych se s nimi měl chtít setkat?"
"Neříkal jsem, že si z nich musíš udělat celoživotní druhy. Ale pokud ten čarodějnický cech skutečně založí, bylo by od tebe moudré do něj vstoupit."
"Proč? K čemu čarodějové potřebují cech?"
Faralmore se rozhlédl kolem, jako by čekal, že někdo tajně naslouchá. Pak se naklonil blíž ke Kedrigernovi a řekl:
"Někteří z nás si začínají dělat starosti, že nám alchymisté svou konkurencí začnou ubírat práci."
"Proč by se měl skutečný čaroděj obávat někoho, jako jsou alchymisté? Vždyť jsou to jen podvodníci a šarlatáni," namítl Kedrigern, jehož původní nedůvěra k alchymistům zkušenostmi ještě vzrostla.
"Máš sice pravdu, ale jsou to dobře organizovaní podvodníci a šarlatáni. Všichni čarodějové jsou samotáři; alchymisté

naopak většinou spolupracují. Mají tucty profesních organizací. Jsou to velcí intrikáni. Nebojují proti sobě - ne veřejně - naopak, vzájemně se vychvalují do nebes. Dokonce si vzájemně zajišťují práci - práci, kterou by měli dělat kvalifikovaní čarodějové. Pokud s tím brzy něco neuděláme, úplně nás vytlačí z trhu."
"Tomu nevěřím, Faralmore."
"Raději bys měl. Tristaver, Hithernils a pár dalších mají za to, že nejlepší obrana proti tomu je organizovat se."
"Bratrstvu poustevníků to nefungovalo. Společnou schůzi organizovali skoro osmdesát let, a nakonec tam stejně nikdo nepřišel," namítl Kedrigern.
Faralmore se při vzpomínce na tu blamáž škodolibě zachechtal. "Čarodějové možná uspějí. Za pokus to rozhodně stojí."
"Já osobně nemám schůze... výbory... hlášení... a takové věci moc v oblibě," řekl Kedrigern.
"To většina z nás. Ale Tristaver s Hithernilsem jsou ochotni se o to postarat. Baví je to. A jakmile se čarodějové zorganizují, začnou se pořádat večírky a cony. Na těch se můžeš setkat s některými skutečně slavnými čaroději. Naučíš se pár nových zaklínadel a odeklínadel. A jiné věci. Měl by ses více stýkat se svými kolegy a tohle by byla skvělá příležitost."
Když Kedrigern ráno odjížděl, uvažoval o tom, co mu Faralmore řekl, a vydrželo mu to po celou cestu domů. Než dorazil do své věže, byl rozhodnutý. Spojil se s Tristaverem, pohovořil s Hithernilsem a nakonec se stal řádným členem Cechu čarodějů, plně uznávaným odborníkem mezi odborníky. Nějaký čas byl se svým rozhodnutím docela spokojen. V Cechu se setkal s některými zajímavými lidmi, účastnil se několika povedených večírků a něco se od svých kolegů přiučil. Schůze byly přesně tak nudné, jak se obával, ale většinu jich stejně vynechal a zbytek prospal. Nikdy nečetl zápis, který byl díky Hithernilsové redakci dlouhý jako epická báseň a nudný jako inventární seznam, ale platil příspěvky a spolu s ostatními hlasoval o všech důležitých záležitostech. Dokonce cítil určitou pýchu, že patří k tak prestižní skupině.
Samozřejmě, nic nejde hladce pořád. Nakonec došlo v Cechu ke krizi, která měla pro Kedrigerna dalekosáhlé osobní i profesní důsledky.
Ale to už je úplně jiný příběh. Tento končí.

KONEC